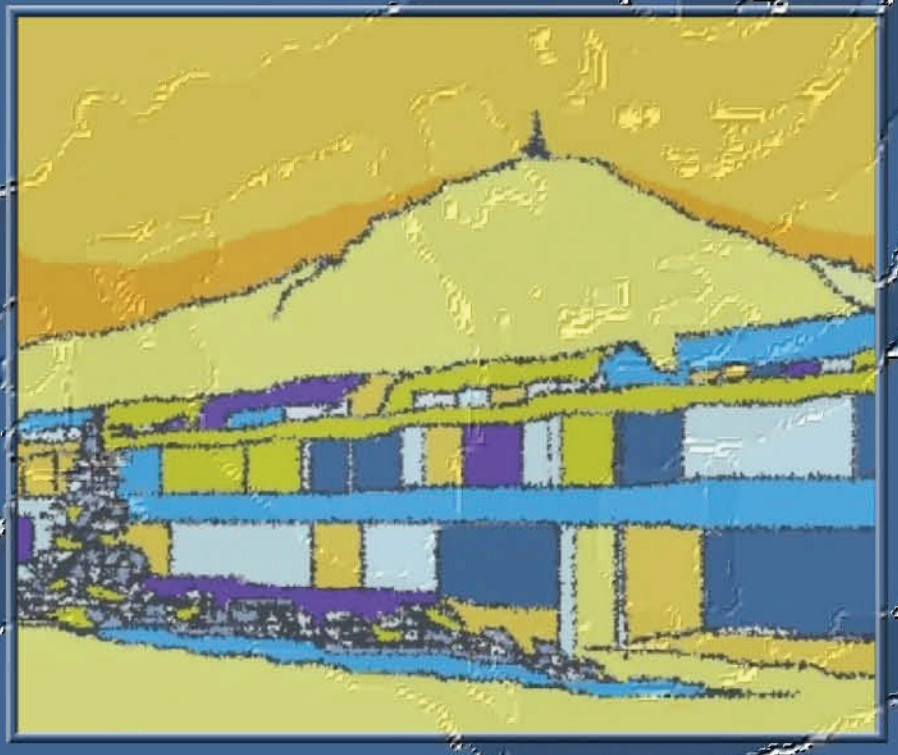
STEZICE PRETEKLOSTI ZA KRILA PRIHODNOSTI

Zgodovina poljčanske šole od 1809 do 2009
in prireditve ob 200-letnici šolstva v Poljčanah

Izdano ob 200-letnici šolstva v Poljčanah

STEZICE PRETEKLOSTI ZA KRILA PRIHODNOSTI

Zgodovina poljčanske šole od 1809 do 2009
in prireditve ob 200-letnici šolstva v Poljčanah

Osnovna šola Poljčane

April 2010

Stezice preteklosti za krila prihodnosti
Osnovna šola Poljčane

Izdala	Osnovna šola Poljčane
Uredila	Marina Koražija
Zgodovinsko gradivo zbrala in zapisala	Sonja Žitnik
Lektorirala	Milena Jerman Natek
Prireditve fotografirali	Tanja Jarc, Goran Sabolič, Miran Voglar, Darja Zbil, Vincenc Zobec
Računalniška obdelava fotografij	Vincenc Zobec, Tanja Jarc
Naslovnica	Renata Korošec
Likovna oprema	Irina Luganič
Strokovna pomoč	Vincenc Zobec, Marija Školc
Odgovorna oseba	mag. Francka Mravlje
Oblikovanje in priprava za tisk	IMPOS d.o.o., Slovenska Bistrica
Tisk	

CIP

VSEBINA

UVODNE BESEDE

Ravnateljica Osnovne šole Poljčane mag. Francka Mravlje ***9***

Župan Občine Poljčane Stanislav Kovačič ***11***

Vodja projekta ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah Marina Koražija ***13***

Sonja Žitnik: DVE STOLETJI ŠOLSTVA V POLJČANAH

Zgodovina šolstva v Poljčanah od 1809 do 2009 . . . . . ***16***

Upravitelji in ravnatelji na poljčanski šoli ***113***

Učitelji na poljčanski šoli ***116***

Ostali zaposleni na poljčanski šoli ***122***

Zaposleni za krajši čas ***123***

Zgodovina šolstva v Studenicah ***124***

Spomini na šolska leta ***142***

Kratke pripovedi iz poljčanske in studeniške šole ***144***

Šolsko leto 2008/2009 . . . . . ***146***

PRIREDITVE OB 200-LETNICI ŠOLSTVA V POLJČANAH

Jelka Regvart Voglar: *KORAJŽA VELJA* ***156***

Marina Koražija: *IMPRESIJE IZ UČILNE IN S PLATNA* ***158***

Zdenka Kovačič: *OD ŠPELKE DO LUŠEČKIH VIL* ***163***

Branko Fuchs: *PETELINČEK SE JE OŽENIL* ***167***

Kristina Jelnikar Zakelšek: *PRAZNIČNE DROBTINICE* ***169***

Marina Koražija: *RODI SE ČUSTVO, RODI SE PESEM* ***171***

Sonja Žitnik: *PODARJAMO POT V PRIHODNOST* ***175***

Jelka Regvart Voglar: *NEKOGA MORAŠ IMETI RAD* ***177***

Tatjan Zgubič, Bogdana Drozg: *BOG ŽEGNAJ HRANO IN DRUŽINO* ***179***

Branko Fuchs: *OD ZVONA DO ČIČKE* ***182***

Darja Krajnc, Milena Jerman Natek: *BISTRE GLAVE TUDI SANJAJO* ***183***

Sonja Žitnik: *FOTOGRAFIJE ZRCALIJO PRETEKLE PODOBE* ***190***

Renata Korošec: *BREZČASNA GOVORICA ČOPIČA* ***194***

Miran Voglar: *ŠPORT SKOZI ČAS* ***198***

Jožica Štauber, Marija Vek, Barbara Oder, Goran Sabolič: *USTVARJAMO, RAZISKUJEMO IN POTUJEMO S TOKOM DRAVINJE* ***200***

Milena Jerman Natek: *STEZICE PRETEKLOSTI ZA KRILA PRIHODNOSTI* ***206***

Milena Jerman Natek, Polona Bornšek: *PODAJMO SI BESEDE* ***211***

Branko Fuchs: *TRAVNIKI SO ŽE ZELENI, S POLJSKIM CVETJEM RAZCVETENI* . . . ***215***

Danijela Krajnc: *PESEM, POJ MI* ***217***

Marina Koražija: *ZAHVALA DANAŠNJIM IN SPOMIN PRIHODNJIM* ***220***

Šola je bila in je tudi še danes prostor, kjer se mladi srečajo z znanjem, ustvarjenim skozi zgodovino človeštva. Osnovna šola na prvi stopnji izobraževanja opremlja mlade z vsem tistim védenjem, ki je potrebno za samostojno in ustvarjalno delovanje v nadaljnjem izobraževanju in kasneje v odraslosti.
Daleč za nami so časi, ko je v družbi veljalo prepričanje, da je učitelj tisti, ki ve in zna, učenec pa tisti, ki mora učitelju slediti in za njim ponoviti ''pravilne odgovore in postopke", da bo znal in vedel.
Svet, v katerem živimo, se spreminja tako hitro, da je poučevanje vsebinskih znanj po principu ''ponavljanja pravilnih odgovorov" nesmiselno, saj nihče ne more več napovedati, katera vsebinska znanja bodo naši učenci potrebovali čez deset let.
Tako je v hitro spreminjajoči se, globalno povezani družbi, kjer lahko učenec poišče želeno informacijo (znanje) s preprostim ''klikom", naloga učiteljev, da učencem pomagajo razvijati miselne procese in veščine, s katerimi bodo lahko poiskali, razumeli in za svoje potrebe uporabili ali ustvarili novo znanje, informacijo, spoznanje.

Tako je danes ena najpomembnejših nalog osnovne šole učenje učenja. S pomočjo učiteljeve povratne informacije o opravljenem delu učenec prepoznava svoja močna področja, učni potencial, principe in strategije učenja. Namesto ponavljanja ''dokončnih spoznanj" poteka poučevanje kot skupno razmišljanje učitelja in učenca o delu, napredku in nadaljnjih učnih korakih.

V letu praznovanja smo združili veselje in učenje. Vsaka prireditev ob praznovanju 200-letnice je bila dosežek medsebojno povezanega delovanja in učenja učencev ter strokovnih delavcev. V pripravah je potekalo na eni strani skupno razmišljanje, odločanje, udejanjanje ustvarjalnih zamisli učencev, medpredmetno povezovanje, raziskovanje, eksperimentiranje, iskanje različnih virov, projektno, delo na drugi pa krepitev dobrih medsebojnih odnosov ob zavedanju odgovornosti za kakovostno izpeljano prireditev. Učenci so imeli veliko možnosti predstaviti svoje zamisli, izkušnje, spretnosti pred različnim občinstvom (vrstniki, starši, lokalno in strokovno javnostjo), kar je bila čudovita prilika za razvijanje kompetence predstavljanja sebe, svojih idej, znanja, talentov ... Vsaka prireditev je bila tudi avtentična učna situacija.

Sodobne pristope k učenju in dobre izkušnje skupnega ustvarjanja bomo ohranjali in prilagajali potrebam naslednjih generacij mladih.

S spremenjenim konceptom znanja so se močno spremenili vloga učitelja in učenca, odnos med njima, porazdelitev odgovornosti in način učenja ter poučevanja. S tem pa tudi potrebe materialnega okolja, v katerem se učenje odvija.

Ob pregledu lastne 200-letne zgodovine ugotavljamo, da je okolje, v katerem deluje naša šola, vedno, tudi v najtežjih obdobjih, skrbno spremljalo in ustvarjalo dobre pogoje za vzgojo in izobraževanje mladih.

Zato smo v jubilejnem letu izredno veseli prenove, dozidave in nadzidave šolske zgradbe. Prav ta pridobitev kaže razvojno naravnanost in premišljenost okolja, v katerem deluje naša šola. Šolski prostor je danes namreč bolj kot od skupnega števila učencev odvisen od raznolikosti dejavnosti, ki v teh prostorih potekajo.

Z veseljem vam ponujamo v branje knjigo Stezice preteklosti za krila prihodnosti, ki opisuje preteklost šolstva na Poljčanskem, predstavlja prireditve v slavnostnem letu in odstira pogled v prihodnost šolstva.

Zahvaljujem se vsem svojim sodelavcem, ki so sodelovali pri nastajanju tega dragocenega gradiva, še posebej Sonji Žitnik in Marini Koražija.

Iskrena hvala tudi vsem tistim, ki ste zbornik obogatili s svojimi spomini in fotografijami.
Nenazadnje pa iskreno čestitam vsem, ki ste vse praznično leto ustvarjali sedanjost in nas hkrati bogatili z odličnimi prireditvami.

mag. Francka Mravlje,
ravnateljica

Občina kot samoupravna lokalna skupnost in njeni zastopniki veljajo za predstavnike političnega življenja v ožji lokalni skupnosti. Zato bi bilo pričakovati, da se v uvodu zbornikov, knjig in drugih publikacij osredotočimo na politični vidik dogodku pripadajoče vsebine. Posebej opravičljivo in z mnogimi razlogi bi se to zgodilo prav za področje šolstva. Vprašanje pa je, ali nas ni ta šola preveč vzgojila in izobrazila, da bi si zapisa na odprti sceni sploh množično želeli. Ker praznujemo in ker si dogodku ne bom dovolil dati kakšnega dvomljivega pridiha, se bom izognil političnim ozadjem v šolstvu in se osredotočil na drugi, zakonsko predpisani del zgodbe – občino kot ustanoviteljico šole.

Imeti lastno osnovno šolo je v Poljčanah nekaj samo po sebi umevnega. Je privilegij, na katerega ne more biti ponosen vsak slovenski kraj. Je pa tudi privilegij z dolgoletno tradicijo, s katero se ponaša le redek slovenski kraj. Res je, da je s spremenjenimi pogoji in napredkom družbe šola izgubila del pomena, ki ga je v zgodovini imela, predvsem na političnem področju. Ostala pa je gibalo dogajanja in zanimanja v kraju.

Vsako razumno lokalno okolje se mora omenjenega zavedati, zato je občina dolžna zagotavljati ustrezne materialne pogoje za izvajanje programa osnovnošolskega izobraževanja.

Občina Poljčane je v svojem kratkem obdobju delovanja za zagotavljanje kvalitetnih možnosti izvajanja procesa izobraževanja postorila marsikaj. Tako smo v slabih treh letih vložili v obnovo, dozidavo, nadzidavo in opremo osnovne šole izjemno veliko finančnih sredstev. Zagotovljene so možnosti za prijetno počutje učencev, zaposlenih in obiskovalcev šolskih prostorov. K tej zunanji podobi bi radi dodali zagotovila znanja, spoštljivih medsebojnih odnosov, vsesplošnega kulturnega obnašanja …

Dani osnovni pogoji ne pomenijo veliko, če niso podprti s kvalitetno vsebino, ki jo lahko ponudi le dober kader za izvajanje kvalitetnega programa. Le-ta mora, preden se loti tako občutljivega področja, kot je delo z otroki, nujno razčistiti z lastno identiteto in se soočiti s samokritičnostjo, delavoljnostjo in strokovno sposobnostjo. Posebej jasno pa je, da morajo strokovni delavci delati z ljubeznijo: opravičevati, biti dobri, potrpežljivi, prenesti marsikaj, ne misliti slabo, privoščljivo in zlonamerno.

Občina Poljčane se je pridružila praznovanju visokega jubileja poljčanske šole z realizacijo pomembne investicije, ki učencem, staršem in zaposlenim zagotavlja domala idealne pogoje za delo, zato je odgovornost naštetih večja kot kdaj koli prej. Učenci se morajo zavedati, da imajo primerljivo nekoliko boljše pogoje kot marsikateri njihovi vrstniki v Sloveniji in Evropski uniji. Starši so dolžni spodbujati pozitiven odnos do znanja in šole kot institucije. Strokovni delavci nimajo razlogov za iskanje in opravičevanje morebitnega manj kvalitetnega dela zunaj sebe, v prostorski stiski, pomanjkanju didaktičnih pripomočkov in v pomanjkanju drugih materialnih dobrin.

Vsem skupaj pa sporočam svojo zahvalo za doslej opravljeno delo in jim čestitam ob jubileju.

Stanislav Kovačič,
župan Občine Poljčane

Na prvi pedagoški konferenci za šolsko leto 2008/2009 Osnovne šole Poljčane, avgusta 2008, je ravnateljica mag. Francka Mravlje uradno napovedala praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah, okvirno opredelila cilje praznovanja in določila delovno skupino za izvedbo dejavnosti. Kot vodja projekta, določena za idejno, organizacijsko, časovno in tudi vsebinsko izvedbo dejavnosti, za pripravo spremljevalnega besedilnega gradiva in za sodelovanje z mediji ter za povezovanje med nosilci podprojektov in nosilko nekaterih prireditev je bila opredeljena Marina Koražija. Za umetniško vodjo na besedno-predstavitvenem področju, nosilko številnih izvirnih zamisli, tudi tiste o praznični knjigi vtisov, sloganov in prireditev, glavno nosilko priprave in izvedbe odmevne osrednje prireditve je bila izbrana Milena Jerman Natek. Irina Luganič pa je bila zaradi svojih izvirnih idej in umetniškega duha določena za umetniško vodjo na področju likovno-tehniške izvedbe dejavnosti. Poskrbela je za likovno opremo večine natisnjenega gradiva od zloženke, vabila, priznanj, do spominske skrinjice, številnih odličnih scen za prireditve, notranje likovne podobe te knjige ...

Ravnateljica mag. Francka Mravlje je na pedagoški konferenci tudi določila datum, 9. september 2008, do katerega je bil pripravljen celotni program dejavnosti, okvirno pa so bili imenovani sodelavci ožjih delovnih skupin za posamezne podprojekte. V sorazmerno kratkem času se je porodilo mnogo idej o aktivnostih, programu, o sodelavcih, ki bodo prevzeli izvedbo posameznih dogodkov, o sodelujočih, različnih krajih, na katerih naj bi se dogodki odvijali, skratka o tem, kako ustrezno praznovati, koga vabiti na prireditve, komu podeliti priznanja, kako seznanjati javnost s potekom slovesnosti.

Prvim idejam je sledilo natančno določanje, kaj bomo naredili najprej in kako bomo posamezne naloge uresničevali. Opredelili smo pot od začetka do konca, načine dela, vsebino, osnovni projekt smo razdelili na podprojekte, opredelili datume, nosilce podprojektov, zagotavljali smo odgovornost in kakovostno vodenje. Aktivnosti, ki so bile raznolike, smo prepletli s skupno tematiko, jim določili čas trajanja, okvirno opredelili stroške, razmislili o zunanjih sodelavcih. Nosilci podprojektov so skupne cilje in cilje svojega področja sprejeli za svoje in jih nadgrajevali.

Poskrbeti je bilo treba tudi za informiranost javnosti, publikacijo spremljevalnih gradiv (vabila, zloženke, priznanja, knjižna izdaja ob zaključku praznovanja), sprotno kvalitetno in spodbudno nadzirati potek dejavnosti, skrbeti za čim višjo kakovost in sprotno vrednotenje dogodkov. Nihče izmed nas še ni bil vezni člen tako obsežnega in pomembnega projekta, toda med letom smo pridobivali izkušnje in ob pripravi ter izvedbi posameznih dogodkov strokovno in profesionalno napredovali.

Skupina treh prvoimenovanih nosilk dejavnosti ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah se je med letom dopolnjevala in širila. Organizacijsko in izvedbeno so na več prireditvah in skozi vse leto ustvarjalno sodelovali Branko Fuchs, Tanja Jarc, Renata Korošec, Danijela Krajnc, Francka Mravlje, Milena Pegan, Stanislav Pepelnak, Jelka Regvart Voglar, Danijela Soršak, Marija Školc, Vincenc Zobec in Sonja Žitnik. Pomembno vlogo pri izvedbi praznovanja pa so imeli tudi Polona Bornšek, Suzana Brumec, Jelka Cigler Plošinjak, Danica Cmager, Tina Dimec Ivanjko, Bogdana Drozg, Nada Druškovič, Marija Gajšek, Majda Gračnar, Anica Jančič, Kristina Jelnikar Zakelšek, Ida Jus, Jožica Kancler, Neda Kovačič-Fornezzi, Polona Kobale, Darja Krajnc, Suzana Kračun, Silva Mesarič Gmeiner, Irena Mohorko, Barbara Oder, Jožica Pušaver Pirš, Marjana Robnik, Tina Robnik Zalokar, Goran Sabolič, Tina Simonič, Anja Skerbiš, Frančiška Starovasnik, Vikica Školc, Majda Šlamberger, Jožica Štauber, Irena Ternovšek, Peter Ukman, Jelka Utenkar, Valerija Vantur, Marija Vek, Miran Voglar, Suzana Vošinek, Darja Zbil, Tatjana Zgubič in Lidija Žnidar.

V času priprav in izvedbe dejavnosti je bil okrepljen pozitiven sistem vrednot, kulture obnašanja, reda in pozitivnega odnosa do dela in sodelavcev. Ravnateljica šole mag. Francka Mravlje je na stimulativen način javno pohvalila vsako izvedbeno skupino in v okviru možnosti poskrbela za nagrajevanje.

Po obsegu sodi praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah med večje projekte, saj so v njem sodelovali vsi učenci in zaposleni na Osnovni šoli Poljčane, starši, številni sodelujoči gostje, pomagali so zunanji sodelavci in občani, finančno pomoč so nudili domači obrtniki in podjetja ter Občina Poljčane. Številni sodelavci smo za izvedbo podprojektov delali pozno popoldne in zvečer, ponoči pa doma ob računalniku in telefonu, ko smo ustvarjali, se dogovarjali in usklajevali.

Namen izvedbe tega projekta je bilo praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah, vsak podprojekt pa je imel zelo konkretno izoblikovano izvedbeno shemo posamezne dejavnosti. Delo se je vedno začelo z načrtovanjem, nadaljevalo z obsežnimi pripravami, izvedbi pa je sledilo vrednotenje. Določili smo glavne in stranske cilje, prav tako končni cilj in vmesne cilje, ki so nas postopno vodili skozi vse leto. Cilje smo na številnih srečanjih določili jasno in realno, ob koncu vsakega podprojekta pa smo o njih poročali in jih ovrednotili. Velikost posameznih podprojektov se je razlikovala po številu udeležencev, glede na vložena sredstva in čas trajanja, ne pa toliko po standardu kakovosti, ki je bila na vseh prireditvah na visoki ravni. Svoj vrhunec je praznovanje doseglo z osrednjo prireditvijo v mesecu marcu. Vnaprej določen načrt posamezne prireditve je pomemben za sprotno spre-

mljanje napredka od začetne ideje do priprav, vaj, generalke in izvedbe same. Če je pri pripravah prišlo do težav, nam je bilo merilo končni cilj, ki nas je vodil naprej. Vseh ciljev pa ni bilo možno določiti vnaprej, zato smo ob delu odkrivali in dodajali nove. O le-teh in njihovi ustreznosti smo se pogovorili na srečanjih posameznih delovnih skupin. Skoraj vse prireditve so bile izvedene s sodelovanjem zunanjih sodelavcev. Naš projekt je lahko potekal uspešno tudi zato, ker je bilo nanj pripravljeno okolje, v katerem smo ga načrtovali in izvedli. Glede na čas trajanja, to je od septembra 2008 in do aprila 2010, obseg praznovanja 200-letnice šolstva v Poljčanah sodi med velike projekte na področju šolstva v Sloveniji. Med takšne pa se uvršča tudi zato, ker smo sodelavci znali razmišljati soustvarjalno, upoštevali smo pozitivne vrednote, spoštovali in nadgrajevali smo zamisli, ki so se porojevale drugim. Tako smo ob 200-letnici šolstva v Poljčanah pripravili 20 prireditev, ki odmevajo v ožjem in širšem slovenskem prostoru: Korajža velja, Impresije iz učilne in s platna, Od Špelke do lušečkih vil, Petelinček se je oženil, Praznične drobtinice, Rodi se čusto, rodi se pesem, Podarjamo pot v prihodnost, Nekoga moraš imeti rad, Bog žegnaj hrano in družino, Od zvona do čičke, Bistre glave tudi sanjajo, Fotografije zrcalijo pretekle podobe, Brezčasna govorica čopiča, Šport skozi čas, Ustvarjamo, raziskujemo in potujemo s tokom Dravinje, Stezice preteklosti za krila prihodnosti, Podajmo si besede, Travniki so že zeleni, s poljskim cvetjem razcveteni in Pesem, poj mi. Na uradnem zaključku praznovanja, to bo hkrati 20. in zadnja prireditev z naslovom Zahvala današnjim in spomin prihodnjim, smo predstavili knjigo Stezice preteklosti za krila prihodnosti in se zahvalili vsem sodelavcem.

Osnovna šola Poljčane s svojim delovanjem tako ostaja vpeta v svoje okolje. Skozi letošnje praznovanje smo pretekla obdobja povezovali s sedanjostjo in prihodnostjo. Pri pripravah in izvedbi prireditev smo sodelovali vsi strokovni delavci, povezovali smo se z ostalimi in nekdanjimi delavci šole, vključevali smo sedanje in nekdanje učenke in učence ter njihove starše, k sodelovanju smo povabili številne Poljčančane in tudi prebivalce okoliških krajev. Usklajeno in ustvarjalno smo se dopolnjevali. Prireditve smo bogatili z izdajo različnih publikacij, zbirali smo ljudsko kulturno zapuščino Poljčan in okolice in jo izdali v knjižni obliki, prizadevanja s področja športa so zapisana v športnem glasilu, pripravili pa smo tudi ta zgodovinski pregled šolstva v Poljčanah z bogatim fotografskim gradivom in zapise o dogajanju ob 200-letnici šolstva v Poljčanah. Odprli smo knjigo vtisov, razpisali natečaj za šolsko himno in dobili besedilo, ki je uglasbeno. Šolska himna bo poslej spremljala svečane trenutke naše šole.

Poskrbeli smo za medijsko odmevnost in pripravili novinarsko konferenco, sodelovali smo z radijskimi postajami, časopisi in televizijo. Tudi šolska spletna stran je obogatena s temami praznovanja 200-letnice. Na prireditve smo s svečanimi vabili vabili širok krog obiskovalcev, program prireditev pa je bil tematsko in organizacijsko zasnovan kar se da raznoliko. Predvsem učenci pa so ob večmesečnem dogajanju širili svoja vseživljenjska znanja.

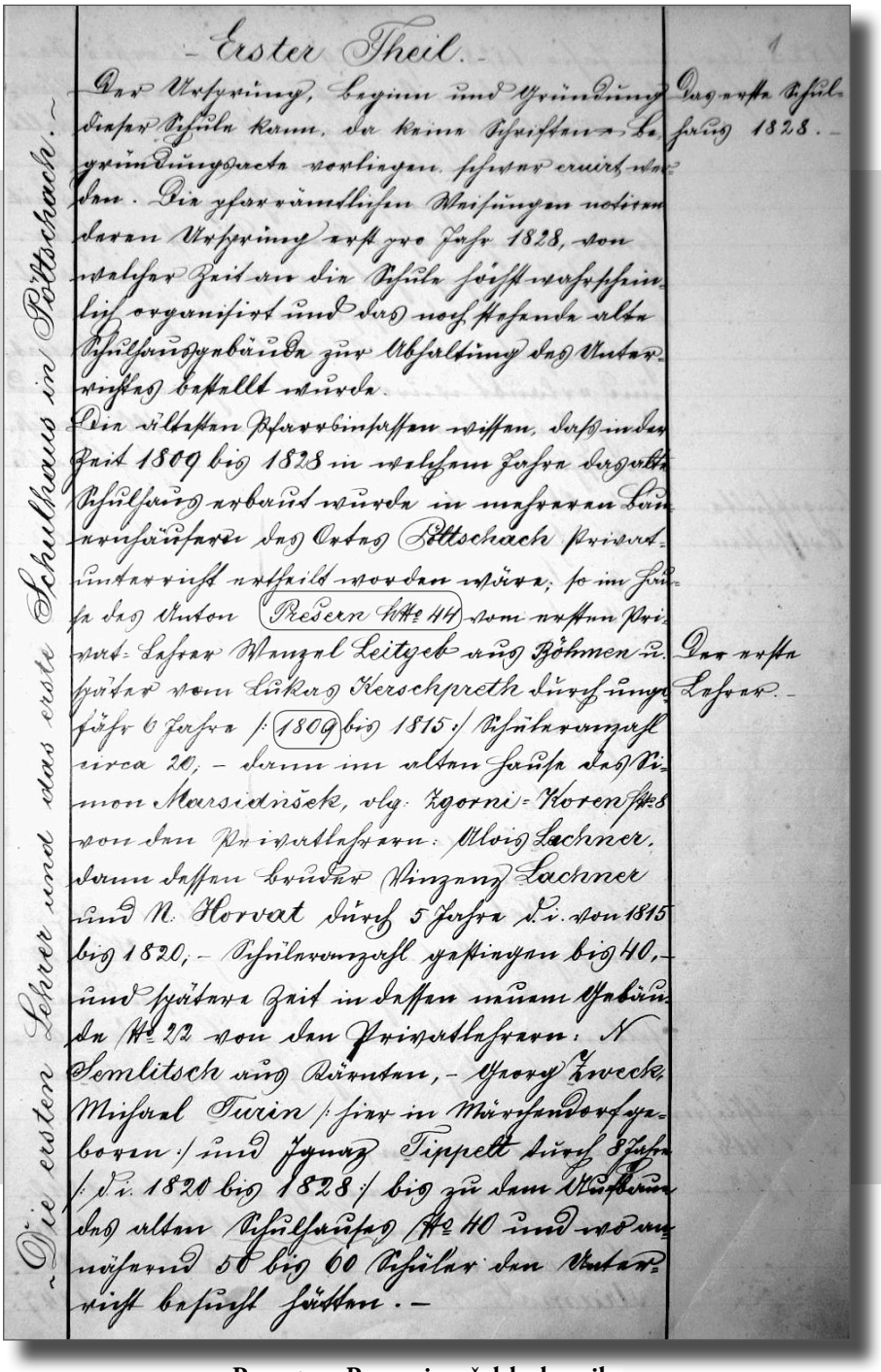
Septembra 2008 so se ideje o tem, kako izpeljati letošnje praznovanje, začele ustvarjalno spreminjati v odločitve. Zanimivo delo, polno izzivov, nikdar ni pretežko, če ga opravljaš z odličnimi sodelavci, ki so v vseh teh mesecih ustvarjalno in predano pripravljali in uspešno izpeljali svoje projekte.

Naše praznično leto se zaključuje. Nekatere prireditve so bile na naši šoli že tradicionalne, pa smo jih letos samo praznično obarvali, nekatere nove prireditve iz slavnostnega leta pa želimo ohraniti in jih v nekoliko drugačni podobi pripravljati tudi v prihodnjih letih.

Marina Koražija,
vodja projekta

ZGODOVINA POLJČANSKE ŠOLE OD 1809 DO 2009

Šolstvo v Poljčanah praznuje svojo 200-letnico. Med pomembne pisne zgodovinske vire o šolstvu sodijo predvsem šolske kronike. Prvo poljčansko šolsko kroniko je začel pisati upravitelj Franc Ranner, njegovi zapisi o začetku delovanja te šole pa temeljijo na zapisih izgubljene poljčanske župnijske kronike in ustnem izročilu.

Die ersten Lehrer und das erste Schulhaus in Pöltschach.

– Erster Theil. –

Der Ursprung, Beginn und Gründung Das erste Schul-
dieser Schule kann, da keine Schriften a. d. Jahr 1828. –
gründungsacta vorliegen, sicher eruirt wer-
den. Die zwar mündlichen Weisungen notiren
daran Ursprung erst zur Jahr 1828, von
welcher Zeit an die Schule förmlich wesentlich
lich organisirt und das noch bestandene alte
Schulgebäude zur Abhaltung des Unter-
richtes bestellt wurde.
Die alten Pfarrbüchern weisen, daß in der
Zeit 1809 bis 1828 in welchem Jahre der alte
Schulhaus aufgebaut wurde in welchem den
verschiedenen das Ortes Pöltschach privat-
unterricht ertheilt worden wäre, so im Jah-
re das Autor (Prešern Nr. 44) vom nahen Pri-
vat-Lehrer Wenzel Leitgeb aus Böhmen i. Das erste
Pfarr vom Lüker Herschpreth Unterricht Lehrer. –
für 6 Jahre (1809 bis 1815) Schülerzahl
circa 20, – denn im alten Hause das Ci-
mon Mersiednšek, vlg. Zgorni-Korenšek
von den Privatlehrern: Aloiz Lachner,
dann dessen Bruder Vinzenz Lachner
und N. Horvat durch 5 Jahre d. i. von 1815
bis 1820, – Schülerzahl zwischen bis 40, –
und kürzere Zeit in dessen neuen Hause
Nr. 22 von den Privatlehrern: N
Semlitsch aus Rann, – Ehrenz Zweck,
Mitral Turin (sind in Märchendorf ge-
boren) und Franz Tippelt durch 8 Jahre
(d. i. 1820 bis 1828) bis zu dem Aufbaue
des alten Schulhauses Nr. 40 und wo-
während 50 bis 60 Schüler den Unter-
richt besuchen konnten. –

Prva stran Rannerjeve šolske kronike

Upravitelj Ranner je opravil izredno pomembno delo, saj je uspel zbrati podatke o dogodkih iz življenja in dela šole vse od ustanovitve leta 1809. Zapisal je tudi popoln seznam učiteljev od ustanovitve šole dalje, tudi tega ob pomoči župnijskih kronik. Kroniko je pisal do leta 1899. V svojih zapisih je poudaril, da je bila prva privatna šola v hiši kmeta Antona Prešerna v Poljčanah, št. 44. Leta 1809 je začel na tej šoli poučevati privatni učitelj Vinko Leitgeb, po rodu Čeh. Za njim je prišel učitelj Luka Kerschpreth. Šolo je obiskovalo 20 do 30 otrok, privatna je ostala do leta 1828.

Prva privatna šola v Poljčanah

Manjkajo zapisi do leta 1903, ko je delo nadaljeval drugi upravitelj šole, Jožef Svetlin, in zapisoval kroniko do leta 1909. Vsi zapisi do tega leta so pisani v nemškem jeziku. Delne prevode je opravila Avrelija Regoršek, učiteljica na šoli Poljčane. Tudi leto 1920 je bilo za poljčansko šolo pomembno leto, saj je kot učitelj na šolo prišel Alojz Krajnc, ki je bil istega leta imenovan za tretjega poljčanskrga upravitelja. Začel je pisati kroniko po šolskih letih, in to v slovenščini.

Leta 1828 so zgradili prvo šolsko poslopje ob cerkvi, ki je kot stanovanjska hiša ohranjeno še danes. V tej zgradbi je živela pisateljica Erna Starovasnik, ki je zapisala znano pravljico Topli potok. Na hiši je vgrajena spominska plošča v pisateljičin spomin.

Statistični podatki o razvoju šole od ustanovitve.

Šolsko leto	Št. otrok			Število				Učni uspeh				Šolski obisk
				oddel.	učit.	otrok na oddel.	otrok na učit.	Izdelali		popr. izp.		
	m	ž	sk					št	%	št	%	
1809			20	1	1	20	20					
1828			100	1	1	100	100					
1873			235	2	2	118	118					75·0
1890			330	4	4	82	82					
1902			400	6	6	66	66					
1921/22	184	188	372	8	8	46	46					
1938/39	175	179	354	8	8	44	44					
1940/41												
1945	139	109	248	5	5	50	50					
1945/46	141	126	267	7	6	37	43	207	77·5	·	·	82·4
1946/47	132	127	259	6	6	43	43	198	76·4	·	·	88·0
1947/48	135	140	275	6	6	47	47	179	65·1	22	8·0	92·0
1948/49	140	169	309	7	6	44	51	223	72·1	16	5·2	92·4
1949/50	151	201	352	8	8	44	44	236	67·2	41	11·6	96·5
1950/51	170	202	372	9	9	41	41	274	73·7	37	9·9	96·0
1951/52	179	196	375	9	11	42	34	254	67·7	37	9·9	96·9
1952/53	188	194	382	11	12	35	32	246	64·4	61	15·9	97·1
1953/54	209	243	452	11	12	41	38	338	74·8	55	11·9	97·4
1954/55	227	255	482	12	13	40	37	356	73·8	73	15·1	96·5
1955/56	227	264	491	11	12	45	41	366	74·5	80	16·3	95·5
1956/57	231	250	481	12	13	40	37	347	72·1	70	14·5	96·4
1957/58	233	262	495	13	13	38	38	412	83·3	51	10·3	96·7
1958/59	233	263	496	13	14	38	35	425	85·7	39	7·8	95·4
1959/60	242	274	516	15	16	34	32	514	99·7	2	0·3	97·0
1960/61	258	286	544	14	15	38	36	517	95·0	2	0·3	97·3
1961/62	268	306	574	17	18	34	32	512	89·1	18	3·1	96·7
1962/63	339	370	709	22	23							

Podatki o številu otrok, učnem uspehu in šolskem obisku od 1809 do 1963

Šolsko poslopje, zgrajeno leta 1828

Leta 1828 je lavantinska škofija imenovala prvega definitivnega učitelja Mihaela Vriska, ki je bil takratni organist in mežnar v Poljčanah. Poučeval je do leta 1841. Po Vriskovi upokojitvi so se učitelji pogosto menjavali vse do leta 1858, ko je prišel na šolo učitelj Franc Ranner. Do leta 1873 je bil na šoli sam, šola je bila enorazredna. Tega leta je postala dvorazredna, Rannerja so imenovali za upravitelja, na šolo pa so namestili še enega učitelja, Johana Voglarja. Franc Ranner je bil upravitelj šole vse do konca svojega službovanja. Prvo šolsko poslopje je postalo kmalu premajhno in neprimerno, zato so začeli razmišljati o gradnji nove šole.

Drugo šolsko poslopje so začeli graditi leta 1877 in ga dokončali leta 1878. Novo poslopje je bilo oddaljeno od stare šole le 30 metrov, v njem sta bili dve svetli in prostorni učilnici ter stanovanje za upravitelja. Prvi učitelj v tej šoli je bil Jožef Košenina. Šele leta 1882 so opremili obe učilnici, do takrat so uporabljali še stare prostore. Leta 1890 je postala šola štirirazredna, s štirimi učitelji. Istega leta je upravitelj Ranner začel pisati redno šolsko kroniko. Prvotna stavba je bila večkrat dograjena. Leta 1902 so šolsko poslopje razširili za tri učilnice, leta 1907 pa so uredili še eno učilnico iz upraviteljevega stanovanja. Še danes je zunanjost šole enaka, kot je bila takrat. Pouk je potekal v slovenskem in nemškem jeziku vse do prve svetovne vojne.

Šolsko poslopje, zgrajeno leta 1878

Portal z letnico izgradnje šole

Šolsko okno z letnico dograditve šolskega poslopja

Najstarejša ohranjena fotografija poljčanske učiteljice Kristine Krajnc, rojene Volc leta 1902

Učitelj Ludvik Varl, poučeval od leta 1905 do leta 1939

Druga poljčanska šola leta 1920

Nekaj zanimivih podatkov iz kronike upravitelja Rannerja

10. julija 1883 so učenci pripravili svečan sprejem cesarju Francu Jožefu I., ki se je ustavil tudi v Poljčanah. Cesar se je pogovarjal z upraviteljem o razmerah v Poljčanah in na šoli.
Iz šolske kronike lahko razberemo podatke o številu učencev in učiteljih meseca novembra leta 1898.

Število učencev in učitelji novembra 1898

Razred	Fantje	Dekleta	Skupaj	Poučeval
I.	49	42	91	A. Osana
II.	78	60	138	J. Kokl
III.	59	50	109	J. Zeilhofer
IV.	24	36	60	F. Ranner
Skupaj			**398**	

Otvoritev nemške šole v Peklu leta 1911

Leta 1911 so v Peklu sezidali dvorazredno šolsko poslopje in ustanovili nemško šolo, Rosegger Schule, obiskovalo jo je tudi nekaj slovenskih otrok. Pouk je potekal samo v nemškem jeziku. Šola je delovala do konca I. svetovne vojne. Upravitelj šole je bil Ervin Schmuck, učitelj pa Franc Reindl. Šolo je obiskovalo okrog 100 otrok.

Šolarji nemške šole v Peklu

Zanimivosti iz delovanja šole pred 1. svetovno vojno

Leta 1870 so bili uvedeni ob koncu šolskega leta posebni izpiti. Na izpitih so bili prisotni inšpektor, člani šolskega sveta in drugi pomembni krajani.

Franc Ranner je učil učence sadjarskih in vrtnarskih veščin.

Leta 1869 je bila prvič uvedena telovadba, in to za dečke in deklice.

Leta 1883 so iz učnih načrtov izbrisali dekliško telovadbo.

Naznanila, kot so takrat rekli izkazom, so delili štirikrat letno.

Leta 1893 so učenci poljčanske šole prvič odšli na izlet, in to na Boč.

Leta 1904 so dobili na šolo priporočilo šolskih oblasti, naj čimveč otrok naučijo plavati. Tečaj je potekal v bližnji Dravinji.

Leta 1909 je bil prvič izveden skupni roditeljski sestanek, upravitelj Svetlin je govoril staršem o škodljivem vplivu alkohola na razvoj otrok.

V šolskem letu 1908/1909 so imeli vsi razredi pouk tudi v naravi.

Teme učiteljskih konferenc v letih med 1895 in 1905

Pri pouku je potrebno učence seznanjati z nevarnostmi električnega toka.

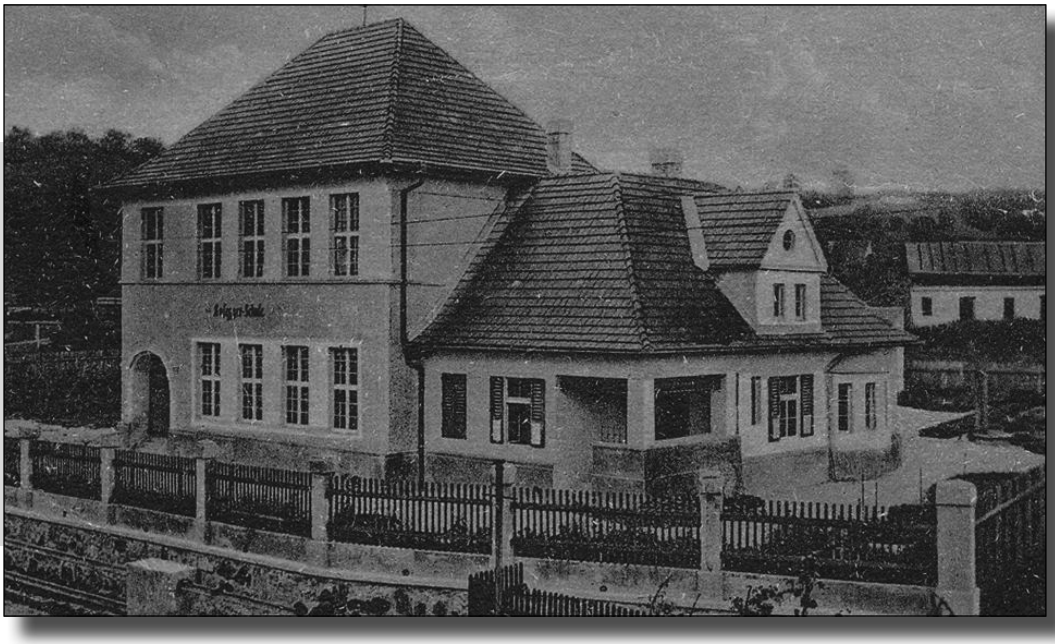
Učitelji naj odstranijo vse radirke, ki jih je izdelala firma Kühn, na njih je podoba Franca Jožefa.

Učence je treba poučiti, kako ravnamo s pticami pevkami in kako jih pozimi pravilno hranimo.

Izid Prve nemške vadnice, ki so jo uporabljali tudi v slovenskih šolah.

Učbenik Začetnica za slovenske ljudske šole avtorjev Janeza Koprivnika in Gabrijela Majcna izide na Dunaju leta 1897.

ŠOLA PO 1. SVETOVNI VOJNI

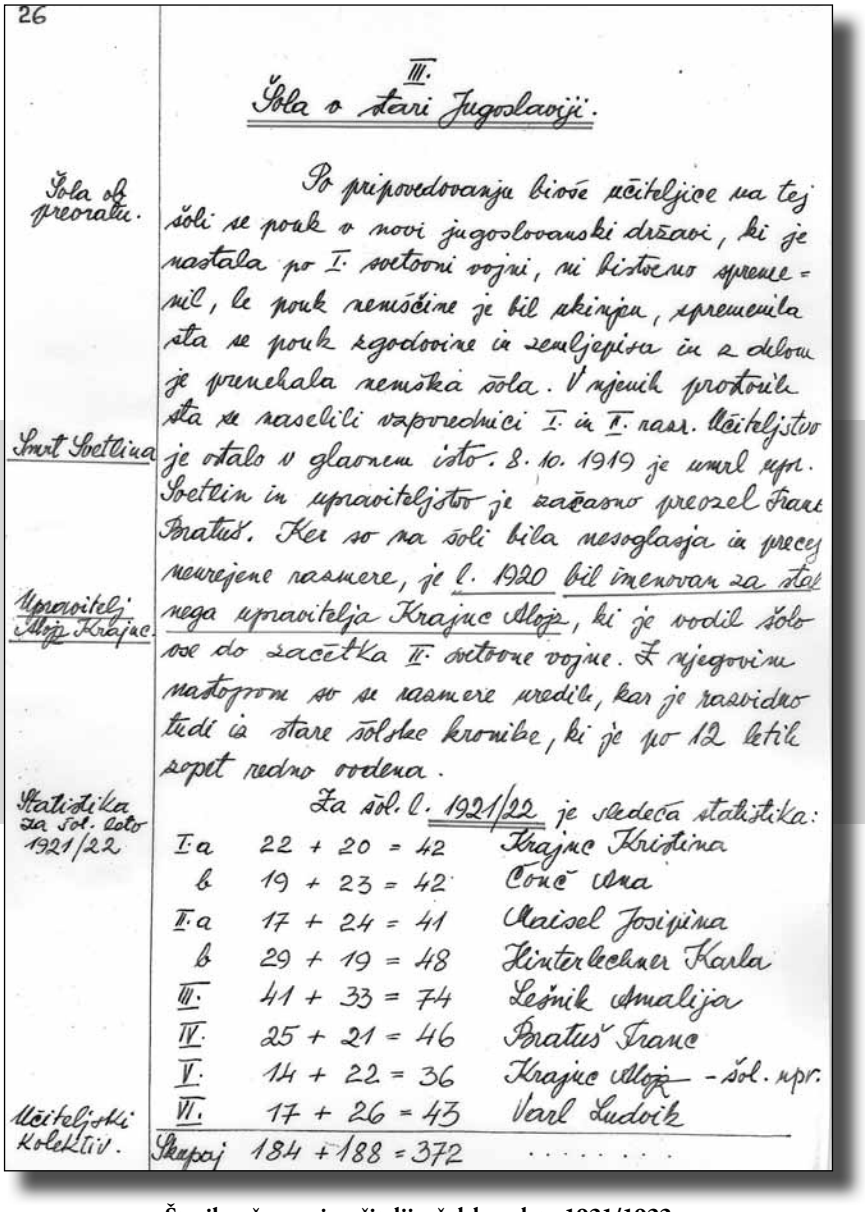
Nemška šola iz leta 1918

Leta 1918 sta se združili šoli iz Zgornjih Poljčan in Pekla. Pouk je potekal samo v slovenskem jeziku. Leta 1920 so na šoli Poljčane imenovali za upravitelja Alojza Krajnca. Začel je pisati šolsko kroniko in jo pisal vse do leta 1941. V tem času so bili četrtki pouka prosti. Šolsko leto se je začenjalo 3. novembra, zaključevalo pa 31. avgusta. Leta 1922 so uvedli matične liste, naznanila pa zamenjali z izkazom o napredku. Uvedena sta bila dva nova predmeta: srbohrvaščina in kmetijski pouk. Kmetijski pouk je bil obvezen za dečke. Istega leta so bile uvedene v Sloveniji enotne šolske počitnice, in to v juliju in avgustu.

Učiteljica Ana Čonč in upravitelj Aloz Krajnc z učenci leta 1922

V šolskem letu 1929/1930 je bil sprejet zakon o narodnih šolah. Šolska obveznost se je začela s šestim letom in je trajala osem let.

26

III.

Šola o stari Jugoslaviji.

Šola ob prevratu.

Po priporedovanju bivše učiteljice na tej šoli se pouk o novi jugoslovanski državi, ki je nastala po I. svetovni vojni, ni bistveno spremenil, le pouk nemščine je bil ukinjen, spremenila sta se pouk zgodovine in zemljepisa in z delom je prenehala nemška šola. V njenih prostorih sta se naselili vzporednici I. in II. razr. Učiteljstvo je ostalo v glavnem isto. 8. 10. 1919 je umrl upr. Soetlin in upraviteljstvo je začasno prevzel Franc Bratuš. Ker so na šoli bila nesoglasja in precej neurejene razmere, je l. 1920 bil imenovan za stalnega upravitelja Krajnc Alojz, ki je vodil šolo vse do začetka II. svetovne vojne. Z njegovim nastopom so se razmere uredile, kar je razvidno tudi iz stare šolske kronike, ki je po 12 letih zopet redno vodena.

Smrt Soetlina

Upravitelj Alojz Krajnc

Za šol. l. 1921/22 je sledeča statistika:

Statistika za šol. leto 1921/22

I. a	22 + 20 = 42	Krajnc Kristina
b	19 + 23 = 42	Couč Ana
II. a	17 + 24 = 41	Maisel Josipina
b	29 + 19 = 48	Hinterlechner Karla
III.	41 + 33 = 74	Lešnik Amalija
IV.	25 + 21 = 46	Bratuš Franc
V.	14 + 22 = 36	Krajnc Alojz - šol. upr.
VI.	17 + 26 = 43	Varl Ludvik
Skupaj	184 + 188 = 372	.....

Učiteljski kolektiv.

Število učencev in učitelji v šolskem letu 1921/1922

Prazniki, ki so jih v medvojnem obdobju praznovali na šoli, so bili: 1. december – dan ujedinjenja, 17. december – rojstni dan Njegovega Visočanstva regenta Aleksandra, 24. maj – Ciril in Metod, 28. junij – Vidov dan in 12. julij – rojstni dan Njegovega Veličanstva kralja Petra I.

Praznike so obhajali s slavnostno službo božjo in s primernimi nagovori. Podobno je bilo ob zaključku šolskega leta. Leta 1924 so prvič zaključili šolsko leto s svečano prireditvijo z deklamacijami otrok, nastopom pevskega zbora pod vodstvom učitelja Franca Bratoša in z igrico Snegulјčica, v kateri so igrale deklice. Leta 1932 je Kraljevina SHS izdala predpis, da se v osnovnih šolah uvede telovadba po sokolskem sistemu za dečke in deklice.

Učiteljici Ana Čonč in Marija Heric z učenci, rojenimi 1919 in 1920

Salonski orkester leta 1925
Sedijo: levo Janko Živko, desno Ivan Kovič, v sredini Alojz Živko

Družina Alojza Krajnca leta 1925: žena Kristina, hči Danica stoji zadaj, sin Bogdan stoji spredaj levo

Učitelj Franc Bratoš z učenci leta 1925

Učiteljica Marija Heric, upravitelj Alojz Krajnc in duhovnik z učenci leta 1925

Učitelj Ivan Kovič in upravitelj Alojz Krajnc z učenci leta 1929

Učitelj in upravitelj Alojz Krajnc z učenci leta 1930

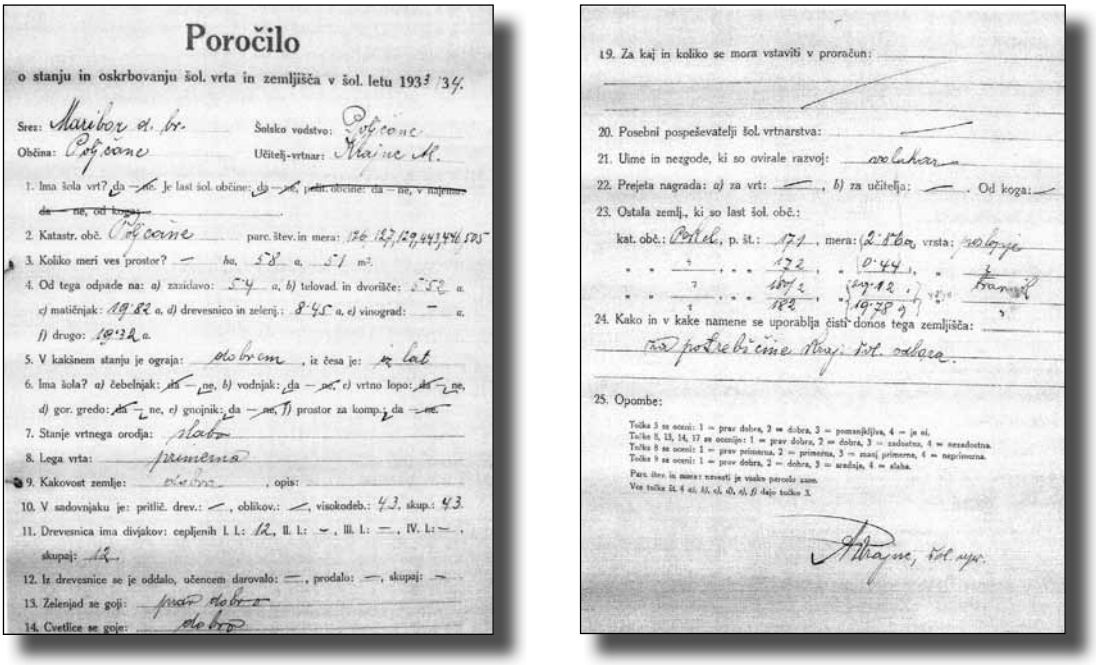

Poljčanski moški pevski zbor leta 1930, pevovodja Janko Živko sedi četrti z leve, ob njem desno sedita dr. Artur Hronovsky in Alojz Živko, v srednji vrsti drugi z desne stoji Andrej Stefanciosa

Učitelj Alojz Živko u učenci leta 1931

Leta 1932 se je šola v Poljčanah preimenovala v Osnovno in višjo narodno šolo. Po prvih štirih letih so učenci zaključili osnovno šolo, druga štiri leta pa višjo narodno šolo.

Poročilo

o stanju in oskrbovanju šol. vrta in zemljišča v šol. letu 193[illegible]/34.

Srez: Maribor d. br. Šolsko vodstvo: Poljčane

Občina: Poljčane Učitelj-vrtnar: Krajnc M.

1. Ima šola vrt? da — ~~ne~~. Je last šol. občine: da — ~~ne~~, ~~obč. občine: da — ne, v najemu: da — ne, od koga:~~

2. Katastr. obč. Poljčane parc. štev. in mera: 126, 127, 129, 441, 444, 1705

3. Koliko meri ves prostor? — ha, 58 a, 51 m².

4. Od tega odpade na: a) zasidavo: 5·4 a, b) telovad. in dvorišče: 2·50 a, c) matičnjak: 19·82 a, d) drevesnico in zelenj.: 8·45 a, e) vinograd: — a, f) drugo: 19·32 a.

5. V kakšnem stanju je ograja: dobrem, iz česa je: iz lat

6. Ima šola? a) čebelnjak: ~~da~~ — ne, b) vodnjak: da — ~~ne~~, c) vrtno lopo: ~~da~~ — ne, d) gor. gredo: ~~da~~ — ne, e) gnojnik: da — ~~ne~~, f) prostor za komp.: da — ~~ne~~

7. Stanje vrtnega orodja: slabo

8. Lega vrta: primerna

9. Kakovost zemlje: [illegible], opis:

10. V sadovnjaku je: pritlič. drev.: —, oblikov.: —, visokodeb.: 43, skup.: 43

11. Drevesnica ima divjakov: cepljenih I. l.: 12, II. l.: —, III. l.: —, IV. l.: —, skupaj: 12

12. Iz drevesnice se je oddalo, učencem darovalo: —, prodalo: —, skupaj: —

13. Zelenjad se goji: prav dobro

14. Cvetlice se goje: dobro

19. Za kaj in koliko se mora vstaviti v proračun:

20. Posebni pospeševatelji šol. vrtnarstva:

21. Ume in nezgode, ki so ovirale razvoj: —

22. Prejeta nagrada: a) za vrt: —, b) za učitelja: —. Od koga: —

23. Ostala zemlj., ki so last šol. obč.:

kat. obč.: Poljč., p. št.: 171, mera: 2·16a, vrsta: njiva

" " 172, " 0·44, " travnik

" " 182, " 19·78 (zg. 12), " "

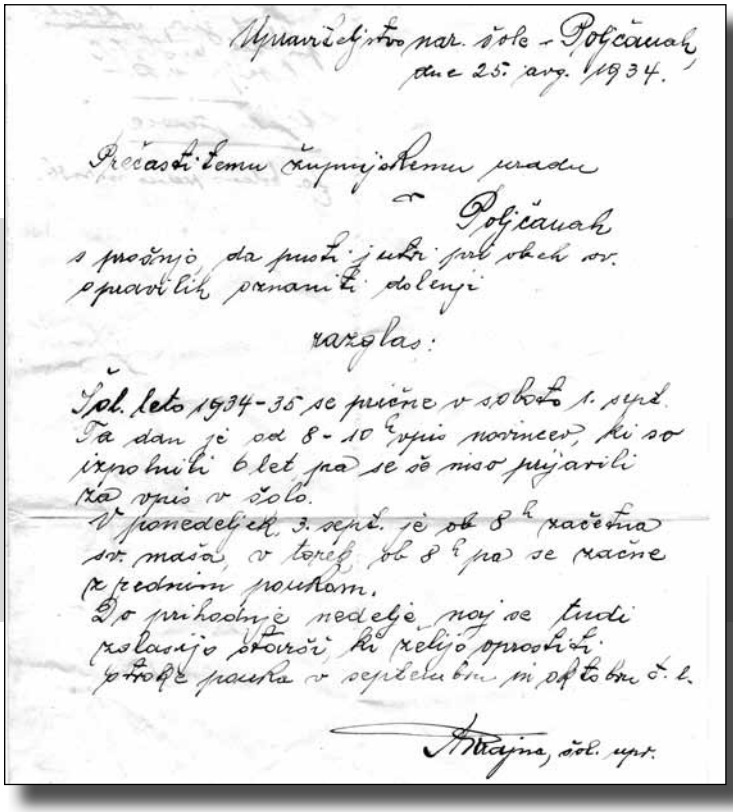
24. Kako in v kake namene se uporablja čisti donos tega zemljišča: za potrebščine šol. vrt. odbora

25. Opombe:

Točka 5 se oceni: 1 = prav dobra, 2 = dobra, 3 = pomanjkljiva, 4 = je ni.
Točka 8, 13, 14, 17 se ocenijo: 1 = prav dobra, 2 = dobra, 3 = zadostna, 4 = nezadostna.
Točka 6 se oceni: 1 = prav primerna, 2 = primerna, 3 = znanj primerna, 4 = neprimerna.
Točka 9 se oceni: 1 = prav dobra, 2 = dobra, 3 = srednja, 4 = slaba.
Para štev. in mera: razveseli je vsako poročilo zase.
Vse točke št. 4 a), b), c), d), e), f) dajo točko 3.

Krajnc, šol. upr.

Poročilo upravitelja Alojza Krajnca o stanju šolskega vrta v šolskem letu 1933/1934, shranjeno v Šolskem muzeju

Upravništvo nar. šole – Poljčanah
dne 25. avg. 1934.

Prečastiti
župnijski
urad
v
Poljčanah

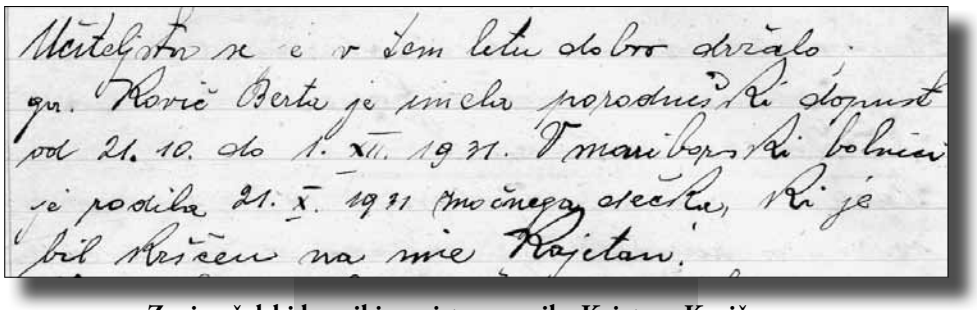
s prošnjo, da prosi ljubi pri vseh sv. opravilih ponamiti oklenji

razglas:

Šol. leto 1934-35 se prične v soboto 1. sept. Ta dan je od 8-10 h vpis novincev, ki so izpolnili 6 let pa se še niso pijavili za vpis v šolo.
V ponedeljek, 3. sept. je ob 8 h začetna sv. maša, v torek ob 8 h pa se začne z rednim poukom.
Do prihodnje nedelje naj se tudi vsi tisti starši, ki želijo oprostiti otroke pouka v septembru mesecu, oglasijo.

Krajnc, šol. upr.

Razglas upravitelja Alojza Krajnca o začetku šolskega leta 1934/1935

Učiteljstvo se je v tem letu dobro držalo.
gn. Kovič Berta je imela porodniški dopust
od 21. 10. do 1. XII. 1931. V mariborski bolnici
je rodila 21. X. 1931 močnega sinčka, ki je
bil krščen na ime Kajetan.

Zapis v šolski kroniki o rojstvu pesnika Kajetana Koviča

Deklice pri prvem svetem obhajilu z učiteljema Berto in Ivanom Kovičem ter kaplanom Antonom Babičem leta 1933

Učitelj Alojz Krajnc in kaplan Franc Petančič z učenci leta 1936

Učiteljica Ana Čonč z učenci leta 1936

Učiteljica Elizabeta Solar in kaplan Franc Petančič z učenci leta 1937

Učitelj Andrej Mesarič in kaplan Franc Petančič z učenci leta 1939

**Učitelj Alojz Živko in kaplan Franc Petančič z učenci leta 1939,
v zadnji vrsti tretji z desne pesnik Kajetan Kovič**

ŠOLA MED 2. SVETOVNO VOJNO

Upravitelj Alojz Krajnc leta 1940

Šolsko leto 1941/1942 je bilo v zgodovini poljčanskega šolstva eno izmed najtežjih. Nemška oblast je del učiteljev zaprla, nekatere izgnala, ostali so odšli iz Poljčan. Redki, ki so vztrajali v domačem kraju, so ostali brez službe in bili pod policijskim nadzorom. Mesta slovenskih učiteljev so zasedli nemški učitelji. Upravitelj Alojz Krajnc in učitelj Andrej Mesarič sta bila z družino izgnana v Srbijo, učiteljica Pavla Kosi pa v takratno Bosno.

Dogodki, zapisani za čas 2. svetovne vojne, so v glavnem prevod uradnih zapisov nemškega šolskega upravitelja. Tudi ta prevod je opravila učiteljica Avrelija Regoršek. Nekaj podatkov so dodali slovenski učitelji, ki so takrat živeli v Poljčanah. Pouk je potekal v nemškem jeziku, učenci med sabo niso smeli govoriti slovensko. Ponemčevanje je potekalo že v vrtcu, zato so obveščali starše, da morajo poslati svoje otroke v otroški vrtec, ki so ga odprli v hiši izgnanega krajana Karla Pahorja. Takratni ravnatelj Bruno Barche je zapisal, da imajo slovenski otroci pri pouku težave, a se trudijo, da bi sledili pouku.

Upravitelj nemške šole Bruno Barche leta 1943

Na šoli so poučevali naslednji učitelji, učiteljice in tečajnice: Josipina Griletz, Gislinde Pichler, Johanna Hladik, Gertrude Metoch, Roza Schwarz, Hilda Kadleczek, Karl Streit ter učitelja Fritze in Strebl (imeni v kroniki nista zapisani). Skoraj vsi so delno razumeli slovensko. Tisti, ki so poučevali proti koncu vojne, so zapustili učiteljska mesta tik pred kapitulacijo in se vrnili na svoje domove. Nadalje v kroniki piše, da je bil šolski obisk zelo slab, med 20 in 30 odstotki. Vzroki so bili različni, med njimi jesenska dela na polju ali pozimi pomanjkanje ustreznih oblačil. Učiteljica Josipina Griletz je v kroniko napisala takole: ''V šolo hodimo napol zmrzli učitelji, nimamo čevljev, doma nimamo kuriva in tudi lačni smo. V šolo pride le nekaj učencev, večinoma so doma, ker se jim godi prav tako kot učiteljem. Kadar je veliko ozeblih otrok, odidejo

domov, šolo pa zapremo.'' Leta 1944 je Bruno Barche zapisal, da narašča število šoloobveznih otrok, ker prihajajo iz Maribora matere z otroki zaradi zračnih napadov.

Leta 1944 so šolo zasedli vojaki in pouk so morali popolnoma prekiniti. Jeseni istega leta je bil obisk otrok zelo nizek. Upravitelj je poslal staršem opomine, starši pa so se opravičevali in iskali izgovore. Ker je vojska še kar naprej zasedala šolsko poslopje, je pouk potekal v prostorih vrtca in v zasebnih hišah. Razredi so imeli pouk izmenično. Razmere za šolo so bile neugodne, bližal se je konec vojne.
Zadnji zapis je bil opravljen 19. februarja 1945, govori pa o tem, da so se pojavile prve skupine partizanov.

ŠOLA PO 2. SVETOVNI VOJNI

Po 2. svetovni vojni se je razmahnilo kulturno in športno življenje na šoli. Nastajala so šolska društva, ki so vodila različne dejavnosti. Učenci so se začeli udeleževati tekmovanj po vsej Sloveniji in izven meja. Dejavnosti so se iz leta v leto širile in dopolnjevale, dobivale so nove oblike in vsebine. Bile so rezultat uspešnega dela takratnih učiteljev, nadaljevale pa so se skozi naslednje generacije vse do današnjih dni.

Tako kot so v času prejšnjih držav, znotraj katerih smo bili Slovenci, po slovenskih šolah v učilnicah obvezno visele fotografije takratnih vladarjev, med njimi cesarja Franca Jožefa in kralja Aleksandra Karadžorđeviča, so po II. svetovni vojni morale v vseh učilnicah viseti fotografije predsednika tedanje države Jugoslavije Josipa Broza. Snete so bile v samostojni Sloveniji v začetku 90-ih let.

Slovenija je bila od leta 1945 do leta 1991 torej del Jugoslavije. V tem času so na vseh šolah organizirali proslave ob 29. novembru, dnevu republike, ko so bili vsi učenci prvih razredov sprejeti v obvezno članstvo pionirske organizacije.

Sprejem prvošolcev v pionirsko organizacijo leta 1983

Na šoli so izvajali kulturne, športne in druge dejavnosti, vzgojno so vplivali na učence in sodelovali z lokalnim okoljem. Kasneje je bilo ustanovljeno Šolsko kulturno-umetniško društvo, ki je dobilo ime po Otonu Žitniku, študentu likovne umetnosti v Zagrebu in vsestranskem umetniku, ki je tudi slikal, risal in kiparil.

Oton Žitnik pred 2. svetovno vojno

To društvo je prevzelo vodenje vsega kulturnega dela na šoli. Učenci šole so sodelovali na različnih proslavah v kraju ob 27. aprilu, 1. maju, 29. novembru, 8. februarju in 8. marcu. Udeleževali so se telovadnih akademij in pripravljali prireditve za podjetja v kraju. Ob koncu leta so pripravili novoletno zabavo. 25. maja so bili vsi učenci 7. razredov obvezno in brez soglasja staršev sprejeti še v mladinsko organizacijo. Nekateri učenci, ki niso ustrezali kriteriju ustreznega vedenja, niso smeli postati člani te organizacije.

Leta 1991 je postala Slovenija samostojna država. Od takrat na šoli pripravimo in izvedemo šolske prireditve na zadnji delovni dan pred 31. oktobrom ob dnevu reformacije in dnevu spomina na mrtve, pred 26. decembrom ob dnevu samostojnosti in enotnosti ter pred božično-novoletnimi počitnicami, pred 8. februarjem za slovenski kulturni praznik in pred 25. junijem ob dnevu državnosti ter pred poletnimi počitnicami. Posamezni učenci se danes udeležujejo kot nastopajoči tudi nekaterih prireditev v kraju.

Prireditev ob dnevu reformacije leta 2009

Iz šolskih kronik so za ta pregled zgodovine šolstva na Poljčanskem izluščeni ključni podatki. Odločiti se je bilo treba, kaj je tisto, kar bo najbolj objektivno in v celoti predstavilo zgodovino poljčanske šole. Izpostavljeni so najodmevnejši dogodki in dejavnosti. Vsak učitelj, ki je poučeval na šoli več let, mnogi kar ves čas svojega službovanja, je pustil sledi v vzgoji in izobraževanju.

Meseca junija leta 1945 je vodstvo šole prevzela Marija Heric in opravila popis otrok. Pomagal ji je župnik Franc Petančič, ki se je vrnil iz izgnanstva. Razmere so bile resne. Nemci so uničili učiteljsko in šolsko knjižnico. Učilnice so bile prazne. Šolski inventar je bil uničen, stolov ni bilo, klopi in drugih pripomočkov prav tako ne.

Ko se je začel pouk, je vodstvo šole prevzel Ivan Kovič, ki pa je bil kmalu premeščen. Upraviteljske posle je ponovno prevzela Marija Heric, in to vse do vrnitve učitelja Andreja Mesariča. V Poljčane se je vrnil tudi prejšnji upravitelj Alojz Krajnc, ki pa zaradi bolezni ni mogel nastopiti službe.

15. oktobra 1945 se je začelo šolsko leto 1945/1946. Šola je bila petrazredna. V tem šolskem letu so na šoli pripravili proslave s petjem, z deklamacijami in uprizoritvijo mladinske igre Triglavska roža. Igro je režirala učiteljica Ljudmila Ribič.

V šolskem letu 1946/1947 so izšle čitanke za prve štiri razrede, peti razred jih še ni imel. Upravitelj Andrej Mesarič je zapisal, da so bili učitelji kritični do teh knjig, ker niso imele primernih ilustracij, besedila pa so bila predolga in pretežka.

V šolskem letu 1947/1948 je šola v Poljčanah postala sedemletka. V Poljčane so začeli prihajati tudi učenci iz Studenic, v oktobru pa so se na poljčansko šolo vrnili učenci z nižje gimnazije v Slovenski Bistrici. Peti razred je bil enak prvemu razredu nižje gimnazije. Tri leta pozneje so ti učenci prvič v zgodovini poljčanske šole opravljali malo maturo.

10. obletnica edinih poljčanskih maturantov nižje gimnazije leta 1960 z učitelji: Jožetom Krajncem, Ljudmilo Ribič, Andrejem Mesaričem in Dragico Fras

Jože Krajnc, Ljudmila Ribič, Andrej Mesarič in Pavla Kosi z učenci leta 1950

Učitelji Marija Heric, Jožica Lempl, Marija Bregant, Andrej Mesarič, Jože Krajnc, Pavla Kosi in Kristina Pravdič z učenci leta 1951

Učiteljice Jožica Lempl, Marija Heric, Marija Bregant in Kristina Pravdič z učenci leta 1951

Poljčane so leta 1948 postale središče novega okraja, ki pa so ga leta 1952 ukinili. V tem času se je povečala skrb za prehrano otrok. V šoli je začela delovati šolska mlečna kuhinja, ki je otrokom nudila preprosto malico, najpogosteje kavo, mleko in kruh z namazom. Malice so pripravljali v kuhinji upravitelja in učitelja. Po treh letih so kuhinjo ukinili, kmalu pa ponovno uvedli. Do upokojitve je pripravljala šolske malice v Zgornjih Poljčanah žena učitelja Jožeta Krajnca, Milka Krajnc.

Delitev malice na šolskem hodniku leta 1957

Leta 1950 se je obstoječa sedemletka preimenovala v nižjo gimnazijo. Šolska obveznost se je povečala s sedmih na osem let. Sedež nižje gimnazije je bil v Zgornjih Poljčanah, sedež osnovne šole pa v Peklu. V nižjo gimnazijo Poljčane so se začeli vpisovati učenci iz okoliških krajev: Studenice, Loče, Laporje, Lemberg, Zreče, Žiče, Sladka Gora, Lipoglav, Ponikva in Zbelovo.

Učiteljica Danica Herič z učenci 2. razreda nižje gimnazije Poljčane na končnem izletu v Opatiji leta 1954

Učitelj Jože Krajnc z vozači, učenci zaključnega razreda, leta 1956

Ob razgibanem kulturnem življenju so bili aktivni mladi telovadci. Od leta 1951 je šola uporabljala telovadnico telovadnega društva Poljčane. Leta 1953 je bil v Poljčanah prvi telovadni nastop po vojni. Sodelovali so učenci iz Poljčan, Laporja in Studenic. Izvajali so proste in orodne vaje, tekli kros, se pomerili v lahki atletiki in izvedli telovadni nastop.

Orodni nastop v telovadnici leta 1957

Telovadni nastop na igrišču pred telovadnico leta 1957

Leta 1951 je učitelj Janko Živko ustanovil glasbeno šolo. Šola je imela kar pet klavirjev, ob klavirju so poučevali še violino in harmoniko, obiskovalo pa jo je okrog 35 učencev. Po smrti Janka Živka so Kulturno umetniško društvo poimenovali po njem. Delovanje glasbene šole je z leti zamrlo. Po večletnih prizadevanjih je leta 1974 Glasbena šola Slovenska Bistrica odprla oddelek tudi v Poljčanah. Zaradi pomanjkanja učiteljev učenci niso mogli dokončati nižje glasbene šole v Poljčanah, pač pa so morali nadaljevati z učenjem v Slovenski Bistrici. Razmere so se z leti urejale na bolje. Ponudba učenja različnih instrumentov se je iz leta v leto širila. V jubilejnem letu 2009 je na šoli Poljčane obiskovalo glasbeno šolo 67 učencev, ki so jih poučevali Tanja Hojnik Časek, Danijela Krajnc, Valter Kukovič, Matjaž Lorenci, Tadeja Mlakar, Simona Repnik in Peter Skrbiš. Učenci so se učili igrati klavir, harmoniko, violino, saksofon, klarinet, trobento in bariton.

Mešani pevski zbor leta 1955 pod vodstvom Janka Živka, sedi tretji z desne

Moški pevski zbor leta 1955 pod vodstvom Janka Živka, sedi četrti z desne

Glasbena šola Poljčane leta 1963

V tem času so nadaljevali s prirejanjem šolskih iger. Alojz Mesarič je leta 1954 režiral igro Mogočni prstan, z režijo pa je nadaljevala Kristina Pravdič, ki je deklice poučevala tudi telesno vzgojo vse do leta 1966. Z otroškimi igrami so učenci nastopali doma in na gostovanjih po Sloveniji. Nekaj naslovov iger: Modra vrtnica za princesko, Oko za dedka, Bedak Pavle, Pogumni Tonček, Marko skače.

Igra Mogočni prstan leta 1954, režiral Alojz Mesarič

Igra Bedak Pavle leta 1972, režirala Kristina Pravdič

Igra Pogumni Tonček leta 1973, režirala Kristina Pravdič

EDAK PAVLE
V MAJŠPERKU

Prejšnji teden je v Domu kulture v „Majšperku nastopila pionirska dramska skupina iz Poljčan z igro Franceta Bevka, pod naslovom »Bedak Pavle«. Dramsko skupino, ki šteje trideset članov, že nekaj let vodi Kristina Pravdič. Po izjavi enega izmed učiteljev, deluje na šoli kar devet raznih sekcij, ik so vse tudi zelo aktivne. Z ustanavljanjem sekcij in z njihovo aktivnostjo pa so pričeli na šoli že kmalo po osvoboditvi. Zares hvale vredno.

V Majšperku je mlade ustvarjalce sprejela skoraj nabito polna dvorana. Vsi pa so bili nad igro zelo navdušeni in tudi smeha ni manjkalo. Toda, ali majšperški šolarji niso sposobni zaigrati kake igre?

M. Novina

Pionirska dramska skupina iz Poljčan pred odhodom iz Maj-

Časopisni članek o gostovanju mladih poljčanskih igralcev v Majšperku

Leta 1955 je učitelj matematike Jože Krajnc ustanovil šolski tamburaški orkester, vodil je tudi pevski zbor.

Na novo ustanovljeni tamburaški orkester šole leta 1955, spredaj sedi vodja Jože Krajnc

Občinska pevsko-glasbena revija leta 1961, vodja Jože Krajnc

V tem času je šola dobila nova učila: episkop, diaprojektor, magnetofon, mikroskop in flanelograf. V šolski knjižnici so povečali število strokovnih in leposlovnih knjig.
Šola v Zgornjih Poljčanah je bila temeljito obnovljena, leta 1955 so dobili vodovod. Sanitarna inšpekcija je leta 1956 zahtevala copate za vse učence, leta 1958 pa so v vseh učilnicah položili parket.
Leta 1956 sta se naselji Pekel in Maharska vas preimenovali v Poljčane, dotedanje Poljčane pa v Zgornje Poljčane. Leta 1957 je bil izveden že tretji tečaj trimesečne gospodinjske šole, ki ga je vodila Cita Mesarič. Šolo so obiskovala tudi dekleta iz okolice Maribora in s Koroškega. Učila so se kuhati, ročna dela, kmetijstvo in zdravstvo.

Najboljši učenci iz šol Studenice, Laporje in Poljčane leta 1955, povabljeni na občino Poljčane
Z desne stojijo v zadnji vrsti: upravitelji Andrej Stefanciosa, Andrej Mesarič in Franjo Logar, učitelj Alojz Mesarič in župan Franc Kovačič

Učitelj Jaro Kokol z učenci leta 1957

Učitelji Jože Krajnc, Viktor Ekart, Andrej Mesarič, Jožica Lempl, Kristina Pravdič, Danica Herič in Franc Herič leta 1957

Gospodinjska šola v Poljčanah, prva z leve sedi Cita Mesarič leta 1957

Leta 1958 je bila v Poljčanah ukinjena nižja gimnazija. Osemletna šola je postala obvezna in enaka za vse. Šola se je odslej imenovala osnovna šola.
Zanimiv vpis v kroniko: ''V tem šolskem letu je bilo zabeleženih nekaj neopravičenih izostankov, zlasti otrok, ki so dopolnili 14 let starosti, niso pa zaključili šole. Starši teh otrok so dobili opomine preko občine.''
Tega leta je bila ukinjena občina Poljčane, v katero so spadale Studenice in tudi Laporje. Leta 1959 so na šoli ustanovili šolsko zadrugo. Mladi so obdelovali šolsko zemljišče, pomagali so pri trganju koruze in grozdja, pulili so sladkorno peso, pogozdovali ...

Ravnatelj Andrej Mesarič z učenci pri urejanju šolskega vrta leta 1964

Šolsko poslopje v Zgornjih Poljčanah leta 1959

Šolsko poslopje v Poljčanah leta 1959

Učitelj Boris Plošinjak z učenci leta 1960

V šolskem letu 1961/1962 je ravnatelj Andrej Mesarič v kroniko zapisal, da se pojavljajo velike težave s prostorom. Število otrok je naraslo na 574, oddelkov je bilo 17. V eni učilnici je bila uvedena tretja izmena. Začeli so razmišljati o dograditvi šole.

S 1. januarjem 1962 je bila šola v Studenicah, kjer je že dlje časa pouk potekal samo na razredni stopnji, priključena osnovni šoli Poljčane in postala podružnična šola. V šolskem letu 1962/1963 se je število otrok v Poljčanah še povečalo, število oddelkov se je dvignilo na 18, zato so začeli iskati dodatne prostore v kraju. V tem šolskem letu je potekal pouk tudi v prizidku kinodvorane in v gasilskem domu.

Gradnja prizidka pri kinodvorani v šolskem letu 1960

Učitelji Avrelija Regoršek, Jelka Plošinjak, Andrej Mesarič, Terezija Stojanovič in Ida Grosek leta 1961

Učiteljici Danica Vostner in Nada Aranjoš z učenci leta 1962

Sedijo učitelji: Silva Težak, Jože Krajnc, Breda Bajželj, Andrej Mesarič, Avrelija Regoršek, Alojz Mesarič, Teodora Petrovič
Stojijo: Jelka Plošinjak, Boris Plošinjak, Milena Kmecl, Živa Erdlen, Terezija Gobec, Vera Švab, Anka Skerbiš, Ida Grosek, Franc Onič in Dragica Onič leta1964

Marca 1962 je na šoli začela s svojim delom planinska skupina, vodila jo je Dragica Klanjšček, poročena Onič, ki je istega leta začela na šoli tudi učiti. Ob pomoči Franca Oniča, prav tako učitelja, in številnih planinskih sodelavcev je planinsko skupino vodila in usmerjala do upokojitve leta 1998.

Učiteljica Dragica Onič s tekmovalci v orientaciji na Kozjaku leta 1968

Učitelj Franc Onič s planinci na Vršiču leta 1970

Dragica in Franc Onič s planinci na Tromejniku leta 2008

Dragica in Franc Onič na vrhu Triglava leta 1974

Člani osnovnošolske planinske skupine so prehodili poti od Julijcev do dolenjskih gričev, od prekmurskih nižin do Krasa. Mladi planinci so se odpravljali na izlete peš, s kolesi, vlaki in avtobusi ter prenočevali v planinskih kočah. Na tekmovanjih iz orientacije so dosegali uspehe v slovenskem merilu, nastopali so na prireditvah, obiskovali tečaje gorske straže in prve pomoči, pozimi pa smučali ter obiskovali planinske urice in planinsko šolo, kjer so se učili vsega, kar bi jim pri hoji v gore lahko koristilo. Mladih planincev je v vseh letih bilo preko 1200 in opravili so prav toliko izletov. Iz njihovih vrst so izšli številni mentorji, vodniki, inštruktorji, markacisti, orientacisti, ljubitelji gibanja in varuhi narave. Poleg aktivnega vodenja planincev je bil Franc Onič dolga leta šolski fotograf, ki je fotografije razvijal kar sam.

Kljub prostorskim in kadrovskim težavam so na šoli pripravljali različne prireditve, zanimive za šolo in kraj. Z ljudskim izročilom so bili povezani novoletni in pustni sprevodi. Sprva so otroci in učitelji sami izdelovali pustne maske, skupaj z otroki so se maskirali tudi učitelji. Osrednjko pobudo pri teh dejavnostih je imela učiteljica Ida Grosek. Na razredni stopnji so zaradi pomanjkanja učiteljev združevali dva oddelka, ista učiteljica je pogosto poučevala dva oddelka hkrati ali enega dopoldan in drugega popoldan.

Novoletni sprevod po Poljčanah v šolskem letu 1963/1964

Otroška pustna povorka leta 1963

Učitelji v pustnih maskah leta 1970

V šolskem letu 1963/1964 so bili izdelani načrti za dograditev šole v Zgornjih Poljčanah. Šola bi bila tako pridobila kar 12 učnih prostorov, načrti pa niso bili nikoli uresničeni. Zaradi naraščajočega prometa so na šoli posvečali pozornost prometni vzgoji. S prometnim krožkom so se ukvarjali mnogi učitelji. Med njimi je bila tudi Milena Kmecl, ki ji je pomagal mož Ciril Kmecl. V času njenega mentorstva so učenci posegali po najvišjih priznanjih. Po njeni upokojitvi je delo uspešno nadaljevala Sonja Žitnik, za njo pa je nekaj časa mentorstvo prevzel Miran Voglar. Ob priznanjih so poljčanski šolarji osvajali mnoge praktične nagrade, med njimi 15 koles in kolo z motorjem.

Mentorica prometnega krožka Milena Kmecl, levo ob njej stoji Ciril Kmecl, z učenci leta 1967

Člani prometnega krožka leta 1973

Mladi tekmovalci leta 1987, mentorica Sonja Žitnik

V šolskem letu 1963/1964 je bilo skupaj s podružnično šolo Studenice kar 723 otrok. Še vedno so prihajali učenci iz sosednjih krajev: iz Laporja in Loč, z Zbelovega, Jerneja, s Sladke Gore in iz Lemberga. V tem šolskem letu se je namesto nemščine, ki se je poučevala od 2. svetovne vojne, začela poučevati angleščina.

Leta 1965 se je na šoli prvič zaposlila adminastrativna delavka, ki je opravljala tajniške in računovodske posle. To je bila Anica Lešnik. Kasneje so se računovodski posli prenesli v Slovensko Bistrico za vse šole te občine. Leta 1977 je kot tajnica na šolo prišla Marija Školc, leta 1978 pa še računovodkinja Frančiška Starovasnik.

Tajnica šole Marija Školc leta 2000

Računovodkinja šole Frančiška Starovasnik leta 2009

Z leve sedijo učiteljice: Irina Luganič, Marijana Kozoderc, Janja Bukovec in Jelka Plošinjak
Stojijo: računovodkinja Frančiška Starovasnik in učiteljici Zlatka Gajšek ter Jelka Regvart leta 1982

Prva računovodkinja Anica Lešnik, sedi druga z leve, in učitelji Marija Kemperle, Franc Onič, Ida Grosek, Nada Aranjoš, Jelka in Boris Plošinjak na Boču leta 1970

Leta 1966 se je upokojil ravnatelj Andrej Mesarič, nasledil ga je Alojz Mesarič, ki je bil na šoli že od leta 1953 in je poučeval zgodovino, matematiko, pozneje tudi slovenščino in športno vzgojo. Leta 1949 je bil imenovan za okrajnega šolskega nadzornika.

Učitelji ob 60-letnici ravnatelja Andreja Mesariča leta 1966: Ida Grosek, Živa Erdlen, Nada Aranjoš, Kristina Pravdič, Andrej Mesarič, Teodora Petrovič, Avrelija Regoršek, Hilda Vižintin, Anka Skerbiš, Silva Težak Zadaj: Breda Brezavšček, Milena Kmecl, Boris Plošinjak, Jože Krajnc, Milena Zrimšek, Alojz Mesarič, Vera Krajnc, Irena Petek in Dragica Onič

Andrej Mesarič, Jelka Plošinjak, Alojz Mesarič in Elizabeta Šket leta 1966

Sedijo učitelji: Ervin Plošinjak, Božidar Mesarič, Jože Krajnc, Alojz Mesarič, Boris Plošinjak in Franc Onič
Stojijo: Silva Težak, Ida Grosek, Marija Verle, Marija Kemperle, Kristina Pravdič, Terezija Gobec, Martina Kovač, Jelka Plošinjak, Hilda Vižintin, Ljudmila Krajnc in Dragica Onič leta 1967

Z leve sedijo: Marija Verle, Nada Aranjoš, Majda Stepanič, Jelka Plošinjak, Jože Krajnc, Dragica Onič, Hilda Vižintin in Martina Kovač Stojijo: Boris Plošinjak in Alojz Mesarič ter učenci leta 1968

Na šoli so v tem šolskem letu uvedli kabinetni pouk. Šolo v Zgornjih Poljčanah so prostorsko preuredili in obnovili. V učilnice so namestili ustrezno opremo, učenci predmetne stopnje so se začeli seliti iz učilnice v učilnico. Stanovanje učitelja Jožeta Krajnca so preuredili v kuhinjo in prostore za tehnični pouk. Število učencev je začelo počasi upadati, ker se je povečala kvaliteta pouka tudi na sosednjih šolah. To je bil čas, ko so se začele prve razprave o prostih sobotah, v podjetjih so jih uvedli že prej. Šola je v dogovoru s starši kupila šolske lončke in žlice, kar je pripomoglo k večji higieni. Do tedaj so jih učenci vsak dan nosili s sabo v šolski torbi.

Alojz Filipančič, Marija Verle, Kristina Pravdič, Marija Mesarič, žena ravnatelja Alojza Mesariča, in Hilda Vižintin leta 1969

Dragica Onič, Nada Aranjoš, Jelka Plošinjak, Hilda Vižintin, Kristina Pravdič, Milka Krajnc žena Jožeta Krajnca in Franc Onič leta 1969

Učitelji Marija Verle, Kristina Pravdič, Alojz Mesarič, Dragica Onič, Živa Erdlen, Silva Težak, Martina Kovač, Milena Kmecl, Breda Brezavšček, Jelka Plošinjak, Martina Mejavšek, Majda Stepanič, Nada Aranjoš, Marija Kemperle, Anka Skerbiš, Božidar Mesarič, Erna Ivič, Branko Fuchs, Franc Onič, Jože Krajnc, Hilda Vižintin, Lidija Cizerl; desno stoji hči Lidije Cizerl leta 1972

V šolskem letu 1967/1968 je prišla na šolo učiteljica glasbe Majda Stepanič. Začela je z vodenjem dveh pevskih zborov, otroškega in mladinskega. Kot zborovodkinja je bila zelo uspešna vse do svoje upokojitve. Mnogi nastopi otroškega in mladinskega pevskega zbora, revije in koncerti so dvignili raven zborovskega petja, razveseljevali so šolo in kraj, uspehi obeh zborov pa so bili znani daleč naokrog. Na vseh občinskih in medobčinskih pevskih revijah sta bila oba zbora vedno na vrhu, izstopala sta zaradi kvalitetnega strokovnega vodenja in dosegala popolnost otroškega in mladinskega zborovskega petja. Učiteljica Majda Stepanič se je večkrat udeležila republiških srečanj pevskih zborov. Vedno je bila deležna mnogih pohval in priznanj. Sicer pa pričajo o njenem uspešnem delu kar štiri posnete zgoščenke in kaseta. Leta 1999 se je Mladinski pevski zbor Osnovne šole Poljčane udeležil Mednarodnega mladinskega pevskega festivala v Celju.

4. JUNIJ 1998

Perfektna orkestralna vaja in zbor sužnjev

To, kar so na koncertu v avli osnovne šole v Poljčanah zmogli člani otroškega in mladinskega pevskega zbora OŠ Poljčane, je na meji realnosti. To niso pretirane ocene nepoznavalcev, pač pa se o dosežkih zborovodkinje **Majde Stepanič** s spoštovanjem govori tudi v strokovnih krogih tja do Ljubljane.

Majski koncert je pritegnil lepo število obiskovalcev, ljubiteljev dobrega petja, kajti poljčanski "slavčki" resnično presegajo povprečje. Stepaničeva je iz mladih grl izvlekla največ, kar je sploh mogoče, še več, nekateri solo vložki so navdušujoči (Eneja Kovačič v Orkestralni vaji W.A.Mozarta je impresivna). Poslušalci so bili tako navdušeni in ganjeni, da so z dolgotrajnim ploskanjem izvabili še ponovitev Verdijevega zbora sužnjev iz opere Nabucco. Na klavirju je zbora spremljal dolgoletni sodelavec poljčanskih pevcev prof. Robi Kamplet.

Za popestritev programa so nastopili še Katja Lovrenčič (harmonika), Petra Tušek (violina), Maruška Marovt (saksofon) in Tanja Mihovec (klavir) ter solo pevka Vikica Školc.

(bs)

Časopisni članek o uspešnem nastopu obeh poljčanskih pevskih zborov leta 1998 pod vodstvom Majda Stepanič

Otroški pevski zbor Osnovne šole Poljčane leta 1994, zborovodkinja Majda Stepanič

Naslovnice zgoščenk otroškega in mladinskega pevskega zbora, izdanih v letih 1998, 2000, 2002 in 2003

Leta 2003 je vodenje pevskih zborov in poučevanje glasbene vzgoje uspešno prevzela profesorica glasbe Danijela Krajnc. Sloves poljčanskega otroškega in mladinskega zborovskega petja je ostal na enaki ravni, uspešni nastopi obeh šolskih zborov se nadaljujejo. Zbora širita repertoar in vnašata svežino v otroško in mladinsko zborovsko petje. Ob tradicionalnih pesmih (ljudskih in umetnih) izvajajo tudi glasbo tujih narodov in etničnih skupin ter aktualno zabavno glasbo. V otroški pevski zbor zborovodkinja vključuje tudi otroke iz prvega razreda, saj meni, da je treba mlade pevke in pevce začeti vzgajati že zgodaj.

Mladinski pevski zbor pod vodstvom Danijele Krajnc leta 2004

Na celotnem področju občine Slovenska Bistrica je v šestdesetih letih primanjkovalo šolskih prostorov, obstoječe stavbe so bile potrebne obnove. Zbiranje denarja preko tako imenovanega samoprispevka se je začelo, v Poljčanah so pričakovali začetek gradnje nove šole. Zaradi mnogih ovir pa so Poljčane dobile novo šolsko poslopje šele leta 1973.

V šolskem letu 1968/1969 je bil uveden 5-dnevni delovni teden. Skrajšale so se zimske šolske počitnice, tekmovanja so se odvijala ob sobotah. Pouk se je začel 1. septembra, končal pa 30. junija. V tem letu je šola pridobila še eno učilnico v novem gasilskem domu v centru Poljčan.

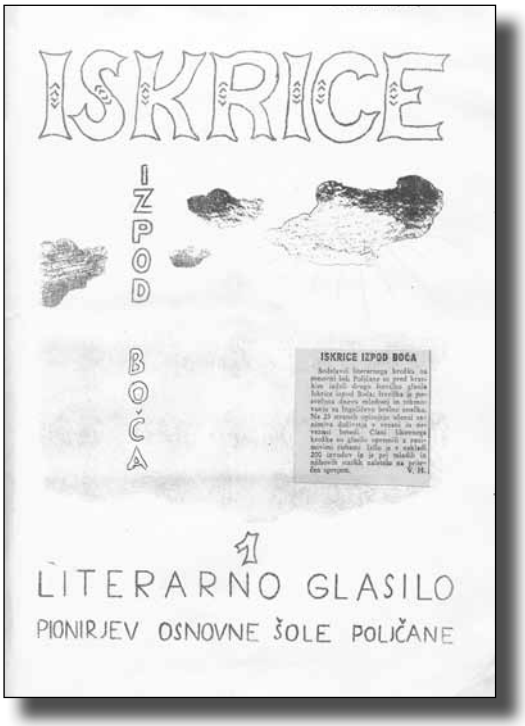

Gasilski dom, v katerem je potekal pouk od leta 1968 do leta 1973

Novost na področju šolstva je bila tako imenovana mala šola. Obiskovali so jo predšolski otroci, ki niso bili vključeni v vrtec. Sprva je trajala od 16. junija do 5. julija, in to štirikrat tedensko po tri ure. Izvajali so jo v otroškem vrtcu v popoldanskem času. Z leti se je mala šola podaljševala, se selila v šolo in bila ukinjena.

Leta 1969 je literarni krožek izdal prvo številko literarnega glasila Iskrice izpod Boča. V njem so bili objavljeni spisi, pesmi in likovni izdelki učencev. Rokopise je na pisalni stroj prepisovala tajnica šole, hišnik je tiskal glasilo s pomočjo ciklografa in tako je nastajalo v tistem času eno izmed redkih osnovnošolskih glasil. Na tekmovanju osnovnošolskih otroških publikacij je prejelo priznanje. Člani literarnega krožka so se udeleževali natečajev in pošiljali prispevke v revije in časopise, pogosto so bili nagrajeni. Kar 16 oddelkov je dobilo nagrado Slovenskih železnic, in to izlet z vlakom v Pulj.

Pod vodstvom Nade Aranjoš so učenci zbirali in urejali prispevke, s prihodom likovne pedagoginje Irine Luganič leta 1973 pa se je dopolnil tudi likovni del glasila.

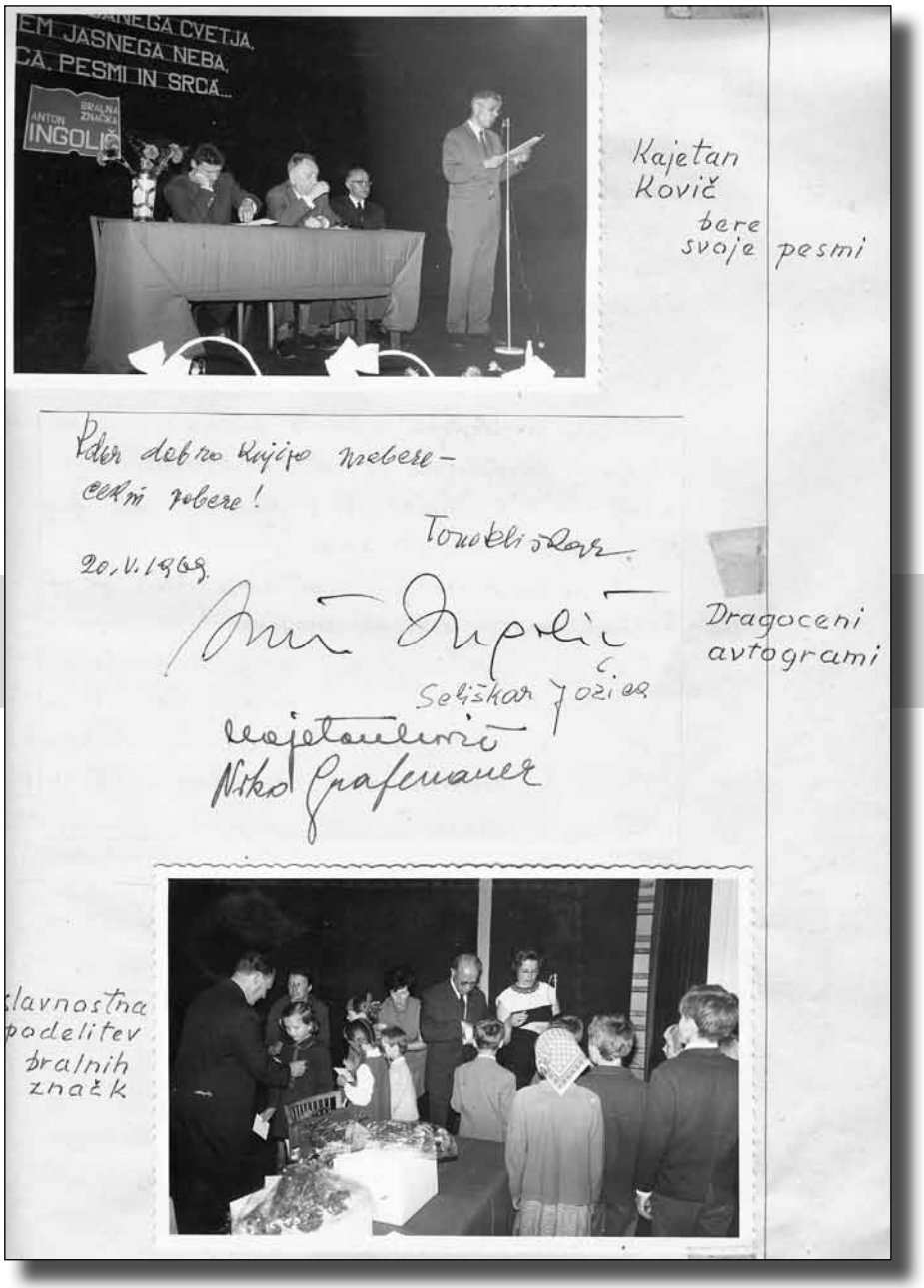
Naslovnica literarnega glasila iz leta 1968

Učiteljica Irina Luganič vsa leta skrbi za estetski videz šolskih prostorov, za oblikovanje in pisanje vabil, voščil, plakatov, šolskih publikacij, za idejno oblikovanje in izvedbo scen za kulturne prireditve na šoli. Pomaga pri oblikovanju kostumografije. Idejno oblikuje in postavlja scene za pevske revije, koncerte, bralne značke, za nastope folkloristov, scene za igre dramskega krožka in za valete. Z učenci sodeluje na likovnih kolonijah, organizirala je likovno kolonijo na šoli. Z izdelki učencev so se predstavili na likovnih natečajih in dobili mnogo priznanj in pohval, tako posamezni otroci kot mentorica in šola. Osvojili so najvišje mesto na državnem nivoju na področju grafike. Likovno je oblikovala naslovnice za zgoščenke pevskega zbora, vse naslovnice šolskega literarnega glasila in večino naslovnic šolskega časopisa Blisk. Pripravila je postavitev lastne likovne razstave v avli šole. Kot pesnica je bila gostja ob podelitvi bralnih značk v osnovni šoli Makole. Oblikovala je logotip Osnovne šole Poljčane, več različnih logotipov za priznanja ob podelitvi bralnih značk, pohvale za razredno in predmetno stopnjo.
Svojo poezijo je predstavila v Poljčanah, svojo prvo pesniško zbirko pa na gradu v Slovenski Bistrici. Na šoli je organizirala kulturne dneve z obiskom priznanih gostov. Z deli učencev je dvakrat oblikovala podobe koledarja in novoletne voščilnice, ki so bile natisnjene in naprodaj. S svojo poezijo in z izdelki, s članki in z otroškimi likovnimi izdelki se je pojavljala v Šolskih razgledih. Na letošnji prireditvi Brezčasna govorica čopiča se je kot slikarka predstavila ob številnih razstavljalcih, večinoma svojih učencih.

Likovna pedagoginja Irina Luganič leta 1993 in 2004 v avli Osnovne šole Poljčane

Leta 1969 je bilo prvič organizirano tekmovanje za Ingoličevo bralno značko in šola Poljčane je bila na tem področju prva v občini Slovenska Bistrica. Mentorica je bila učiteljica slovenščine Nada Aranjoš, pri izvedbi prve bralne značke pa so pomagale še Jelka Plošinjak, Silva Težak in Milena Kmecl. Prireditve ob bralni znački so bile vedno raznolike, s kulturnim programom, z razstavo ter s pogovori z gosti. V času, ko sta bralno značko vodili Nada Aranjoš in Jelka Plošinjak, je šolo obiskalo skoraj sto gostov, med njimi Anton Ingolič, Kajetan Kovič, Branka Jurca, Erna Starovasnik, Tone Seliškar, Niko Grafenauer, Ela Peroci in mnogi drugi.

Zapis v šolsko kroniko o prvi podelitvi bralnih značk leta 1968

Gostje ob podelitvi bralnih značk leta 1968, v ospredju Kajetan Kovič bere svoje pesmi

KNJIŽEVNIKI V POLJČANAH

V naši vasi smo imeli slavnostno podelitev Ingoličevih bralnih značk. Na to svečanost smo se dolgo pripravljali. Brali smo izbrane knjige, ki so jih napisali naši pisatelji. Na svečanost smo povabili slovenske književnike Antona Ingoliča, po katerem nosi ime tudi bralna značka, Toneta Seliškarja, Kajetana Koviča in Nika Grafenauerja. Pripravili smo jim spored. Najprej je pel mali in nato še veliki pevski zbor pionirjev. Nastopili so še plesalke, harmonikarji in pevci. Ko je bilo sporeda, ki smo ga pripravili za književnike, konec, smo jih zaprosili, da bi nam tudi oni kaj povedali. Ustregli so naši želji in nam prebrali nekaj svojih del.

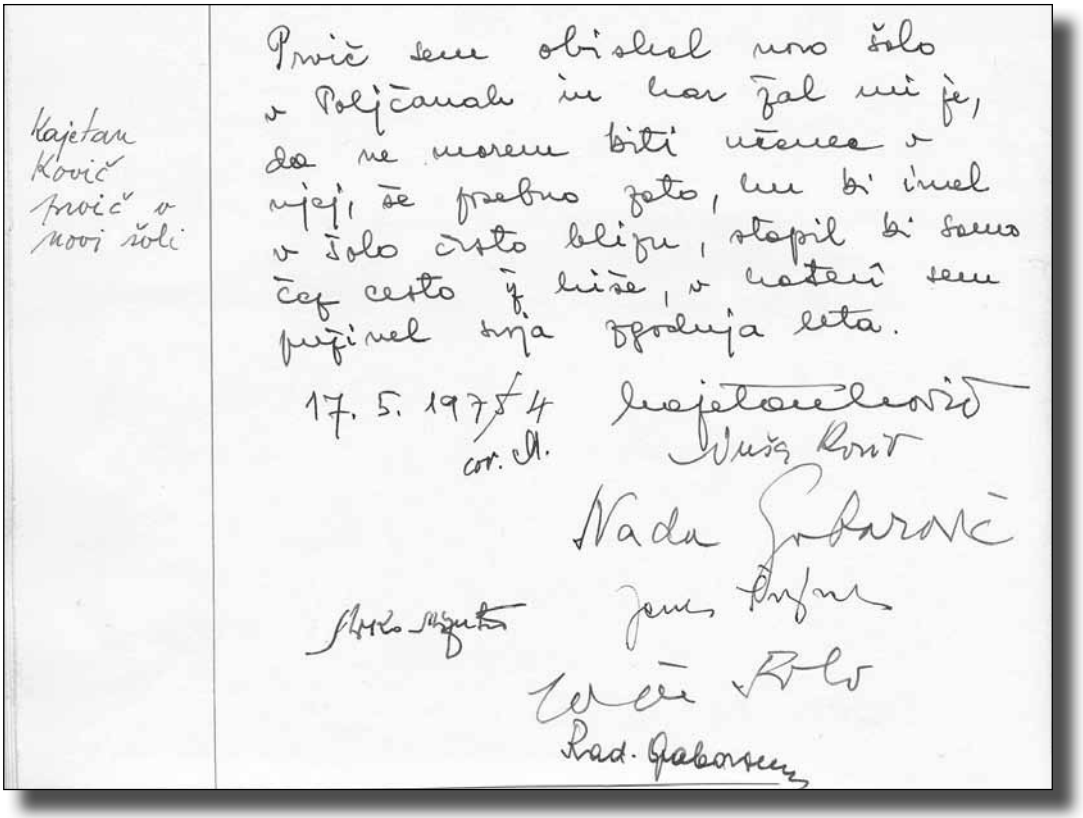
Na vrsto je prišla še podelitev bralnih značk. Pionirji smo tekmovali za Cicibanovo značko, bronasto, srebrno in zlato. Vse značke se imenujejo po pisatelju Antonu Ingoliču in sam nam jih je podelil.

NEVENKA KOROŠEC,
6. c, Poljčane

Časopisni članek o prvi bralni znački na Osnovni šoli Poljčane

Gostje ob podelitvi bralnih značk leta 1971, prvi z leve sedi Anton Ingolič, četrta z leve poljčanska pisateljica Erna Starovasnik

Kajetan Kovič prvič v novi šoli

Prvič sem obiskal novo šolo v Poljčanah in kar žal mi je, da ne morem biti učenec v njej, še posebno zato, ker bi imel v šolo cisto blizu, stopil bi samo čez cesto iz hiše, v kateri sem preživel svoja zgodnja leta.

17. 5. 1974 Kajetan Kovič

cor. M. Vaša Ravt

Nada Gabrovec

Jana Dolenc

Rad. Gabrovec

Vpis Kajetana Koviča v šolsko kroniko ob prvem obisku nove šole v Poljčanah leta 1974

Mentorica bralne značke na poljčanski šoli Nada Aranjoš leta 1970

V sredini mentorica bralne značke na poljčanski šoli Jelka Plošinjak leta 1975

Ob 200-letnici šolstva v Poljčanah praznujemo tudi 40-letnico bralne značke, ki s sodobnimi književnimi naslovi privablja mlade bralce. Najpomembnejši cilji bralne značke so tudi najvišji cilji šolskega ukvarjanja s književnostjo: težnja, da bo učenec rad bral, da bo imel do književnosti pozitivno vrednostno razmerje in da mu bo branje predstavljalo vir vsestranskega užitka. Besede, glasba, ples, multimedijske predstavitve, razstave ter predvsem srečanja s sodobnimi slovenskimi besednimi ustvarjalci in drugimi umetniki se združujejo s podelitvijo bralnih značk. Pri pripravi izvirnih prireditev redno izmenjaje sodelujejo učiteljice slovenščine Milena Jerman Natek, Marina Koražija in Darja Krajnc s knjižničarko in mentorico bralne značke Polono Bornšek. Po eno prireditev sta pripravili tudi učiteljici razrednega pouka Jelka Regvart Voglar in Jelka Cigler Plošinjak. Do leta 2005 pa je z učiteljicami sodelovala tedanja knjižničarka in mentorica bralne značke Renata Brglez. Za dve leti je mentorstvo prevzela tudi učiteljica Jelka Cigler Plošinjak. Med gosti na podelitvah bralnih značk na šoli so bili mnogi sodobni slovenski pesniki in pisatelji: Bogdan Novak, Tone Pavček, Janja Vidmar, Feri Lainšček, Neža Maurer, Irina Luganič, Slavko Pregl, Nejka Omahen, Ivan Sivec, Primož Suhodolčan … Ob besednih umetnikih sta se kot gosta prireditve udeležila še ilustrator Božo Kos in klovnesa Eva Škofič Maurer.

Pesnik Tone Pavček, gost ob podelitvi bralnih značk leta 1999

Pesnica Neža Maurer in klovnesa Eva Škofič Maurer, gostji ob podelitvi bralnih značk leta 2004

Mentorica bralne značke Renata Brglez z gostom, karikaturistom Božom Kosom leta 2005

Knjižničarka in mentorica bralne značke Polona Bornšek leta 2009

Raziskovalno delo je ena izmed stalnic na Osnovni šoli Poljčane. Spreminjajo se teme in načini dela, številne raziskovalne naloge pa so bile nagrajene na državnem nivoju pod mentorstvom Sonje Žitnik, Gorana Saboliča, Branka Fuchsa in Tatjane Zgubič. Raziskovalni nalogi Sonje Žitnik o starih tehnologijah sta bili nagrajeni na državni ravni dve leti zapored.

Učenci, nagrajeni s srebrnim priznanjem za raziskovalno nalogo s področja tehnike z naslovom Stare obrti leta 1999, mentorica Sonja Žitnik

Učenci, nagrajeni s srebrnim priznanjem za raziskovalno nalogo Preučevanje toka reke Dravinje, z mentorjema Brankom Fuchsom in Goranom Saboličem leta 2007

Učenci ob šolskem ekološkem projektu, mentorica Tatjana Zgubič

Goran Sabolič in Tatjana Zgubič sta izvedla leta 2001 raziskovalno nalogo Ptiči in ptičje krmilnice. Naloga je bila nagrajena na državnem tekmovanju.

Leta 2004/2005 so učenci 5. b z razredničarko Jelko Regvart Voglar raziskovali vrste ptic in njihovo življenje, izdelovali plakate in jih predstavili ter skrbeli za ptice. Za svoje delo so bili tudi nagrajeni.

Goran Sabolič je še naprej uspešno vodil skupine učencev, raziskovali so na terenu in si zapisovali ugotovitve. Leta 2002 je dobila zlato priznanje na državnem tekmovanju naloga z naslovom Izdelava merilnih naprav za proučevanje astronomskih pojavov. Leto kasneje je zopet prišlo zlato priznanje z državnega nivoja za nalogo Proučevanje zemeljskih in luninih kraterjev. Skupaj z Brankom Fuchsom, učiteljem geografije, je Goran Sabolič leta 2007 izvedel raziskovalno nalogo Preučevanje toka reke Dravinje. V tem šolskem letu je na mednarodnem simpoziju o projektnem delu predstavil to s srebrnim priznanjem nagrajeno raziskovalno nalogo. Leta 2008 pa je bila s srebrnim državnim priznanjem nagrajena naloga Branka Fuchsa z naslovom Proučevanje poplav reke Dravinje.

Osnovni namen vseh prizadevanj na tem področju je seveda usmerjen k učencem: naučiti jih misliti in naučiti jih, kako zbirati in uporabiti podatke. Na ta način učenci spoznavajo metodično delo in si pridobivajo uporabne izkušnje.

Leta 1970 so bile izpeljane vse priprave za začetek gradnje nove šole, ki se je začela 27. septembra 1971. Uveden je bil brezplačni šolski avtobus iz Studenic v Poljčane. 6. januarja 1973 je bilo dograjeno novo šolsko poslopje. Vsi učenci so imeli poslej pouk le dopoldan in vsi so bili pod eno streho. V novi šoli je bila urejena sodobna kuhinja, kjer so ob malicah začeli pripravljati tudi šolska kosila. Do ukinitve šole v Studenicah so v poljčanski šoli pripravljali tudi malice za otroke studeniške šole. Zaradi pomanjkanja denarja okolica šole še ni bila dokončana.

Učiteljica Živa Erdlen z učenci v tako imenovani kudovi sobi leta 1972

Andrej Mesarič in Alojz Mesarič simbolično začenjata gradnjo nove šole leta 1971

Otvoritev šole leta 1973

Otvoritev šole leta 1973

Učitelji in učenci urejajo okolico nove šole leta 1973

Kopanje jarka za telefonski kabel leta 1973, v ospredju ravnatelj Alojz Mesarič in učitelj Jože Krajnc

Šola je dobila tudi ambulanto za šolskega zobozdravnika. V tej ambulanti se je kot zobna asistentka zaposlila nekdanja učiteljica Živa Erdlen. Kmalu po vselitvi in uporabi nove šole so se začele kazati pomanjkljivosti: streha je začela puščati, odtoki niso bili kvalitetni, ponovno je primanjkovalo prostorov, okna niso bila zasenčena, predvsem pa je manjkala telovadnica. Kar kmalu so začeli teči pogovori o dograditvi, obnovi strehe, izolaciji fasade. V naslednjih letih je bilo izpeljanih mnogo obnov, potekala je zamenjava dotrajane opreme, opravljena so bila redna vzdrževalna dela. Nova šola z veliko avlo in prostorno jedilnico pa je postala središče prireditev in druženj v kraju.

Praznovanje 8. marca leta 1973: Silva Težak, Dragica Onič, Marjana Vučajnk, Hilda Vižintin, Jelka Plošinjak, Lidija Cizerl, Živa Erdlen, Majda Stepanič, Marija Frešer, Sonja Žitnik, Danica Potočnik, Majda Furman, Nada Aranjoš, Marija Kemperle in Ljudmila Krajnc

Ravnatelj Alojz Mesarič in učitelj Boris Plošinjak v šolski kuhinji leta 1973

Učitelji in ostali zaposleni leta 1973
Sedijo: Nada Aranjoš, Hilda Vižintin, Marjana Škorič, Majda Stepanič, Irena Petek, upokojena učiteljica Milena Zrimšek, Alojz Mesarič, Kristina Pravdič, Jože Krajnc
Stojijo: Marija Frešer, Marija Francki, Sonja Žitnik, Nežka Ducman, Jelka Plošinjak, Martina Kovač, Marija Kemperle, Silva Težak, Breda Brezavšček, Julijana Rebernak. Zadaj: Helena Golob, Alojz Furman, Franc Onič, Dragica Onič, Anka Skerbiš, Milena Kmecl, Marija Verle in Julijana Turin

20. obletnica nižje gimnazije v Poljčanah, sedijo učitelji Jože Krajnc, Ljudmila Ribič in Andrej Mesarič leta 1973

Izlet zaposlenih na poljčanski šoli v Dubrovnik leta 1976

Učitelji in ostali zaposleni leta 1979. Sedijo: Terezija Ferlinc, Sonja Žitnik, Marijana Kozoderc, Erna Ivič, Janja Bukovec, Hilda Vižintin, Silva Težak, Marija Francki, Kristina Pravdič, Nada Aranjoš, Nežka Ducman Stojijo v prvi vrsti: Milena Kmecl, Anka Skerbiš, Jožica Pirš, Danica Potočnik, Danica Soršak, Dragica Onič, Franček Onič, Majda Stepanič, Franček Mali, Zlatka Gajšek, Jelka Plošinjak, Boris Plošinjak Stojijo v drugi vrsti: Jožica Kokol, Terezija Drozg, Jelka Regvart, Veronika Studenčnik, Fanika Zver, Irina Luganič, Marjana Robnik, Alojz Furman, Branko Fuchs, Miran Voglar in Jožica Skerbiš

Praznovanje 8. marca leta 1979: z leve Angela Vošinek, Anica Mesarič, Marija Školc, Danica Soršak, Frančiška Starovasnik, Irina Luganič, Marjana Robnik, Sonja Žitnik, Erna Ivič, Marija Verle, Marta Kvas, Irena Petek in Vera Švab

Stari šolski poslopji v Zgornjih Poljčanah in Poljčanah nista ostali prazni. Junija 1974. leta se je v šolo v Zgornjih Poljčanah vselila enota Iskre, nekdanja šola v Poljčanah pa je postala zdravstveni dom.

Poljčanski učitelji na otvoritvi Iskre v šoli leta 1974
Sedijo: Sonja Žitnik, pred njo hči Ines, Jelka Plošinjak, Milena Kmecl, Nada Aranjoš, Marija Francki, Andrej Mesarič, Majda Stepanič, Boris Plošinjak
Stojijo: Alojz Mesarič, Vera Švab, Marta Kvas, Silva Težak in Jože Krajnc

V letu 1975/1976 je bila ukinjena podružnična šola v Studenicah. Zaradi premajhnega števila otrok bi bili morali uvesti kombinirani pouk. Mnogi studeniški otroci so na poljčansko nižjo gimnazijo hodili že leta 1947. Centralna šola v Poljčanah je sprejela učitelje in učence, shranila studeniški arhiv in ohranila inventar. Zaradi ukinitve podružnične šole se ni povečalo število oddelkov, povečalo se je le število učencev v posameznih oddelkih.

V istem šolskem letu je bil uveden novi način ocenjevanja vzgojnih predmetov, vedenja in končnega uspeha. Vzgojni predmeti so se začeli ocenjevati z oceno zelo uspešno, uspešno in manj uspešno, vedenje pa vzorno, primerno in manj primerno. Te ocene niso bile negativne in tudi ne odlične. Končni uspeh se ni ocenjeval matematično, upoštevalo se je učenčevo delo v celoti. Ukinjene so bile polletne ocene za učence prvih razredov. Že v tem letu so se pričele priprave na celodnevno osnovno šolo, ki je bila uvedena v šolskem letu 1976/1977 in je trajala 12 let. Vsi učenci so imeli kosilo v šoli. Šolske potrebščine so puščali v šolskih omaricah, uvedene so bile ure tako imenovanega samostojnega učenja. Učenci predmetne stopnje so imeli pouk od sedmih do pol štirih popoldan, določen je bil čas za kosilo, in to 45 minut. Celodnevna šola je začela delovati, kljub temu da je bila prostorska stiska velika, še posebej je manjkala telovadnica. Urniki učiteljev so bili raztegnjeni in vmes je bilo precej prostih ur. Tudi starši in učenci s takšno šolo niso bili več zadovoljni. Na osnovi ankete med starši in učitelji je bila leta 1988 ukinjena celodnevna osnovna šola v Poljčanah. Že pred uvedbo celodnevne osnovne šole so bili postavljeni temelji podaljšanega bivanja, ki je zaživelo po ukinitvi celodnevne šole. Na razredni stopnji so ti oddelki v pomoč zaposlenim staršem. V šolskem letu 2008/2009 je bilo na šoli pet oddelkov podaljšanega bivanja.

Šolska knjižnica v avli, učiteljica Jelka Plošinjak leta 1980

Avstrijska šolska zakonodaja je leta 1869 sprejela novi zakon o šolstvu. V zakonu je bila omenjena tudi telovadba, sicer na zadnjem mestu in med nekaterimi drugimi predmeti, ki jim tedaj niso pripisovali znanstvenega pomena. Telovadba je bila uvedena za dečke in deklice. Ker pa so deželne oblasti lahko same odločale o šolski politiki, ne da bi kršile določbe državne reforme, so telovadbo uvedli v učne načrte, ni pa bilo pomembno, kdaj in kako pouk poteka in ali sploh poteka. Ure, namenjene telovadbi, so najpogosteje namenili za poučevanje drugih predmetov. Novi učni načrt je v Šolskem učnem redu za obče ljudske šole, ki je določal cilje telovadbe, glavne zvrsti in oblike vadbe, poudarjal tudi razlike pri poučevanju telovadbe dečkov in deklic. Ob izidu novega šolskega zakona leta 1869 in uvedbi obveznega telovadnega pouka ni na slovenskem ozemlju nobena šola imela telovadišča ali telovadnice. Ukinili so dekliško telovadbo in jo leta 1901 zopet uvedli, vendar na prostovoljni osnovi. Na osnovni šoli Poljčane so začele deklice zopet telovaditi v šolskem letu 1931/1932. Ko je po prvi svetovni vojni nastala Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev, so leta 1932 v šole vpeljali telovadbo po Tyrševem sistemu za dečke in deklice. Ustanovitev Sokola v Poljčanah 30. novembra 1930 leta je pomenila začetek organiziranega razvoja telesne vzgoje v našem kraju. Zgradili so sokolski dom in telovadišče. Do leta 1951 so na šoli poučevali telovadbo razredniki. Prvi učitelj telovadbe na poljčanski šoli je bil profesor Mario Kolarič, in to v šolskem letu 1951/1952, nato sta telovadbo poučevala Alojz Mesarič in Hilda Vižintin. Leta 1971 je ta predmet začel poučevati še Branko Fuchs. V šolskem letu 1970/1971 je bilo ustanovljeno šolsko športno društvo, ki so ga kasneje poimenovali po Bogdanu Krajncu, sinu predvojnega poljčanskega upravitelja. Bil je dober športnik, predvsem orodni telovadec, plavalec, smučar in atlet. Rad je imel tudi druge športe: odbojko, nogomet, tenis, veslanje, kegljanje, alpinizem.

Bogdan Krajnc

Bogdan Krajnc med gimnastično vajo

Alojz Mesarič kot učitelj

Alojz Mesarič je športno vzgojo poučeval do leta 1966, za svoje delovanje na športnem področju pa je prejel Bloudkovo plaketo. Leta 1973, v času njegovega ravnateljevanja, so dokončali asfaltirano igrišče za košarko in odbojko, uredili travnato igrišče za mali nogomet in 200-metrsko peščeno atletsko stezo.

Hilda Vižintin je spodbujala in razvijala športni duh med mladimi, mnoge je usmerila na pot uspešnih športnikov. Posvečala se je vadbi, treningom in tekmovanjem. Prejela je Zlato značko mentorja ŠŠD, bronasto in srebrno Bloudkovo značko ter priznanje športnih pedagogov Slovenije za življenjsko delo. Društvo je bilo vsa leta uspešno in je v slovenskem merilu dosegalo dobre rezultate. Za svojo aktivnost je prejemalo priznanja in plakete. Leta 1999 je vodenje društva prevzel Miran Voglar, ki je poskrbel, da je bilo društvo še naprej znano v občinskem in državnem merilu. Od leta 2004 Ministrstvo za šolstvo in šport podeljuje priznanja za najbolj športno šolo in za najboljše šolsko športno glasilo. Naše športno društvo je na nivoju države dobro uvrščeno, najboljši sta bili 14. in 13. mesto. Merilo so številna tekmovanja, ki se jih udeležimo in jih tudi organiziramo, in seveda dobri rezultati. Športno glasilo z mentorjem Miranom Voglarjem pa je na nivoju države doseglo prvo oziroma drugo mesto, večkrat pa tretje.

Učitelji športne vzgoje: Branko Fuchs, Hilda Vižintin in Miran Voglar leta 1999

Močno področje Branka Fuchsa je bila že od nekdaj gimnastika. Ob športni vzgoji pa danes poučuje še šport za sprostitev, šport za zdravje in izbrani šport. Ves čas svojega službovanja deluje na poljčanski šoli. Za svoje delo je prejel zlato značko mentorja ŠŠD, vodil je študijsko skupino za športno vzgojo, sedaj pa opravlja predavanja v okviru multiplikatorske mreže za področje ljudskega plesa. Sodeluje s Fakulteto za šport, kjer je stalni sodelavec na katedri za ples. Napisal je priročnik Ljudski plesi v osnovni šoli, ki je izšel pri Zavodu za šolstvo leta 2004.

Miran Voglar je najprej poučeval na razredni stopnji. Napisal je več strokovnih člankov v revije s področja športa. S svojimi referati sodeluje na državnem posvetu Zveze društev športnih pedagogov Slovenije, njegovi prispevki so objavljeni v Zbornikih društva. Je član odbora za prenovo športne značke v osnovni šoli in član predmetne komisije za športno vzgojo za pripravo nacionalnih preizkusov znanja. Sedaj poučuje športno vzgojo dečke od 6. do 9. razreda in pomaga razrednim učiteljicam v prvi in drugi triadi. Poučuje tudi izbirne predmete šport za sprostitev, šport za zdravje in izbrani šport. Sodeloval je v več projektih na državnem nivoju. Je sodelavec Zavoda za šolstvo kot multiplikator in Republiškega izpitnega centra kot pomočnik glavne ocenjevalke za ocenjevanje nacionalnih preizkusov znanja iz športne vzgoje.

Jelka Regvart Voglar je kot študentka vodila na šoli Poljčane in v kraju recitatorski krožek. Že ko se je zaposlila na poljčanski šoli, se je aktivno vključila v kulturno delo in bila med soustanovitelji šolskega kulturno-umetniškega društva. Povezovala je številne prireditve in jih z učenci sama pripravljala. Na leto so izvedli do 20 prireditev na šoli, v kraju, podjetjih, v Domu dr. Jožeta Potrča, sodelovali so s Televizijo Ljubljana, z učenci so nastopali po krajih domače občine in tudi sosednjih. Sodelovali so s kulturnimi društvi sosednjih šol. Več let je vodila plesni krožek za mlajše deklice, postavila je okrog 30 koreografij, s katerimi je nastopala njena plesna skupina. Pripravljala je programe ob podelitvi bralnih značk, dnevih šole, 8. marcu, 8. februarju in ob otvoritvah. Organizirala je oglede gledaliških in filmskih predstav za učence, kasneje so se učencem pridružili tudi starši otrok. S svojimi besedili danes uspešno povezuje koncerte, zaključne revije pevskih zborov in folklornih skupin na šoli, v občini in na medobčinskih srečanjih.

Jelka Regvart Voglar leta 2006

Od šolskega leta 2006/2007 dejavnosti na kulturnem področju uspešno vodi Darja Krajnc v okviru Šolskih kulturnih prireditev. Vsako leto poskrbi za organizacijo in izvedbo prireditev ob naslednjih državnih praznikih: dan reformacije, dan samostojnosti in pred božično-novoletnimi prazniki, slovenski kulturni praznik in dan državnosti. Z učenci sodeluje na srečanjih ob podelitvi Županovih petic, na prireditvah ob občinskem prazniku ...

Učiteljica Darja Krajnc leta 2009

Sama ustvarja bogata povezovalna besedila in združuje umetniška prizadevanja na šoli. V šolskem letu 1977/1978 sta bila predmeta gospodinjstvo in tehnika izbirna, tehniko je izbralo 55 odstotkov otrok. Leta 1979 je mesto ravnatelja prevzel Boris Plošinjak, Alojz Mesarič se je upokojil. Istega leta se je upokojil tudi znani učitelj matematike Jože Krajnc.

Učitelj Jože Krajnc in učiteljica Sonja Žitnik leta 1979

Šola je dobila prizidek in s tem 500 kvadratnih metrov dodatnih učnih površin. Leta 1979 je bila sprejeta odločitev o poimenovanju šole po politiku Edvardu Kardelju. V tem času so začeli pripravljati dejavnosti ob Dnevu šole, začelo se je tudi sodelovanje s šoli iz Bagrdana v Srbiji, kamor so bili med vojno izgnani nekateri poljčančani. Šola je bila v samostojni Sloveniji v procesu demokratizacije preimenovana, in to leta 1992 v Osnovna šola Poljčane.

Dograjeno šolsko poslopje leta 1979

Učitelji v pustnih maskah leta 1983

Učitelji in ostali zaposleni v šolski zbornici leta 1985. Sedijo: Marija Francki, Silva Težak, Breda Brezavšček, Franc Onič, Nada Aranjoš, Nežka Ducman, Milena Kmecl in Marija Verle Stojijo: Boris Plošinjak, Jelka Plošinjak, Sonja Žitnik, Jožica Skerbiš, Martina Kovač, Anka Skerbiš, Jelka Regvart Voglar, Branko Fuchs, Marina Koražija, Zlatka Bertalanič, Zlatka Slatenšek, Dragica Onič, Irena Petek, Marija Školc, Marjana Robnik, Vincenc Zobec in Frančiška Starovasnik

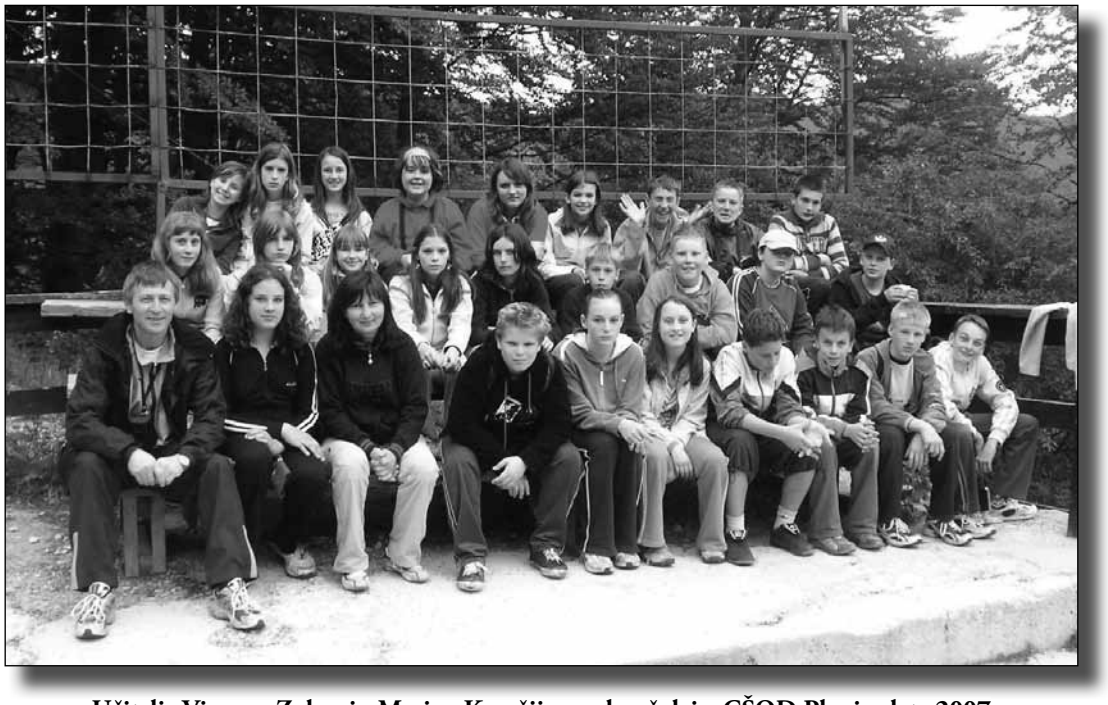

Majda Gračnar, Jožica Pirš Pušaver in Danica Soršak v šolski kuhinji leta 1985

Prvič je potekala šola v naravi na Boču za učence petih razredov. Poleg pouka so imeli učenci tudi smučarsko šolo. Učenci 4. razreda pa so se v kopališču Pristan v Mariboru učili plavati. Ti dve dejavnosti sta postali stalnici šole, menjavale so se le lokacije in oblike dela. Smučanje so prestavili na Roglo in Glažuto, kasneje na Ruško kočo in na Vojsko. Plavanje je postalo šola v naravi v Čatežu. Začele so se izvajati šole v naravi skozi vse šolsko leto v Centrih šolskih in obšolskih dejavnosti po vsej Sloveniji.

Smučanje na Ruški koči leta 2005

Učitelja Vincenc Zobec in Marina Koražija s sedmošolci v CŠOD Planica leta 2007

Učitelj Branko Fuchs z učenci v poletni šoli v Čateških toplicah leta 2006

Učiteljica Suzana Vošinek z učenci v poletni šoli plavanja leta 2008

V šolskem letu 1979/1980 so bile v Sloveniji uvedene zimske počitnice v dveh časovnih obdobjih. Mariborski in ljubljanski okoliš imata počitnice istočasno, ostali del Slovenije pa teden dni prej ali teden dni kasneje.

Učitelj Branko Fuchs je v tem času začel s strokovnim vodenjem otroške folklorne skupine. Pred tem je skupino učenk, ki so plesale ljudske in ostale plese, vodila učiteljica Jelka Plošinjak. Branko Fuchs je z mladimi folkloristi delal 18 let, potem je mentorstvo prevzela učiteljica Milena Pegan. Ves čas skupina dosega zavidljive rezultate. Uvršča se tudi na državne finalne nastope. Največji uspeh pa je bila uvrstitev na mednarodni otroški folklorni festival na Ptuju leta 1998. V folklorni krožek so bili najprej vključeni učenci 3. in 4. razreda, z uvedbo devetletke pa se je folklorni krožek razširil še na prvo triado. Plesi za to starostno obdobje temeljijo na otroških igrah, izštevankah, pa tudi na ljudskih plesih, ki jih prilagodijo starosti otrok. V letošnjem šolskem letu se je folklorna skupina Osnovne šole Poljčane poimenovala Metuljčki in ob 30-letnici poljčanske folklore v šolski telovadnici praznovala 28-letnico svojega delovanja.

Zimski pustni koledniki leta 1994, mentor Branko Fuchs

Območno srečanje otroških folklornih skupin leta 1997, mentor Branko Fuchs

Otroška folklorna skupina leta 1998, mentor Branko Fuchs

Šolska folklorna skupina Metuljčki leta 2008, mentorica Milena Pegan

V šolskem letu 1990/1991 je bilo uvedeno zunanje preverjanje znanja. Skupinsko preverjanje znanja je imelo selekcijsko vlogo, učence je razvrščalo po dosežkih ob vpisu v srednje šole, ki so imele omejen vpis. Zunanje preverjanje znanja je potekalo do leta 2005. V tem času je bila na nekaterih šolah že uvedena 9-letka, zato so leta 2001/2002 na teh šolah izvedli nacionalne preizkuse znanja, ki so jih izvajali do leta 2005. V šolskem letu 2005/2006 je bila uvedena nova oblika preverjanja znanja, imenovana nacionalno preverjanje znanja. To preverjanje je obvezno za vse učence devetega razreda, izbirno pa jih pišejo tudi učenci šestega razreda. Ima le informativno vlogo. Namen tega preverjanja znanja je, da učenci, starši, šola in država preverimo, kako uspešni smo bili pri doseganju ciljev in standardov znanja, določenih z učnimi načrti. Pa tudi, da ugotovimo, kakšna je kakovost poučevanja in učenja. Na ta način ugotavljamo pomanjkljivosti, ki jih kaže odpraviti, in dobra področja, ki jih želimo ohranjati, razvijati in nadgrajevati tudi v prihodnje.

Leta 1992 se je upokojil ravnatelj Boris Plošinjak, njegovo mesto pa je zasedel učitelj matematike Stanislav Kovačič. To je bilo prvo šolsko leto v samostojni Sloveniji. Ob koncu šolskega leta 1991/1992 so učenci osmih razredov dobili spričevala s slovenskimi simboli. Po dolgih letih poimenovanja učiteljev s tovariš in tovarišica je bila Osnovna šola Poljčane ena prvih, ki je ta naziv spremenila v gospa učiteljica in gospod učitelj. Aprila je bil sprejet Pravilnik za napredovanje pedagoških delavcev v nazive mentor, svetovalec in svetnik.

Šolski šahisti na državnem tekmovanju leta 1990, mentor Alojz Furman

Zaključek šolskega leta za osmošolce/-ke leta 1994
Sedijo: Marija Vek, Marina Koražija, Marjanca Rihtarič, Jožica Štauber, Marjetka Čas, Marija Feltrin, Hilda Vižintin, Irina Luganič, Stanislav Kovačič, Dragica Onič, Franc Onič, Živa Erdlen, Martina Kovač, Majda Stepanič, Jelka Regvart Voglar, Jožica Kokol, Anka Skerbiš, Marija Francki
Stojijo z leve: Jožica Pirš Pušaver, Ivan Soršak, Jožica Skerbiš, Majda Gračnar, Danijela Soršak, Anita Pihlar, Marjana Robnik
Stojijo z desne: Marija Školc, Alojz Furman, Milena Jerman Natek in Vincenc Zobec
V zadnji vrsti stojita Miran Voglar in Branko Fuchs

V šolskem letu 1992/1993 je na Osnovni šoli Poljčane začel delovati dramsko-recitacijski krožek predmetne stopnje, ki ga vse do danes vodi mentorica Milena Jerman Natek. Učenci skupaj z mentorico oblikujejo igrice, ki večinoma izhajajo iz pesmi ali proze slovenskih in tujih avtorjev ter iz besedil učencev, ki jih ustvarjalno nadgradijo. Izbirajo primerno glasbo, rekvizite in kostume največkrat izdelujejo sami, včasih pomagajo tudi njihovi starši. V teh letih je nastalo mnogo krajših prizorov/igric, s katerimi so vsako leto sodelovali na številnih šolskih in drugih prireditvah: nastopi na krajevnih prireditvah, v Domu Jožeta Potrča, v laporski osnovni šoli, v Slovenski Bistrici, Gornji Radgoni, Ljubljani. Nekajkrat so vodili program ob podelitvi bralnih značk. V krajših prizorčkih so ob slovenskem kulturnem prazniku na odru zaživele številne Prešernove pesmi, celo sam Prešeren ali posodobljene Urške in Rozamunde. Ob materinskih dnevih so razveseljevali matere s prizorčki, kot so Mami v dar, Šopek rož in Mama za vse življenje. Navdušili so s pravljičnimi igrami Matilda, Mačje življenje, Povodni mož, Elenora in TV, Božične zvezde, Zmešana pravljica, Volkec, Miška Požeruška, praznega trebuščka in Čarovnica Bara Bara. Dvakrat so uspešno sodelovali na občinski gledališki reviji in se uvrstili na Medobmočno revijo za severovzhodno Slovenijo, leta 1998 z igrico Tihotapci in hrupotapci, leta 1999 pa z igro Žur v majniku. Leta 2006 so uspešno nastopili v projektu Ohranimo čisto in zdravo okolje z igro z ekološko vsebino Narava vrača udarec. Bili so povabljeni na nastop na Ministrstvo za okolje in prostor v Ljubljano ob razglasitvi prvega mesta za Osnovno šolo Poljčane v projektu Šola z najmanj odpadki. V letošnjem šolskem letu si je dramska skupina nadela ime Bočko.

Učiteljica Milena Jerman Natek je intenzivno delovala v projektu osnovnošolske prenove pri pouku slovenščine. Kot učitelj praktik je v letih od 1997 do 2001 sodelovala z Zavodom za šolstvo in šport na seminarjih Modeli pouka slovenščine v tretjem triletju osnovne šole, in to na področju Obravnava neumetnostnega besedila. V letih 1997 do 2000 je bila 2 šolski leti vodja študijske skupine za slovenščino občine Slovenska Bistrica, 1 šolsko leto pa vodja Pohorsko-osrednještajerske študijske skupine za slovenščino. Oktobra 1999 so na predlog ZRSŠ novinarji TVS posneli uro slovenščine na Osnovni šoli Poljčane, kjer je učiteljica predstavila delo pri pouku po novem učnem načrtu in spregovorila o novostih pri pouku slovenščine. Posnetek je bil predstavljen v izobraževalni oddaji Ključ do znanja na TVS 1. V šolskem letu 2001/2002 je pripravila seminar Nova kultura preverjanja in ocenjevanja znanja pri pouku slovenščine in ga izvajala na dveh študijskih skupinah. Je vodja aktiva učiteljev za vertikalno povezovanje na področju slovenščine.

Igra Žur v majniku leta 1999, mentorica Milena Jerman Natek

Igra Miška Požeruška, praznega trebuščka leta 2005, mentorica Milena Jerman Natek

Igra Narava vrača udarec leta 2007, mentorica Milena Jerman Natek

V šolskem letu 1992/1993 se je začelo na šoli izvajati zgodnje učenje tujega jezika, sprva v 4., nato še v 3. razredu. Uvedena so bila tri ocenjevalna obdobja, prej so bila štiri. V 7. razredu se je začelo z zunanjo fleksibilno diferenciacijo pri matematiki. Ukinjen je bil šolski zvonec, leta 2004 pa je bil uveden zvočni signal, ki opozarja na začetek in konec ure. Prvič sta bili izpeljani valeta s starši in prireditev Korajža velja. Učitelji šole so si ogledali razstavo učil Didakta v Stutgarttu, ekskurzija je trajala tri dni in vključevala ogled kulturnih in zgodovinskih zanimivosti Nemčije in Avstrije.

Celotno poslovanje šolske knjižnice je knjižničarka Renata Ristič uredila preko računalnika. Za vse učence šole je bil organiziran projektni teden na temo ekologija, ki je uspel in bil odmeven. Učenci so v različnih delavnicah ustvarjali na ekološko tematiko, iskali črna odlagališča v okolici, novinarji so spremljali dejavnosti … Projekt smo sklenili z zaključno prireditvijo, kjer smo staršem in drugim krajanom predstavili del šolskih aktivnosti in zaključna dognanja.

To leto je izšla prva številka šolskega časopisa Blisk, ki ga je zasnovala Milena Jerman Natek. Prispevke so zbirali s pomočjo novinarske skrinjice, prva številka je izšla že novembra, praznična januarja, Ekološki Blisk je ujel utrip projektnega tedna, junija pa je izšla četrta, poletna številka. Blisk se je v tem letu pojavil na valovih štajerskega radia, v Panorami, Pilu.

Z mentorstvom mladim novinarjem od leta 1993 nadaljuje Marina Koražija, ki je svoje delo zastavila po načelih sodobnega povezovanja šole z okoljem skozi kritične oči mladih novinarjev. Šolski časopis že od samega začetka ni bil zgolj novinarski izdelek, učenci so ob delu v uredniškem odboru spoznavali izkustveno učenje in uporabo znanja v praksi, razreševali so probleme, poglabljali svoje zmožnosti kvalitetnega jezikovnega izražanja in se vzgajali v kritične bralce. Poleg mladih novinarjev so za časopis delali ilustratorji, literati, humoristi, računalničarji. V naslednjih šolskih letih sta izšli po dve obsežnejši številki časopisa, v šolskem letu 2003/2004 je izšel časopis na zgoščenki, potem pa še kot tematska številka. Delo so nadaljevale

Novinarji šolskega časopisa Blisk leta 1995, mentorica Marina Koražija

nove, mlajše generacije novinarjev. Pogovori, načrtovanje, intervjuvanje, raziskovanje, pisanje, urejanje, oblikovanje ob računalniku, vse to in še več je bilo delo mladih novinarjev. Pri novinarskem krožku so vedno sodelovali prodorni in nadarjeni učenci, pripravljeni na nove izzive, nova srečanja, iskanja. Že v letu 1994 je prišlo prvo državno priznanje, in to za likovno podobo časopisa. Sodelovali so s Panoramo in Pilom, športno obarvan časopis je spremljal športne projektne dneve. Intervjuji znanih Slovencev, uganke, ankete, reportaže, bralni, modni in športni kotički, glasbene lestvice, križanke, nasveti, horoskopi in predvsem raziskovalno novinarstvo so bile rdeče niti naslednjih Bliskov. Pripravili so tudi pesniško prilogo. V začetku leta 1996 je novinarje navdušila novica, da so prejeli državno priznanje za najboljši šolski časopis kot celoto. Blisk je postal tudi spletni časopis, kar je še danes. Načrti za naprej pa so ponovno usmerjeni k tradicionalnemu, na papir natisnjenemu šolskemu časopisu.

Novinarji šolskega časopisa Blisk leta 2001, mentorica Marina Koražija

Državno priznanje za celotno podobo šolskega časopisa Blisk leta 1996, mentorica Marina Koražija

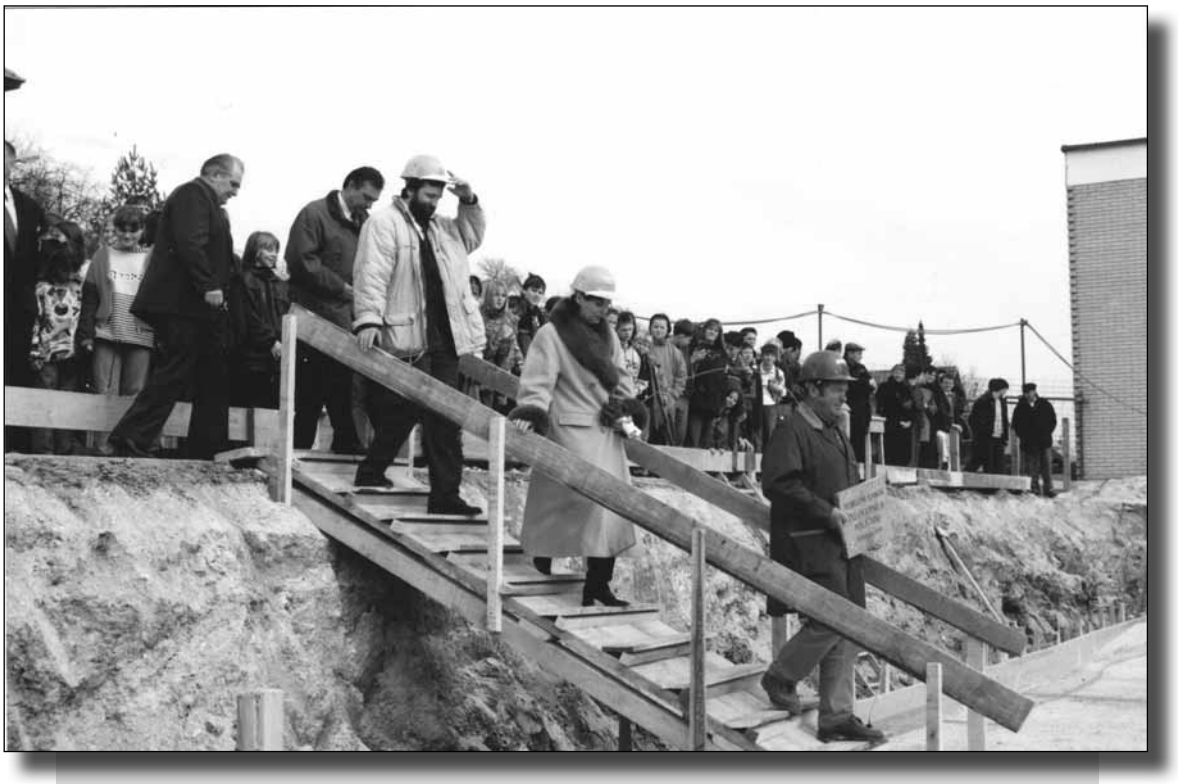

Naslovnica šolskega časopisa Blisk leta 1998, mentorica Marina Koražija

Marina Koražija je v tem času tudi vodila Pohorsko-osrednještajersko študijsko skupino za slovenščino.

Na šoli je bila v šolskem letu 1993/1994 prvič izvedena uspešna metoda recipročnega poučevanja. Članki o tem so bili objavljeni v reviji Vzgoja in izobraževanje, na tem področju so začele delovati Jelka Regvart, Milena Jerman Natek in pedagoginja Anita Pačnik. Projekt za lažje razumevanje prebranega besedila, vzajemno učenje in učenje o učenju je primeren za vse stopnje, Jelka Regvart Voglar pa ga izvaja v 5. razredu že 15 let. Rezultati takšnega načina učenja so številni: otroci več in raje berejo, bolje razumejo prebrano, bogatijo si besedni zaklad, navajajo se na delo s slovarjem in z enciklopedijami, tudi na delo z računalnikom, izboljšujejo svoje govorne sposobnosti. Navajajo se na poslušanje in upoštevanje drugega, na samostojno delo. Občutno izboljšajo medsebojno razumevanje, opaziti je tudi večjo povezanost in več tolerance med spoloma, vodijo jih pozitivne misli: dobro mi gre, na pravi poti sem, tudi jaz to zmorem ... Spoznavajo, kako se lahko tudi sami bolje učijo. Napredujejo vsi učenci in dosegajo višje uspehe, kar jih dodatno spodbuja. Danes se projekt nadaljuje, sodeluje tudi Zdenka Kovačič.

Osrednji dogodek v šolskem letu 1996/1997 je bil začetek gradnje telovadnice. Temeljni kamen je bil postavljen 4. marca 1997, otvoritev telovadnice pa je bila 10. oktobra istega leta. V šolsko kroniko je ravnatelj Stanislav Kovačič zapisal: ''Šele sedaj se vidi in občuti, kaj pomeni imeti primerno telovadnico ob šoli.''

Postavitev temeljnega kamna za telovadnico leta 1997

Šolska telovadnica leta 1997

Osnovna šola Poljčane je za potrebe računalniškega krožka iz lastnih sredstev v letu 1984 kupila prvi računalnik za šolo. Že naslednje leto pa smo ob finančni pomoči bistriške občine kupili, tako kot vse šole v občini, za tiste čase sodobne računalnike Commodore 64, ki so za izhodni enoti uporabljali običajni televizor in tiskalnik. Osnovna šola Poljčane je prevzela dva takšna računalnika. V tem času se je delo v računalniškem krožku zelo razživelo. Stanislav Kovačič in Vincenc Zobec sta se z izobraževanjem iz računalništva usposobila za poučevanje fakultativnega predmeta informatika in računalništvo v osnovni šoli. Za shranjevanje podatkov so se uporabljale enote za kasete in prve 5,25 palčne diskete. Učenci so programirali v programih Basic, Pascal in LOGO. Leta 1988 je bil narejen prvi obračun plač za delavce šole na računalniku. V letu 1989 smo na šolo dobili osebni računalnik s procesorjem 80286 in iglični tiskalnik.

V projekt računalniškega opismenjevanja se je Osnovna šola Poljčane aktivno vključila v letu 1995 s sodelovanjem v razvojnih skupinah za računalništvo: Vincenc Zobec za matematiko, Stanislav Kovačič za oblikovanje gradiv. Prve povezave s svetovnim spletom je dosegla šola preko modema leta 1996, hkrati pa smo kupili skener in laserski črno-beli tiskalnik. V tem letu se je sistematiziralo delovno mesto računalnikarja, ki je dodeljeno Vincencu Zobcu. Pouk ob računalniku se prične izvajati tudi pri rednih urah pouka, najprej pri tehnični vzgoji. Učitelji dočakajo prvi računalnik v zbornici. Računalniki v računalniški učilnici so prvič povezani v mrežo z UTP-kablom. Leta 1998 se vgradijo v računalnike prve CD enote za branje zgoščenk in SoundBlasterji, s katerimi je tako k sliki dodan še kvaliteten zvok. V naslednjem letu dobimo prvi LCD-projektor, leta 2000 pa digitalni fotoaparat. Leta 2001 se izvede omreženje na šoli. Cisco usmerjevalnik, ki se povezuje z internetom preko ISDN-klicne linije ponudnika internet storitev ARNES, loči lokalno omrežje na pedagoški in administrativni del. Premično predstavitveno delovno mesto in prenosni računalnik omogočita prvo večjo mobilnost opreme po prostorih šole. Leta 2006 se pritrdi prvi projektor v učilnico, hkrati pa dobi računalniška učilnica nov komplet računalnikov. Leta 2008 smo montirali prvi interaktivni tabli. Učenci so od leta 1993 uspešno tekmovali v programiranju, v zadnjih letih pa v predstavitvah.

Vincenc Zobec je vodil aktiv učiteljev matematike in fizike v občini Slovenska Bistrica v šolskem letu 1989/1990. Bil je član razvojne skupine za računalniško opismenjevanje za področje matematike, soavtor priročnika za učitelje Uporaba programa CABRI in soavtor prevoda programa CABRI. Predaval je na izobraževanjih pedagoških in drugih strokovnih delavcev v vzgoji in izobraževanju in vodil projektne inovacijske naloge o uresničevanju ciljev pouka matematike z uporabo računalnika pri pouku. Predaval je tudi na pedagoški delavnici na Festivalu vzgoje in izobraževanja 2001 v Celju in na treh seminarjih za učitelje matematike. Bil je član razvojne skupine za uporabo IKT pri poučevanju in učenju matematike na Zavodu za šolstvo in član ekspertne skupine za pripravo programov v računalniškem opismenjevanju in učenju matematike. Predaval je prav tako na 10. mednarodni konferenci MIRK 05 in bil nosilec delavnic v okviru poletne šole CoLos 2005. Izvedel je 12 seminarjev za učitelje matematike. Bil je član E-razvojne skupine za matematiko, član različnih E-projektnih skupin s področja matematike ter sodelavec na Metodični delavnici za učitelje v Zagrebu. Kot predavatelj je sodeloval na srečanjih študijskih skupin za matematiko in na Posvetih o uporabi IKT pri pouku matematike v osnovni in srednji šoli leta 2009.

Izven zavoda je v sodelovanju z različnimi interesnimi skupinami zbral in uredil Zbirke nalog za matematiko za 5., 6., 7. in 8. razred in bil soavtor prevoda programa Sketchpad ter avtor prevoda 101 ideja za projekt s Sketchpadom.

V šolskem letu 1996/1997 se vedenje učencev ni več ocenjevalo. Novembra 1996 je bila uvedena prepoved kajenja v javnih ustanovah in tako tudi v šolah. Na šoli je bil formiran učbeniški sklad za učence od 1. do 5. razreda, danes so formirani učbeniški skladi za vse razrede, novost v šolskem letu 2008/2009 pa je zagotavljanje brezplačne izposoje učbenikov za vse učenke in učence osnovne šole od prvega do vključno devetega razreda. Knjižničarka Polona Bornšek vodi šolski učbeniški sklad in projekt Ministrstva za šolstvo in šport, ki zagotavlja po en učbenik na klop pri slovenščini, geografiji, tehniki in tehnologiji, matematiki, naravoslovju in tehniki, naravoslovju, biologiji, kemiji, državljanski in domovinski vzgoji ter etiki in tudi slovarje pri angleščini.

V šolskem letu 1999/2000 je bilo uvedeno opisno ocenjevanje za učence prvih razredov, leto kasneje pa za učence drugih razredov. Kasneje je bil v ta način ocenjevanja vključen še tretji razred.

Marca 1999 je bila na šoli organizirana občinska gledališka revija. Na reviji so prvič sodelovali mladi lutkarji šole Poljčane pod vodstvom učiteljice Martine Kovač. Uspešni so bili tudi igralci dramske skupine Milene Jerman Natek, ki so se uvrstili na medobmočno gledališko revijo. S samostojno razstavo svojih likovnih del se je predstavil učenec Boštjan Polanec. Marca 2000 so se predstavili mladi lutkarji, tokrat pod vodstvom učiteljice Milene Bercko. Uvrstili so se na medobmočno revijo lutkarjev.

V šolskem letu 2001/2002 smo vstopili v program 9-letne osnovne šole. Učenci vstopajo v šolo s šestim letom, v prvem razredu je ob učiteljici še dodatna strokovna delavka, vzgojiteljica. Ista učiteljica vodi učence vsa tri leta. Učenci puščajo potrebščine v šoli, domačih nalog ni, dovolj časa in poudarka se posveča govorjenju, poslušanju, orientaciji v prostoru, več je didaktičnih iger, dovolj časa je za ponavljanje, utrjevanje in individualizacijo pouka. 9-letna šola je razdeljena na tri triade. V prvi triadi ni številčnih ocen, v drugi in tretji se vsi predmeti ocenjujejo s številčno oceno, v tretji triadi pa so uvedeni tudi izbirni predmeti. Učenci tretjih razredov so to leto sodelovali v mednarodni raziskavi bralne pismenosti med 50 državami.

V šolskem letu 2002/2003 je učenka Vesna Težak izdala zbirko pesmi, ki je nakazovala vso ustvarjalno moč bodoče pesnice, z naslovom Razmišljanja. Pesmi je dve šolski leti prinašala razredničarki Jelki Regvart Voglar, ta jih je prepisovala in urejala. S pomočjo ravnatelja Stanislava Kovačiča se je prvič v zgodovini šole zgodilo, da je bila izdana pesniška zbirka učenca.

Učenka Vesna Težak ob izdaji pesniške zbirke Razmišljanja leta 2003

V šolskem letu 2004/2005 je vodenje šole prevzela mag. Francka Mravlje. Nadaljevala je z začetimi projekti, vedno pa so se pojavljali novi izzivi, nove naloge in nenehne spremembe. Ena izmed njih se je začela leta 2000, ko je bil sprejet Zakon o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami, ki je opredelil postopke usmerjanja otrok v ustrezne vzgojno-izobraževalne programe ter določil načine in oblike izvajanja vzgoje in izobraževanja za otroke s posebnimi potrebami, med katere sodijo tudi nadarjeni ali specifično talentirani

učenci. Osnovna šola vsem otrokom zagotavlja enake možnosti s hkratnim upoštevanjem različnosti med njimi. Učenci z različnimi težavami pri učenju, slepi in slabovidni, gluhi in naglušni, otroci z govorno-jezikovnimi motnjami, gibalno ovirani učenci, dolgotrajno bolni učenci ter učenci s čustvenimi in z vedenjskimi motnjami imajo možnost dodatne strokovne pomoči za premagovanje ovir in doseganje optimalnega razvoja.

Nadarjenim učencem pa šola ponuja dejavnosti za poglabljanje in razširjanje znanj, veščin in spretnosti na področjih, kjer izkazujejo posebne talente, npr. na športnem področju, pri raziskovalnem delu, pri pripravah na tekmovanja, s sodelovanjem na prireditvah, pri delu v okviru dodatnega pouka.

Maček Muri na obisku pri razredni stopnji leta 2005
Stojijo: Neda Fornezzi Kovačič, Suzana Vošinek, Marjana Robnik, Tina Robnik Zalokar, Silva Mesarič Gmeiner, Suzana Brumec, Tatjana Mlakar, Jelka Regvart Voglar, Zdenka Kovačič, Barbara Oder in Irena Mohorko
Čepijo: Nada Druškovič, Irena Ternovšek in Francka Mravlje

V šolskem letu 2006/2007 smo sprejeli vizijo razvoja naše šole, ki pravi: "Osnovna šola Poljčane bo učencem posredovala temeljna, uporabna in vseživljenjska znanja. Ustvarjala bo takšna učna okolja, v katerih bodo učenci razvijali veselje do učenja in dela ter pozitiven odnos do življenja, sodelovanja, spoštovanja in strpnosti v medsebojnih odnosih. Staršem bo ponujala različne oblike sodelovanja in skupaj z njimi iskala odgovore na vzgojna in izobraževalna vprašanja. Skozi raznovrstne dejavnosti se bo povezovala z okoljem in razvijala občutek pripadnosti in ekološko naravnanost mladih."

V istem šolskem letu smo se vsi učenci in zaposleni na šoli posvečali zmanjševanju količine mešanih odpadkov. Komunalne odpadke nam je uspelo zmanjšati za tretjino. Šola je bila vključena v projekt Šola z najmanj odpadki. Dosegla je prvo mesto na državnem nivoju in denarno nagrado, ki je bila porabljena za nakup igral. Na to temo je bil oktobra 2006 izveden dan šole. Učenci so bili vključeni v različne delavnice, dejavnosti so potekale v popoldanskem času. Starši in ostali obiskovalci so bili navdušeni nad tematiko in potekom dneva šole.

Eko mesto iz papirja v šolski avli leta 2006
Spredaj z leve: Jelka Regvart Voglar, Suzana Vošinek in Suzana Brumec
Zadaj: Zdenka Kovačič, Milena Pegan, Marjana Robnik, Valerija Vantur in Barbara Oder

Istega leta je bila vzpostavljena aktivna spletna stran šole, urejati jo je začela Kristina Jelnikar Zakelšek, sedaj pa šolske spletne strani urejata Vinko Zobec in Tanja Jarc.

V juliju in avgustu 2008 smo po 35 letih izvedli celovito obnovo šolske kuhinje, v kateri se pripravljajo malice za vse učence (tudi dietne in vegetarijanske), preko 60 zajtrkov in okoli 280 kosil dnevno.

V šolskem letu 2008/2009 je bilo ukinjeno določanje splošnega učnega uspeha učencev ob koncu šolskega leta. Vsi učenci od 1. do 9. razreda si lahko brezplačno izposodijo učbenike v učbeniškem skladu. Ustanovljen je bil Šolski sklad. V tem letu se je začelo postopno uvajanje drugega tujega jezika kot obveznega predmeta v osnovni šoli, in sicer na desetini slovenskih osnovni šol. V šolskem letu 2011/2012 bo izvajanje drugega tujega jezika obvezno na vseh osnovnih šolah.

V šolskem letu 2008/2009 sta bila sprejeta tudi Hišni red Osnovne šole Poljčane in Pravila o prilagajanju šolskih obveznosti za učence perspektivne športnike in učence, ki se vzporedno izobražujejo v šolah z javno veljavnim programom. Februarja 2009 smo opravili prvo s šolsko zakonodajo zahtevano evalvacijo dela.

Učenci se vsa leta udeležujejo tekmovanj na ravni šole, regije in države. Ob sodelovanju z mentorji tekmujejo na področju matematike, slovenščine, angleščine, nemščine, računalništva, logike, kemije, fizike, zgodovine, biologije, vesele šole, astronomije, znanja o sladkorni bolezni, šaha, športa. Povsod dosegajo najboljša mesta, pogosto so naši učenci v samem državnem vrhu. Branko Fuchs je z učenkami in učenci osvojil zlato priznanje za raziskovalno delo na področju geografije.

Mentor Branko Fuchs z uspešnimi tekmovalci leta 2008

Milena Jerman Natek je na državno tekmovanje iz znanja materinščine za Cankarjevo priznanje štirikrat pospremila učenke in učence, ki so se domov vrnili z zlatimi priznanji.

Mentorica Milena Jerman Natek z uspešno tekmovalko leta 2009

Učenke in učenci pod mentorstvom Marine Koražija so osvojili tri zlata priznanja v tekmovanju iz znanja materinščine za Cankarjevo priznanje in zlato priznanje v tekmovanju iz angleščine.

Mentorica Marina Koražije z uspešno tekmovalko leta 2008

Zlato Vegovo priznanje je osvojil tudi učenec pod mentorstvom Stanislava Kovačiča.

Mentor Stanislav Kovačič z uspešnim tekmovalcem leta 2006

Pod mentorstvom Gorana Saboliča so učenke in učenci osvojili deset zlatih Stefanovih priznanj iz fizike, dve zlati priznanji s tekmovanja mladih tehnikov in dve zlati priznanji za raziskovalni nalogi iz astronomije in fizike.

Mentor Goran Sabolič z uspešnimi tekmovalci leta 2008

Učenke in učenci Jožice Štauber so osvojili dvanajst zlatih priznanj s področja zgodovine, od tega šest Turnerjevih priznanj.

Jožica Štauber z uspešnimi tekmovalci leta 2006

Učenci in učenke Marije Vek so bili zlati na matematičnem področju trikrat in enkrat s področja Vesele šole.

Marija Vek z uspešnimi tekmovalci leta 2006

Učenke in učenci Tatjane Zgubič so osvojili tri zlata priznanja iz znanju o sladkorni bolezni in tri zlata priznanja iz biologije.

Tatjana Zgubič z uspešnimi tekmovalci leta 2006

Vincenc Zobec je pripravil in vodil učence, ki so za računalniško programiranje in predstavitve osvojili pet zlatih priznanj.

Mentor Vincenc Zobec z uspešnimi tekmovalci leta 2006

Zaključek šolskega leta za devetošolce/-ke leta 2006
Stojijo: Viljem Novak, Stanislav Pepelnak, Stanislav Kovačič, Vincenc Zobec, Milena Pegan, Nada Druškovič, Valerija Vantur, Zdenka Kovačič, Suzana Vošinek, Majda Stepanič, Darja Krajnc in Suzana Kračun
Sedijo: Tatjana Zgubič, Neda Fornezzi Kovačič, Marina Koražija, Goran Sabolič, Francka Mravlje, Jožica Štauber, Marija Školc, Branko Fuchs, Jelka Regvart Voglar in Miran Voglar

Zaključek šolskega leta za devetošolce/-ke leta 2007
Stojijo: Matejka Kovše, Viljem Novak, Polona Bornšek, Lidija Pisanec Strmšek, Stanislav Pepelnak, Suzana Kračun, Silva Mesarič Gmeiner, Barbara Selčan, Nada Druškovič, Zdenka Kovačič, Milena Pegan, Darja Krajnc, Anica Jančič, Danica Cmager, Tanja Jarc in Marija Školc
Sedijo: Neda Fornezzi Kovačič, Suzana Vošinek, Tatjana Zgubič, Jelka Regvart Voglar, Miran Voglar, Irina Luganič, Francka Mravlje, Tjaša Arko, Vincenc Zobec, Branko Fuchs in Goran Sabolič

Zaključek šolskega leta za devetošolce/-ke leta 2008
Sedijo: Marjana Robnik, Neda Fornezzi Kovačič, Klementina Mlaker, Vincenc Zobec, Jelka Regvart Voglar, Zdenka Kovačič, Nada Druškovič, Jožica Štauber, Francka Mravlje, Goran Sabolič, Valerija Vantur, Branko Fuchs, Suzana Vošinek, Tanja Jarc in Miran Voglar
Stojijo z leve: Vikica Školc, Jelka Cigler, Helena Klančnik, Tanja Kamenik, Sonja Žitnik in Stanislav Pepelnak
Stojio z desne: Marija Školc, Danijela Krajnc, Anita Zor, Majda Šlamberger, Andreja Pekovšek, Irena Ternovšek in Barbara Selčan

V tem času sta bila sprejeta Vzgojni načrt šole in Pravila šolskega reda, ki usmerjata življenje in delo na naši šoli. Hkrati s tem je prenehal veljati Pravilnik o pravicah in dolžnostih učencev v osnovni šoli, veljati pa je začel Pravilnik o vzgojnih opominih.

Na spletni strani naše šole objavljamo obvestila za učence in starše, Poročilo o delu šole za preteklo šolsko leto, Letni delovni načrt šole za naslednje šolsko leto … V skladu z ekološko naravnanostjo šole smo se vključili v državni program Ministrstva za kmetijstvo Shema šolskega sadja, njen cilj je spodbujanje uživanja svežega sadja in zelenjave med osnovnošolsko mladino.

Osnovna šola Poljčane leta 2009

V jubilejnem letu 2009 je potekala tudi obsežna prenova, dozidava in nadzidava šolskih prostorov. Pridobili smo tri nove učilnice, prenovljeno učilnico za tehniko in tehnologijo, pet kabinetov, prostore za avdiovizualna sredstva, svetovalno službo, čistilke, hranjenje športnih orodij in računovodstvo, povečano zbornico, povečano in posodobljeno učilnico za pouk računalništva in tudi novo zobozdravstveno ambulanto. Učenci so se najbolj razveselili dveh velikih garderob z omaricami. Nadzidanih in dograjenih je bilo 349 kvadratnih metrov površin, prenovljenih pa 376.

Posodobitev in povečanje šolskih prostorov nam je finančno omogočila Občina Poljčane. Nove pridobitve so prilagojene potrebam učencev in raznolikosti osnovnošolskega programa, ki zahteva vedno več vzgojno-izobraževalnega dela v manjših učnih skupinah, nivojskih skupinah ali v individualni obliki.

Zaupanje, ki nam je bilo s prenovo in dozidavo izkazano, nas zavezuje h kakovostnemu nadaljnjemu delu z mladimi v naši občini. Tako si bomo v skladu z vizijo razvoja in zahtevami šolske zakonodaje prizadevali usmerjati mlade k naslednjim vrednotam: kakovostno izobraževanje, razvoj pozitivne samopodobe učencev, moralni in duhovni razvoj, vseživljenjsko učenje, trajnostni razvoj in podjetnost za delo in ustvarjanje ob zavedanju ohranjanja narave, za zadovoljstvo s samim seboj in sprejemanje ter spoštovanje drugačnosti v globalni družbi.

V razvojnem načrtu šole smo si do leta 2014 zastavili naslednje cilje: usvojiti in razviti več aktivnih oblik učenja in poučevanja, povečati in razširiti mrežo medsebojnega sodelovanja (vertikalno in medpredmetno povezovanje, intenzivnejše sodelovanje po triletjih), ohranjati in bogatiti nivo sodelovanja s starši in z okoljem, sproti preverjati doseganje ciljev (realizacijo zastavljenih nalog).

Učitelja Vincenc Zobec in Tanja Jarc v novi računalniški učilnici leta 2009

Šolska garderoba leta 2009

UPRAVITELJI IN RAVNATELJI NA POLJČANSKI ŠOLI

1873-1899

Franc RANNER

V Poljčane je prišel leta 1858. Začel je pisati šolsko kroniko. Prvi del je nastal ob župnijski kroniki in po pripovedovanju domačinov, drugi del pa je upravitelj zapisoval sproti, kot so se dogodki odvijali. Ukvarjal se je z gradnjo nove šole, ki je bila zgrajena leta 1878.

1902-1919

Jože SVETLIN

Rojen je bil leta 1863, umrl 1919, pokopan je v Poljčanah. Obstoječa šolska zgradba je bila v času njegovega ravnateljevanja premajhna. Leta 1902 mu je uspelo dograditi velik del šole. Še danes je zunanjost te zgradbe takšna, kot je bila v njegovem času.

1920-1941

Alojz KRAJNC

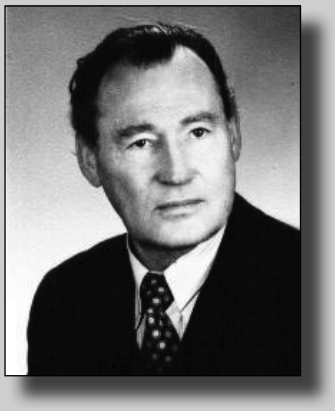
Rojen leta 1886 v Gornjem Gradu. Kot učitelj je bil poslan v Tinje na Koroško, od koder pa je po plebiscitu moral zbežati. Prišel je v Poljčane, kjer je postal upravitelj šole. Leta 1930 je bil soustanovitelj Sokola v Poljčanah in njegov prvi starosta. Po prihodu Nemcev je bil leta 1941 izgnan s sedemčlansko družino v Srbijo. Po vojni se je vrnil na šolo v Poljčane, zbolel, bil 1. 2. 1946 upokojen, umrl je 21. 7. 1946, pokopan je v Poljčanah. Med 2. svetovno vojno je izgubil dva sinova, po sinu Bogdanu Krajncu se imenuje Šolsko športno društvo.

1945-1966

Andrej MESARIČ

Rojen leta 1906. Leta 1939 je iz Malečnika prišel na šolo Poljčane. Z družino je bil leta 1941 izgnan v Srbijo. V Poljčane se je vrnil oktobra 1945, ker je bil šele takrat demobiliziran, saj je bil aktivni udeleženec v boju proti okupatorju. Takoj po vrnitvi je prevzel ravnateljevanje osnovne šole, ki jo je uspešno vodil vse do upokojitve leta 1966. Šola je v prvih povojnih letih delovala v izjemno težkih razmerah in doživljala mnoge spremembe: od ljudske šole, preko sedemletke in nižje gimnazije do centralne osemletne šole. Pomočnik ravnatelja je bil Alojz Mesarič. Andrej Mesarič je umrl leta 1991 in je pokopan v Poljčanah.

1966-1979

Alojz MESARIČ

Rojen 1921. leta v Poljčanah. Kot mlad učitelj je bil nameščen na Tinje na Pohorju, v Studenice je bil premeščen na mesto upravitelja. To delo je opravljal do leta 1948, ko je na lastno željo zapustil vodenje šole Andreju Stefanciosu. Sam je bil premeščen na šolo Prihova. Deloval je tudi kot šolski inšpektor. Leta 1953 se je zaposlil na šoli Poljčane, sprva kot učitelj, od leta 1966 pa kot ravnatelj šole vse do upokojitve. V času ravnateljevanja se je šola v Poljčanah ubadala z največjo prostorsko stisko. Alojz Mesarič se je dolga leta trudil, da bi Poljčane dobile novo šolsko zgradbo. Leta 1973 je bila šola dograjena. Za tiste čase je bilo to sodobno, svetlo šolsko poslopje.

Pomočnik ravnatelja v tem času je bil Boris Plošinjak. Po upokojitvi leta 1979 živi Alojz Mesarič aktivno in uspešno v Poljčanah. Piše knjige, se ukvarja s športom in z nasveti pomaga mlajšim.

1979-1992

Boris PLOŠINJAK

Rojen leta 1935. Na poljčansko šolo je prišel leta 1957 iz Vidma pri Ptuju. Dolga leta je služboval kot učitelj. Izven šole je bil aktiven na mnogih področjih v tedanji občini. Za dve leti je zapustil učiteljske vrste in se potem ponovno vrnil službovat na šolo. Kot ravnatelj se je dolga leta ukvarjal s problemi celodnevne osnovne šole. Prostorska stiska je bila velika, šola je dobila prizidek. S tem se je povečala kvaliteta dela na šoli in izboljšalo se je počutje učiteljev in učencev. Z ukinitvijo celodnevne šole se je znašel pred vprašanjem, kam z viškom delavcev na šoli. Z uspešnim načrtovanjem je dosegel, da nihče ni ostal brez službe. Upokojen je bil leta 1992. Umrl je leta 2002, pokopan je v Poljčanah. Pomočnika ravnatelja v tem obdobju sta bila Franc Mali in Marija Francki.

1992-2004

Stanislav KOVAČIČ

Rojen leta 1959. Leta 1980 se je zaposlil na šoli kot učitelj matematike. Med učenci je bil zelo priljubljen kot učitelj in aktiven športnik. Kot mlad, sposoben in ambiciozen človek pa je postal tudi ravnatelj šole. Bil je prvi ravnatelj, ki ni dokazoval moralno politične neoporečnosti. Zadal si je mnogo ciljev in jih uspešno tudi dosegel.

Kot ravnatelja, ljubitelja športa in kot krajana ga je skrbel več desetletij nerešeni problem primerne šolske telovadnice. Leta 1997 je za kraj in za šolo napočil dan, ko smo, neposredno ob zgradbi šole, dobili težko pričakovano in nujno potrebno telovadnico. Prav tedanjemu ravnatelju Stanislavu Kovačiču gre za ta uspeh ena večjih zaslug. Poleg novogradnje se je v času ravnateljevanja ukvarjal tudi z adaptacijo šolske zgradbe. V celoti je

bila obnovljena šolska streha, ki je povzročala probleme z zamakanjem že od vsega začetka. Dograjena sta bila kabineta in učilnica. Celotna zgradba šole je dobila izolacijsko fasado. Prenovljeni so bili vsi sanitarni prostori.
Tudi njega niso zaobšle šolske reforme. V šolskem letu 2001/2002 smo začeli z devetletko. Nova oblika dela je zahtevala veliko dela, ki ga je ravnatelj odlično opravil. Še pred iztekom mandata na mestu ravnatelja je sam zapustil ta položaj in se za slabi dve leti na veselje učencev vrnil k poučevanju.
Poleg vodenja šole in dela z učenci ga je zanimal tudi hitrejši razvoj Poljčan. Ugotovil je, da je le-ta možen samo v lastni občini. Pripravil je simulacije proračuna, organiziral in izpeljal je vse aktivnosti, ki so privedle do ustanovitev občine Poljčane, kjer je leta 2006 postal župan. V času ravnateljevanja Stanislava Kovačiča je bil pomočnik ravnatelja Vincenc Zobec.

2004

Francka MRAVLJE

Rojena leta 1963. Kot diplomirana psihologinja se je leta 1987 zaposlila na Osnovni šoli Pohorskega odreda v Slovenski Bistrici. Že v tem času je delno opravljala naloge psihologa tudi na osnovni šoli Poljčane, od leta 2002 pa je tukaj redno zaposlena. Leta 2004 je pridobila naziv magistrica znanosti s področja socialne psihologije. V prvem mandatu njenega ravnateljevanja si je šola izoblikovala vizijo razvoja, ki je temeljna usmeritev vseh zaposlenih in pot v smeri razvoja sodobne šole.
Leta 2009 smo evalvirali, v koliki meri smo vrednote iz vizije razvoja uresničili v prvih petih letih. V letu 2008 je bila izpeljana celovita obnova šolske kuhinje, že več let pa potekajo prizadevanja za dograditev šole, predvsem zaradi potrebe po razbremenitvi šolskih garderob, zaradi neprimernosti računalniške učilnice, neustreznih prostorov za delo s skupinami učencev, s starši. Ta obnova se je ob 200-letnici šolstva v Poljčanah tudi uspešno končala. Uvedba devetletne osnovne šole je namreč prinesla drugačne standarde in normative tudi glede prostorskih pogojev na šoli. Glede na sedanje potrebe mladih bomo tudi v prihodnje skrbeli za to, da bodo učenci poleg kakovostnih vsebinskih znanj razvijali tiste dimenzije znanj, ki so danes najpomembnejše: samostojnost, kritičnost, iznajdljivost, sposobnost komunikacije z različnimi ljudmi, kritična uporaba informacijsko-komunikacijske tehnologije. Kot pomočnik z ravnateljico ustvarjalno sodeluje Vincenc Zobec.

UČITELJI IN OSTALI STROKOVNI DELAVCI NA ŠOLI od 1809 do 2009

Učitelji na privatni šoli			
1.	LEITGEB Vinko	1809–1815	
2.	KERŠPRET Luka	1809–1815	
3.	LAHNER Alojz	1815–1820	
4.	LAHNER Vinko	1815–1820	
5.	HORVAT N .	1815–1820	
6.	ZEMLJIČ N.	1820–1828	
7.	CVEK Jurij	1820–1828	
8.	TURIN Mihael	1820–1828	prvi domačin
9.	TIPELT Ignac	1820–1828	
Učitelji, ki jih je namestila lavantinska škofija			
10.	VRISK Mihael	1828–1841	definitivni učitelj, organist in mežnar
11.	BRGLEZ Franc	1841–1842	
12.	HRIBERNIK Janez	1842–1845	
13.	KRAMBERGER N.	1845–1846	
14.	MRAMOR N.	1846–1847	
15.	ARTVARIČ Janez	1847–1847	
16.	GOBEC Mihael	1847–1848	
17.	TERAN Mihael	1848–1849	
18.	JEREJ Matija	1849–1851	
19.	KOCUVAN Franc	1851–1852	
20.	MODRIČ Anton	1852–1852	
21.	ZIDAR Janez	1852–1856	
22.	KOCUVAN Janez	1856–1858	
Učitelji po letu 1858			
23.	**RANNER Franc**	1858–1899	upravitelj
24.	VUČNIK Franc	1862–1862	
25.	VOGLAR Janez	1873–1874	
26.	TRIBNIK Ludvik	1874–1875	
27.	TIŠLER Marija	1875–1876	
28.	VAJS Jožefa	1876–1877	

29.	KOŠENINA Jožef	1877–1887	
30.	SORČAN Janez	1882	
31.	TURK Marija	1887	
32.	ŠIJANEC Mirko	1890	
33.	ZEILHOFER Jožef	1889–1905	
34.	DRUZOVIČ Hinko	1892–1898	
35.	HAUSENBIHL Hermina	1893	
36.	OSANA Ana	1894–1905	
37.	MUSI Katarina	1894–1905	
38.	KOKL Jožef	1898	
39.	ČERNEJ Ana	1899	
40.	**SVETLIN Jože**	1902–1919	upravitelj, pokopan v Poljčanah
41.	RAJNER Jožef	1903–1904	
42.	POLAK Ivan	1904–1909	
43.	HINTERLEHNER Karolina	1903–1904	
44.	MARTELANC Amalija	1904–1923	
45.	LORBEK Pavel	1904	
46.	KRAŠEVIC Marija	1904–1905	
47.	VARL Ludvik	1905–1939	pokopan v Poljčanah
48.	MAISEL Jožefina	1905–1924	
49.	LEŠNIK Friderik	1905–1909	
50.	FERLEŽ Alojzija	1908–1909	
51.	ČONČ Hinterlehner Ana	1908–1937	
52.	KROTKY Sebastian	1911	
53.	SPRAJC Albin	1919	
54.	LOGAR Franc	1919–1921	nečak upravitelja Jožeta Svetlina
55.	**KRAJNC Alojz**	1920–1946	upravitelj, pokopan v Poljčanah
56.	KRAJNC Volc Kristina	1920–1923	umrla 1965, pokopana v Poljčanah, žena Alojza Krajnca
57.	HERIC Vertovšek Marija	1921–1953	od leta1947 do leta1949 v Makolah
58.	BRATOŠ Franc	1922–1925	
59.	ŠIJANEC Gačnik Mira	1922–1925	vnukinja upravitelja Franca Rannerja
60.	DOLAR Tomažič Zora	1923–1925	
61.	ČUČEK Josip	1924–1927	
62.	SOLAR Drasal Elizabeta	1925–1941	
63.	KOVIČ Menhart Berta	1925–1941	mama pesnika Kajetana Koviča
64.	KOVIČ Ivan	1925–1941	oče pesnika Kajetana Koviča
65.	ŽIVKO Alojz	1927–1941	brat Janka Živka

66.	ŽITNIK Gabrijela	1933–1934	
67.	ČERČEK Olga	1933–1934	
68.	POŽEG Marija	1933–1934	
69.	ŽOLNIR Bogdan	1937–1939	
70.	FRANGEŽ Terezija	1937–1941	
71.	ŠTRIGL Anton	1939–1939	pokopan v Poljčanah
72.	**MESARIČ Andrej**	1939–1966	ravnatelj, pokopan v Poljčanah
73.	KOSI Pavla	1940–1951	
74.	RAMŠAK Franc	1945–1946	
75.	ŽAGAR Hercog Ana	1945–1946	
76.	RIBIČ Ljudmila	1945–1951	
77.	RADIČ Hilda	1946–1947	
78.	NOVAČAN Josip	1946–1948	
79.	NOVAČAN Kincl Julija	1946–1948	
80.	ŽIVKO Janko	1946–1947	pokopan v Studenicah
81.	KRAJNC Jože	1947–1979	pokopan v Poljčanah
82.	FRAS Dragica	1948–1950	
83.	PROSENC Slavica	1949–1949	
84.	BREGANT Marija	1950–1951	
85.	LEMPL Jožica	1950–1963	
86.	PRAVDIČ Verle Kristina	1950–1983	
87.	ČEPIN Aleksander	1951–1951	
88.	HERIČ Jurca Danica	1951–1958	
89.	ŽALIK Mara	1951–1952	
90.	ŽALIK Janko	1951–1952	
91.	GAŠPERŠIČ Angela	1951–1952	
92.	KOLARIČ Viktorija	1951–1952	
93.	KOLARIČ Marjan	1951–1952	
94.	KMECL Lenovšek Milena	1952–1986	
95.	STRES Vreže Jožica	1952–1958	
96.	SKOBE Alojzija	1952–1955	
97.	PAHIČ Zlata	1953–1955	
98.	VERNIK Feliks	1953–1954	
99.	LEGAT Stanislav	1953–1954	
100.	HERIČ Franc	1953–1958	
101.	**MESARIČ Alojz**	1953–1979	ravnatelj, nečak Andreja Mesariča, dve leti v Studenicah

102.	EKART Viktor	1954–1960	
103.	EKART Bizjak Zora	1954–1960	
104.	BREZAVŠČEK Drobnič Breda	1955–1988	
105.	KOKL Jaroslav	1956–1958	
106.	ERJAVEC Dušica	1957–1958	
107.	**PLOŠINJAK Boris**	1957–1992	ravnatelj, pokopan v Poljčanah
108.	PLOŠINJAK Toš Jelka	1958–1988	žena Borisa Plošinjaka
109.	VOSTNER Leopold	1958–1962	
110.	VOSTNER Krajnc Danica	1958–1965	hči upravitelja Alojza Krajnca
111.	GROSEK Ida	1958–1970	
112.	REGORŠEK Avrelija	1959–1965	teta Borisa Plošinjaka, pokopana v Poljčanah
113.	ARANJOŠ Kavčič Nada	1960–1992	
114.	STOJANOVIČ Terezija	1960–1961	
115.	VERLE Kekec Marija	1961–1988	
116.	SKERBIŠ Vižintin Anka	1961–1991	
117.	PLOŠINJAK Ervin	1961–1965	brat Borisa Plošinjaka
118.	POGOREVC Albert	1961–1962	
119.	ERDLEN Živa	1962–1972	hči Andreja Stefanciose
120.	ONIČ Klanjšček Dragica	1962–1998	
121.	DEBELAK Gobec Terezija	1962–1965	
122.	KOCBEK Bajželj Breda	1958–1964	v Studenicah do leta 1963
123.	PETEK Sedovnik Irena	1963–1996	v Studenicah do leta 1973
124.	ŠVAB Krajnc Vera	1963–1998	v Studenicah do l. 1975, hči Jožeta Krajnca
125.	ONIČ Franc	1963–1998	
126.	TEŽAK Kovačič Silva	1963–1993	
127.	PODGORŠEK Vida	1963–1965	
128.	VIŽINTIN Šket Hilda	1964–1999	
129.	KOVAČ Marovt Martina	1966–2001	
130.	CIZERL Kolar Lidija	1966–1973	
131.	KEMPERLE Marija	1966–1973	
132.	MESARIČ Božidar	1966–1972	sin Andreja Mesariča
133.	STEPANIČ Pajek Majda	1967–2003	
134.	FILIPANČIČ Alojz	1968–1969	
135.	DUCMAN Lapuh Nežka	1968–1988	v Studenicah do leta1973
136.	VUČAJNK Škorič Marjana	1970–1973	
137.	IVIČ Kozar Erna	1970–2003	
138.	FUCHS Franc Branko	1971	še poučuje

139.	MEJAVŠEK Martina	1971–1980	
140.	ŽITNIK Stojan Sonja	1972	še poučuje, v Studenicah do leta 1975
141.	FRANCKI Marija	1972–1991	
142.	LUGANIČ Lešnik Irina	1973	še poučuje
143.	KVAS Korošec Marta	1973–1980	v Studenicah do leta 1974
144.	LESKOVAR Kegu Milica	1974–1977	
145.	ŠTRUCL Pečnik Danica	1975–1985	
146.	FRANGEŽ Pernat Marijana	1976–1980	
147.	RAJSMAN Mira	1976–1978	
148.	SKERBIŠ Jožica	1977–2003	socialna delavka
149.	REGVART Voglar Mesarič Jelka	1977	hči Alojza Mesariča, še poučuje
150.	ROBNIK Štern Marjana	1978	še poučuje
151.	SLATENŠEK Gajšek Zlatka	1979–2000	
152.	MALI Franc	1979–1984	
153.	KOZODERC Knez Marijana	1980–1982	
154.	BUKOVEC Kek Janja	1980–1988	
155.	**KOVAČIČ Stanislav**	1980–2007	ravnatelj, župan Občine Poljčane
156.	VOGLAR Miran	1981	še poučuje
157.	BERTALANIČ Zlatka	1982–1987	
158.	KORAŽIJA Hohnec Marina	1984	še poučuje
159.	ZOBEC Vincenc	1985	še poučuje
160.	ZGUBIČ Stres Tatjana	1987	še poučuje
161.	KOVAČIČ Podjaveršek Zdenka	1988	še poučuje
162.	PIHLAR Anita	1991–1993	
163.	JERMAN Natek Milena	1992	še poučuje
164.	ŠTAUBER Kotnik Jožica	1992	še poučuje
165.	VOŠINEK Suzana	1992	še poučuje
166.	VEK Marija	1992	še poučuje
167.	RISTIČ Brglez Renata	1992–2005	knjižničarka
168.	PLOŠINJAK Cigler Jelka	1993	še poučuje, hči Borisa in Jelke Plošinjak
169.	FELTRIN Marija	1993–1998	
170.	RIHTARIČ Marjanca	1993–1995	
171.	ČAS Marjeta	1993–1995	
172.	PRELC Andreja	1994–1995	
173.	SAGADIN Metka	1994–1995	
174.	MOHORKO Irena	1995	še poučuje

175.	VEK Jožica	1995–1997	sestra Marije Vek
176.	KOVAČIČ Fornezzi Neda	1996	še poučuje, žena Stanislava Kovačiča
177.	SABOLIČ Goran	1998	še poučuje
178.	JELNIKAR Zakelšek Kristina	1998	še poučuje
179.	PLAZNIK Mojca	1998–2000	
180.	PEGAN Bercko Milena	1998	še poučuje
181.	MILOŠIČ Nada	1999–2001	
182.	KALAN Dejan	1999–2002	
183.	KANCLER Jožica	2001	vzgojiteljica v 1. razredu, še poučuje
184.	TERNOVŠEK Irena	2001	vzgojiteljica v 1. razredu, še poučuje
185.	ODER Barbara	2001	še poučuje
186.	BRUMEC Suzana	2001	še poučuje
187.	MLAKAR Tatjana	2001–2005	
188.	**MRAVLJE Francka**	2002	psihologinja, ravnateljica od leta 2004
189.	KRAJNC Danijela	2003	še poučuje
190.	ROBNIK Zalokar Tina	2003	hči Marjane Robnik, še poučuje
191.	KRAČUN Suzana	2003	še poučuje
192.	KAVKLER Tertinek Tanja	2004–2005	
193.	PISANEC Strmšek Lidija	2004–2008	
194.	DRUŠKOVIČ Nada	2004	pedagoginja
195.	MESARIČ Gmeiner Silva	2004	še poučuje
196.	GABRIJAN Andreja	2004–2005	
197.	VANTUR Valerija	2004	še poučuje
198.	KRAJNC Darja	2005	še poučuje
199.	BORNŠEK Polona	2005	knjižničarka
200.	ARKO Tjaša	2006–2007	
201.	MANDL Karmen	2006–2007	psihologinja
202.	KOVŠE Matejka	2006–2007	
203.	SELČAN Barbara	2006–2008	
204.	DIMEC Ivanjko Tina	2006	še poučuje
205.	JARC Tanja	2007	še poučuje
206.	MLAKER Klementina	2007–2008	
207.	ZUPANC Sarita	2007–2008	
208.	KAMENIK Tanja	2007–2008	
209.	KOROŠEC Renata	2008	še poučuje
210.	SIMONIČ Tina	2008	še poučuje

ADMINISTRATIVNO IN TEHNIČNO OSEBJE NA POLJČANSKI ŠOLI OD 1957 DO 2009

1.	VOŠINEK Angela	kuharica	
2.	KMETEC Terezija	čistilka	
3.	KRAJNC Ljudmila	kuharica	
4.	PETROVIČ Marta	čistilka	
5.	FERLINC Terezija	pomožna kuharica	
6.	LEŠNIK Anica	tajnica šole	
7.	REBERNAK Julijana	čistilka	
8.	ŠKET Elizabeta	čistilka	
9.	ZEMLJAK Terezija	čistilka	
10.	GOLOB Helena	kuharica	
11.	MESARIČ Anica	kuharica	
12.	DURIČ Terezija	pomožna kuharica	
13.	FURMAN Alojz	hišnik	
14.	TURIN Julijana	čistilka	
15.	BOŠAK Cecilija	čistilka	
16.	SORŠAK Danijela	kuharica	1974, še zaposlena
17.	POTOČNIK Danica	pomivalka	
18.	DROZG Terezija	čistilka	
19.	PUŠAVER Veronika	čistilka	
20.	ŠKOLC Marija	tajnica šole	1977, še zaposlena
21.	ZVER Frančiška	čistilka	
22.	PUŠAVER Pirš Jožica	pomivalka	1976, še zaposlena
23.	STAROVASNIK Frančiška	računovodkinja	1978, še zaposlena
24.	IPŠEK Mira	čistilka	
25.	KOKOL Jožefa	čistilka	
26.	ŠAC Jelka	čistilka	
27.	OCEPEK Rozalija	čistilka	
28.	GAJŠEK Marija	čistilka	1984, še zaposlena
29.	GRAČNAR Majda	kuharica	1985, še zaposlena
30.	AMBROŽ Elizabeta	čistilka	1985 še zaposlena
31.	BAUER Ksenija	čistilka	
32.	ŠPES Cvetka	čistilka	
33.	KOROŠEC Anton	hišnik športne dvorane	
34.	JANČIČ Anica	čistilka	1999, še zaposlena
35.	PEPELNAK Tomaž	hišnik	
36.	CMAGER Danica	čistilka	2001, še zaposlena
37.	PEPELNAK Stanislav	hišnik	2001, še zaposlen
38.	UKMAN Peter	hišnik športne dvorane	2005, še zaposlen
39.	JUS Ida	spremljevalka gibalno ovirane učenke	2007, še zaposlena
40.	ŽNIDAR Lidija	pomivalka	2006, še zaposlena
41.	ŠLAMBERGER Majda	čistilka	2007, še zaposlena
42	DROZG Bogdana	spremljevalka gibalno ovirane učenke	2008, še zaposlena

ZAPOSLENI ZA KRAJŠI ČAS NA POLJČANSKI ŠOLI

KOROŠEC Vlado	PIVEC Branka
AJDNIK Ivo	CEROVŠEK Klavdija
DOLŠAK Milena	ŠERUGA Pufič Nina
IVIČ Drago	ROZMAN Andreja
KMECL Bojan	JECL Simona
LOZINŠEK Marjeta	KUNSTEK Lidija
VOGLAR Matičič Margareta	KORAŽIJA Darinka
SKALE Terezija	SORČNIK Ksenija
LEPEJ Darinka	VIDMAR Karin
ALBREHT Breda	GOMIVNIK Alenka
STRIŽIČ Terezija	KOREN Anita
TROP Jožica	KAMENŠEK Tanja
VALAND Irena	PEKOVŠEK Andreja
VAJSBAHER Sabina	KLANČNIK Helena
DOLENC Zlatka	KOŠAK Milena
KRAJNC Milena	ŽNIDAR Metka
MAROLT Zdenka	PAVLIČ Irena
JEROT Šraml Anita	ŽUREJ Jožica
JUG Mira	ŠKOLC Vikica
BRENCE Božena	SKERBIŠ Anja

ZGODOVINA ŠOLSTVA V STUDENICAH

Prvo šolo v Studenicah je v studeniškem samostanu leta 1560 ustanovil cesar Ferdinad I. Sestre dominikanke v njej niso poučevale, imele pa so patronat nad to šolo.

Studeniški samostan v 16. stoletju

V knjigi Antona Krempla Dogodivščine štajerske zemlje je moč prebrati: ''Cesari Ferdinandi I. je na misel prišlo, tu sem preprošta z mešniki upelati, kteri bi Slovence po slovensko podučevali in njihove otroke v lepih znanjah šolali.'' Nadalje piše: ''Vojvoda Ferdinad na sredi med Slovenci lastno njim v Studenicah šolo včredi. O, kak mu se veselim!''

Nadalje je najti zanimivost: ''Dne 7. marca 1788 ob pol osmih zvečer se je iz neke kovačnice zanetil ogenj, ki je v nekaj urah upepelil ves trg, cerkev, župnišče in samostan. V prioratu je bila nameščena ljudska šola, ki je imela v zgoraj navedenem letu vpisanih 93 otrok. V prvem nadstropju sta bili dve veliki sobi, v katerih je imelo prostora 100 otrok, tretja soba je služila za stanovanje učitelja.«

Prvi učitelji studeniške šole so bili duhovniki. Tem so sledili učitelji posvetnega stanu, ki so bili tudi organisti in mežnarji, hrano in stanovanje so dobili v samostanu. Bili so brez dohodkov.

Leta 1782 je cesar Jožef II. ukinil samostan, sam je prevzel patronat nad šolo. Ko so redovnice samostan zapustile, sta šola in stanovanje učitelja še nekaj časa ostala v praznem samostanskem poslopju. Kasneje pa se je šola selila po najetih prostorih v privatnih hišah po trgu. Gospodarji hiš so dobivali denar za najemnino.

Zaradi težkih gmotnih razmer so se učitelji zelo hitro menjavali. Posebnost je bil premožni učitelj Alojzij Hofbauer, ki je prišel v Studenice leta 1816. Preživljal se je s svojim premoženjem. Leta 1842 si je v Studenicah sezidal hišo in jo leta 1851 prodal. Hišo je kupil upokojeni župnik za kuharico Marijo Slatinšek, ta pa je hišo prodala občini za šolo leta 1863. Tako so Studenice tega leta dobile prvo pravo šolsko poslopje.

Prvo šolsko poslopje, predano šoli v uporabo leta 1863

K šoli sta pripadala tudi gospodarsko poslopje in zemljiška posest. Učitelj Hofbauer je ostal popolnoma brez prihodkov in premoženja. Nekaj časa sta ga podpirala otroka, po njuni smrti pa je beračil.
Leta 1868 je bila šola podržavljena, učitelji so postali državni uslužbenci s plačo. Prvi učitelj s plačo je bil Jožef Majhen, ki je začel poučevati V Studenicah leta 1868. V podržavljeni šoli se je povečalo število otrok, leta 1875 jih je bilo že 151. Sprva je bila šola enorazredna, kasneje dvorazrednica, 1896 trorazrednica, leta 1927 pa štirirazrednica.
V šolskem letu 1883/1884 so ponovno uvedli glavne šolske počitnice od 16. septembra do 3. novembra. Pouk je bil nekaj časa celodnevni, nato poldnevni, odvisno, koliko učiteljev je bilo na razpolago.

V šolskem letu 1889/1890 je šola dobila prvo igrišče, ko je studeniški tržan, Franc Tancer, daroval del svojega zemljišča. V pogodbi pa je napisal, da se mora po njegovi smrti brati maša zadušnica pri sv. Luciji vsako leto na dan njegove smrti.
Leta 1895 so nameravali šolsko poslopje dozidati in obnoviti, a so ugotovili, da prostori niso več primerni za pouk, zato se naj poslopje preuredi v učiteljska stanovanja. To se je kasneje tudi zgodilo in še danes so v tej stavbi stanovanja. Novo šolo naj bi zgradili pod cesto, kjer je stalo gospodarsko poslopje šole. O tej zgradbi so se pogajali kar nekaj let in zavzeto iskali zemljišče za novo poslopje.
Leta 1897 so obstoječo šolo iz zdravstvenih razlogov zaprli. Šola je začasno gostovala v privatni hiši Josipa Koropca, Studenice št. 25.

Leta 1902 so sezidali novo šolsko poslopje nasproti stare šole. V tem poslopju je bila šola do leta 1975.

Drugo šolsko poslopje, zgrajeno leta 1902

Drugo šolsko poslopje, zgrajeno leta 1902

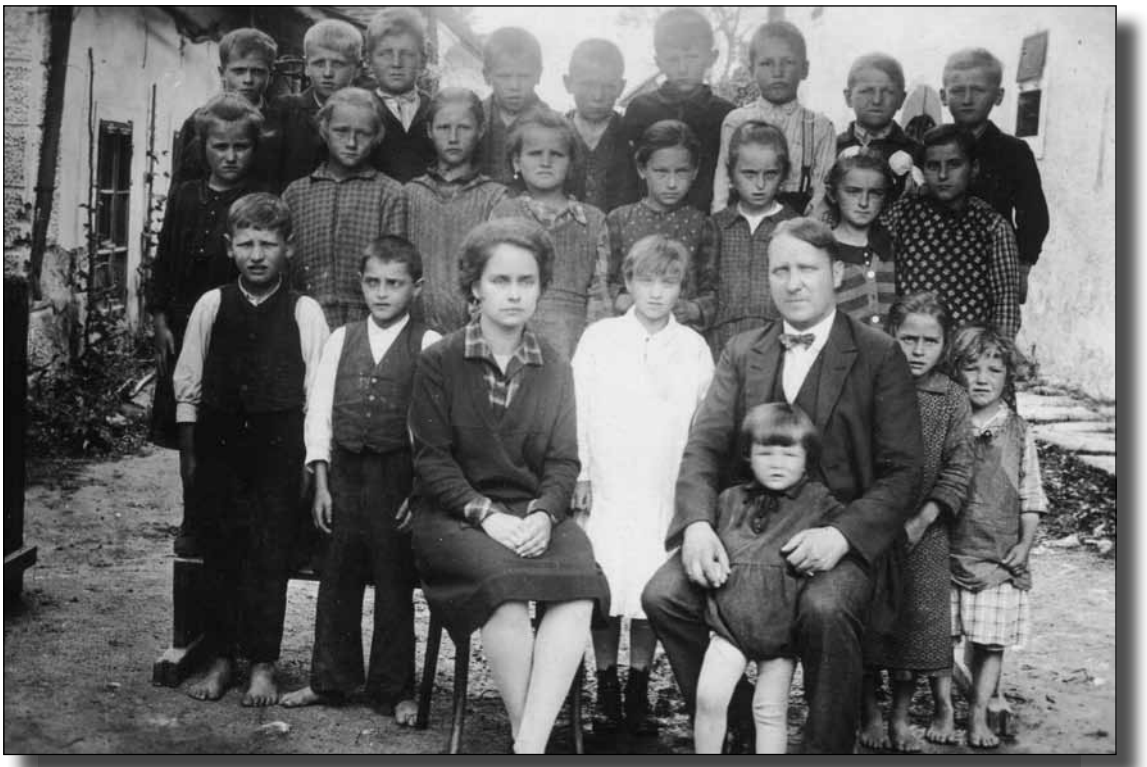
Leta 1909 je bil na šoli izveden prvi roditeljski sestanek. Leta 1910 so učenci šole uprizorili igro Kjer je največja sila, je roka Božja najbolj mila. Dohodek so namenili za nakup šolskega zvonca.

Najstarejša ohranjena fotografija studeniških šolarjev iz šolskega leta 1912/1913

Leta 1919 je bila na vseh ljudskih in meščanskih slovenskih šolah ukinjena nemščina kot obvezni predmet, kot neobvezni predmet pa so jo lahko poučevali na štirirazrednih in večrazrednih šolah le, če se je prijavilo več kot 15 otrok. Po letu 1918 je bila na vseh slovenskih šolah v Kraljevini Jugoslaviji in tudi v novi Jugoslaviji po II. svetovni vojni uvedena srbohrvaščina kot obvezni predmet. Še leta 1965 se je srbohrvaščina poučevala v 6., 7., in 8. razredu. Kasneje le v dveh razredih, dokler ni bila ukinjena leta 1990.

Leta 1920 so dobile šole po Sloveniji dopis, ki je zahteval, da se morajo vsi učitelji/učiteljice ljudskih in meščanskih šol naučiti brati in pisati cirilico. Istega leta so uvedli Matične liste in Izkaz o šolskem napredovanju. Leta 1938 je bil po dolgih letih ponovno izveden roditeljski sestanek. Upraviteljica Marica Dugar je zapisala, da je na šoli potekala osemletna šolska obveznost. Učne ure so bile pravilno razdeljene in izdelani so bili urniki za vse razrede. Razredniki so vodili priprave v svojih dnevnikih. Pouk je upošteval načela aktivnosti in praktičnosti. Posebej je bila poudarjena vzgoja, pouk je bil nacionalno usmerjen. Namesto odpustnic so bila izdana izpričevala. Tisti učenec, ki je osemletno obvezno šolanje dovršil z dobrim uspehom v vseh štirih oddelkih šole, je dobil Izpričevalo o dovršeni ljudski šoli. Učenec, ki je dovršil v istem času samo osnovno šolo, je dobil Izpričevalo o dovršeni osnovni šoli. Učenci so lahko dobili dokazila o končani šoli le, če so prinesli upravni kolek.

Učitelja Alma Mulej in Janko Živko z učenci leta 1926

Učiteljica Marija Dugar (učila med leti 1924 in 1954) in duhovnik (zanj ni podatkov) s studeniškimi učenci

Učiteljica (zanjo ni podatkov), župnik Jože Čede in učitelj Janko Živko z učenci leta 1930

Učiteljica Alma Mulej in učitelj Janko Živko z učenci leta 1930

Učiteljica Alma Mulej z učenci leta 1931

Na studeniški šoli so leta 1939 najrevnejšim otrokom brezplačno ponudili četrt litra toplega mleka na dan. V času hude zime so vaščani Studenic zbirali kruh za uboge in premražene otroke. Istega leta so morali vsi studeniški učitelji stanovati v stari šoli, da jim ni bilo treba plačevati stanarine. V začetku šolskega leta 1940/1941 je dobila šola od oblasti ukaz, naj učitelji ne izražajo svojega mnenja in naj bodo strogo nevtralni. V svetu se je namreč začela druga svetovna vojna. 1. aprila 1941 so dobili ukaz, da se mora pouk prekiniti za nedoločen čas, učitelji službenih mest niso smeli zapustiti. 12. aprila 1941 so Nemci zasedli šolo in samostan. 19. aprila 1941 so Nemci odpeljali v taborišče župnika Čedeja, Ignaca Drozga, ekonoma samostana, Marijo Dugar, upraviteljico šole, kmeta Vinka Kolenca in učitelja Andreja Stefancioso. Po nekaj dneh so odpeljali še kaplana Pankracija Poteko, učiteljico Almo Stefanciosa in Karlo Dugar, sestro Marijo Dugar. Kolenca in Drozga so izpustili, ostale pa izgnali v Srbijo in na Hrvaško.

V šolsko poslopje so leta 1940 napeljali vodovod. V začetku vojne je na šoli Studenice ostala še nekaj tednov slovenska učiteljica Anica Rus. Vsi ostali učitelji so bili izgnani, njihovo lastnino so zaplenili in odpeljali v Avstrijo. Do 30. junija leta 1944 je šolsko poslopje služilo pouku. Pouk se je odvijal v nemškem jeziku. Učitelji na šoli so bili: Eliza Papst, Eliza Emeršič, Eliza Steif in Franc Kogelnik. Vsi so prišli iz Avstrije, kamor so se poleti 1944 tudi vrnili. Nekaj časa je prisilno poučeval tudi Janko Živko, vendar otrok ni mučil s tujim jezikom. Z učenci se je pogovarjal v slovenščini, le del obveznega pouka je izvedel v nemškem jeziku. Upravitelj je bil Nemec Bruno Barche, upraviteljeval je tudi v Poljčanah. Po odhodu učiteljev so šolo zasedli Nemci, 23. februarja 1945 pa so partizani šolo zažgali. 23. julija 1945 so se vrnili vsi trije izgnani učitelji in zasedli svoja službena mesta. Učiteljica Marija Dugar je začasno prevzela vodenje šole. V kroniko je zapisala, da septembra ni bilo mogoče začeti s poukom, ker so se v šolo naselili

vojaki, ki so pripravljali drva na Boču. Decembra istega leta sta bili obe poslopji izpraznjeni, pouk pa je bil še vedno otežen, ker ni bilo ustrezne opreme.

Šola je bila obnovljena v letih 1945 in 1946, elektriko je dobila leta 1951. Leta 1952 je postala moralna vzgoja novi učni predmet. Na šoli so začeli uvajati kolonije in taborjenje. Na morje so brezplačno odhajali otroci, ki so izgubili starše. Leta 1955 so izvedli na šoli ure pouka, kjer so bili prisotni starši, prišlo je kar precej mam. Tak pouk sta izvajali predvsem Alma Stefanciosa in Milena Zrimšek. Istega leta je sanitarni inšpektor izdal odločbo, v kateri je bilo več zahtev:

- po uporabi stranišča si je potrebno umivati roke, šola mora poskrbeti za milo in brisače,
- vodovodno napeljavo je potrebno speljati tudi v zgornje nadstropje in urediti sanitarije,
- učenci morajo biti v razredih obuti v copate,
- prepovedana je uporaba protiprašnega olja za mazanje lesenih tal, tla je treba ribati z vodo in čistilom.

V šolskem letu 1959/1960 je bila prvič predpisana inventura, uvedena je bila evidenca inventarja, knjig in potrošnega materiala ter osnovnih sredstev. 19. decembra 1959 so imeli vsi učitelji mariborskega okraja v Mariboru Dan prosvetnih delavcev. Dopoldne je bilo slavnostno zborovanje, nastop učiteljskega pevskega zbora, popoldne brezplačno gledališče, zvečer pa družabni večer.

Leta 1947 so začeli mnogi studeniški učenci obiskovati poljčansko sedemletko ali tako imenovano nižjo gimnazijo. Leta 1959 so v Studenicah ukinili vse oddelke višjih razredov. Formalna priključitev Osnovne šole Studenice k Osnovni šoli Poljčane se je izvedla leta 1962, takrat je postala šola Studenice podružnica osnovne šole Poljčane. Obiskovali so jo učenci od 1. do 5. razreda, vodil pa pomočnik ravnatelja podružnične šole.

Leta 1975 sta šolo zapustili zadnji dve generaciji učencev skupaj z zadnjima učiteljicama Vero Švab (4. razred) in Sonjo Žitnik (3. razred).

Studeniški učenci na morju leta 1957

Učiteljica Teodora Petrovič z učenci leta 1968

Angela Bošak, učiteljici Irena Petek in Nežka Ducman, Štefka Lončarič in Helena Golob leta 1971

Ukinitev studeniške šolske kuhinje leta 1973
Z leve: Anica Mesarič, Marija Frešer, Nežka Ducman, Sonja Žitnik, Živa Erdlen in Irena Petek

Učiteljice Vera Švab, Sonja Žitnik, Nežka Ducman, Marija Frešer in Irena Petek leta 1973

Učiteljice Vera Švab, Sonja Žitnik in Marta Kvas z učenci leta 1974

Učiteljica Sonja Žitnik z učenci leta 1975

Učiteljica Vera Švab z učenci leta 1975

UČITELJI NA STUDENIŠKI ŠOLI

Studeniški učitelji in upravitelji, ki so bili najpomembnejši nosilci napredka, kulture in razvoja Studenic, posebno v času med obema vojnama, so bili: Jožef Majhen, Jože Kokl, Janko Živko, Marica Dugar in Andrej Stefanciosa.

Jožef MAJHEN je začel poučevati leta 1868 kot učitelj, kasneje je postal nadučitelj. Po upokojitvi je ostal v Studenicah, kjer je umrl leta 1923 star 83 let.

Julijana MAJHEN je bila provizorična učiteljica leta 1877.

Ivan KOROPEC, domačin, je bil leta 1894 nameščen v šolo Studenice. Tu je služboval do leta 1899, ko je postal šolski nadzornik. Leta 1933 se je upokojil, Studeničani so mu takrat pripravili veliko slovesnost.

Katarina MUSI je začela kot učiteljica ročnih del leta 1895.

Jože KOKL je bil nameščen na šolo leta 1899. Leta 1900 se je poročil z nadučiteljevo hčerko. Tri leta kasneje je bil premeščen v Slovensko Bistrico. Leta 1908 se je vrnil na studeniško šolo in postal nadučitelj, kasneje tudi upravitelj. Upokojil se je leta 1925. Istega leta je postal častni občan Studenic. Umrl je v Studenicah leta 1939.

Poročna fotografija učitelja Jožeta Kokla s hčerko upravitelja Jožefa Majhna leta 1900

Oton VOBIČ je bil 1901 imenovan za nadučitelja studeniške šole. Leta 1908 je nenadoma umrl.

Amalija VOBIČ je leta 1902 postala tretja učiteljska moč.

Sebastijan KROTKY je prišel na šolo leta 1903. Leta 1908 je postal začasni upravitelj šole. Leta 1911 je bil na lastno željo premeščen v Poljčane.

Janko ŽIVKO se je zaposlil v šolskem letu 1911/1912. Leta 1924 je vodil pevski zbor v Poljčanah. Leta 1925 je postal upravitelj šole. Leta 1936 je zapustil Studenice kot upravitelj in bil premeščen po svoji volji na Pobrežje pri Mariboru. Po vojni je dve leti služboval na šoli Poljčane, od 1945 do 1947, kjer se je upokojil. Kot upokojenec je v Studenicah in Poljčanah vodil pevski zbor. Umrl je leta 1957 v Studenicah, kjer je tudi pokopan. Po njem se imenuje Kulturno umetniško društvo v Poljčanah.

Upokojeni učitelj Janko Živko, hči Sonja in Živa Erdlen z vnukom Janka Živka

Marija DUGAR je bila nameščena kot učiteljica leta 1924. Po odhodu Janka Živka leta 1936 je bila imenovana kot začasna upraviteljica. Skrbno in vestno je vodila šolsko kroniko. Upokojila se je leta 1954. Do smrti, leta 1978, je živela v Studenicah.

Studeniški učitelji Andrej Stefanciosa, Alma Stefanciosa in Marija Dugar leta 1938

Alma MULEJ (poročena STEFANCIOSA) je začela poučevati leta 1925 in bila učiteljica na tej šoli do upokojitve leta 1963. Umrla je leta 1999, pokopana je v Mariboru.

Učiteljica Alma Stefanciosa ob osemdesetletnici in ravnatelj poljčanske šole Alojz Mesarič leta 1987

Andrej STEFANCIOSA je začel poučevati leta 1932. Z njegovim prihodom se je razmahnilo kulturno življenje na šoli in na vasi. Že leta 1932 je pod njegovim vodstvom šolska mladina zaigrala igro s petjem Sirota Jerica in igro Čudežne gosli. Leta 1933 je z odraslimi priredil dve igri Veseli dan ali Matiček se ženi in Pogodba in mutasti muzikant. Kot pravi mojster je v enem samem letu režiral osem gledaliških iger. Bil je ustanovitelj in predsednik KUD-a vse do svoje prezgodnje smrti. Decembra 1947 so ga premestili v Makole, kamor je vsakodnevno hodil kar peš. Vrnil se je v Studenice, postal je upravitelj in na koncu pomočnik ravnatelja podružnične šole. Umrl leta 1962, pokopan je v Mariboru.

Igra Sirota Jerica leta 1932, režiser Andrej Stefanciosa

Igra Čudežne gosli leta 1932, režiser Andrej Stefanciosa

Alojz MESARIČ je prišel v Studenice kot mlad učitelj leta 1945 in postal upravitelj. Po lastni želji je bil leta 1948 premeščen na Prihovo pri Konjicah. Mesto upravitelja je prevzel Andrej Stefanciosa.

Milena ZRIMŠEK je bila na šolo nameščena kot učiteljica leta 1952. Vmes je poučevala tri leta v Laporju, a se je vrnila v Studenice. Leta 1962 je postala pomočnica ravnatelja podružnične šole, kjer se je upokojila leta 1968 in umrla v Studenicah leta 1974. Tudi ona je skrbno in vestno vodila šolsko kroniko. V kroniki najdemo zapis, da je bila s strani šolskih nadzornikov večkrat proglašena za najboljšo učiteljico na šoli.

Učenke in učenci 1. razreda z učiteljico Ireno Petek in pomočnico ravnatelja Mileno Zrimšek leta 1964

Učiteljice Irena Petek, Vera Švab, pomočnica ravnatelja podružnične šole Milena Zrimšek in Teodora Petrovič leta 1964

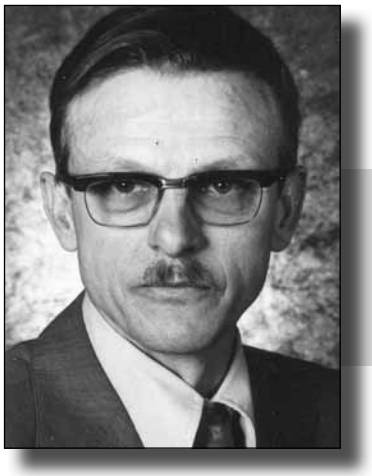
Upokojena učiteljica Milena Zrimšek s studeniškimi učenci leta 1973 v jedilnici Osnovne šole Poljčane

Zadnje slovo od učiteljice Milene Zrimšek izpred studeniške šole leta 1974

NA STUDENIŠKI ŠOLI SO KASNEJE ŠE POUČEVALI:

Danica VOSTNER (1953-1958)
Leopold VOSTNER (1954-1958)
Breda KOCBEK, poročena BAJŽELJ (1958-1963)
Irena SEDOVNIK, poročena PETEK (1963-1973)
Nežka DUCMAN (1968-1973)
Vera KRAJNC, poročena ŠVAB (1963-1975)
Teodora PETROVIČ (1963-1972)
Marija FREŠER (1971-1973)
Sonja ŽITNIK (1972-1975)
Marta KVAS (1973-1974)

Učitelj Leopold Vostner

Učiteljica Danica Vostner

SPOMINI NA ŠOLSKA LETA

Ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah se mi prebudijo prijetni spomini, saj sem tudi jaz bila deležna znanja naših spoštovanih učiteljev, od katerih smo nekateri z radovednostjo, nekateri pa tudi z nujo za čim boljšo oceno sprejemali znanje.

Ko sem leta 1947 prestopila prag šole v Zgornjih Poljčanah in pričela obiskovati tretji razred, prej sem hodila v šolo v Mariboru, sem bila razočarana. Tla v razredu so bila iz desk, pomazana s črnim oljem, lesena in smrdljiva so bila stranišča na štrbunk, pred katerimi so se v odmorih nabirale dolge vrste. V razredih so bile klopi povezane z mizami. Prostore so ogrevale zidane peči, ob katerih so se lahko ogreli le tisti, ki so sedeli ob njih. Gorje pa, če smo pozabili naložiti na ogenj ali pa nam je zmanjkalo drv. Spomnim se, kako smo neke jeseni spravljali metrska drva z Ljubičnega po neki strmini na cesto v Spodnje Laže, od koder so jih nato z vozovi odpeljali v Poljčane.

O malici ne morem govoriti, ker je nismo imeli. Morda je bilo v petem razredu, ko smo dobili vsak dan ribje olje. Ob velikem odmoru smo se morali postaviti vsi v vrsto in naša razredničarka nam je vsakemu dala žlico ribjega olja, imelo je grozen okus, a bili smo ubogljivi in smo ga zaužili. Za nagrado smo dobili skodelico mleka, narejenega iz mlečnega prahu.

V petem razredu nas je bilo kar 56, da, šestinpetdeset. Tistega leta smo se znašli v njem: mi, redni iz četrtega razreda, in vsi iz petega in šestega razreda. Tistega leta so ukinili peti in šesti razred in kdor je hotel končati takratno sedemletko, se je moral ponovno vrniti v peti razred. V tistih časih pa smo bili bogaboječi in ubogljivi. Počasi se je število učencev zmanjševalo, tako da nas je v sedmi razred prilezlo le 29. V sedmem razredu smo opravili tudi malo maturo. To je bil edini razred na poljčanski šoli, ki je opravljal maturo, saj so naslednja leta uvedli sprejemne izpite na srednjih šolah.

Znali smo tudi katero ušpičiti. Z žoganjem v razredu smo razbili okensko steklo. Gorje nam. Hitro smo razbito steklo skrili pod staro omaro v razredu. Na vprašanje, kdo ga je razbil, smo solidarno prevzeli odgovornost vsi. In kazen: za odškodnino smo morali, namesto denarja, prinesti v šolo krompir. Ko smo konec šolskega leta prirejali razstavo naših del, je razredničarka naročila sošolcem, da prestavijo omaro. Kaj bo pa sedaj? Steklo se je prikazalo in vsi smo vedeli, od kod je. Naša razredničarka se je samo nasmehnila, mi pa smo si oddahnili.

O kakšnih plesih in zabavah ni bilo govora. V kino smo lahko hodili le ob 17. uri, ker se po 20. uri nismo smeli nahajati izven doma. Prvo kinopredstavo ob 20. uri smo obiskali vsi v razredu, skupno z razredničarko, in to na dan, ko smo imeli valeto. Valeta je bila seveda v popoldanskem času.

In kaj smo poljčanski maturanti v življenju dosegli? Največ jih je izbralo poklic učiteljice, nato višje medicinske sestre in nekaj je pisarniških poklicev. Fantje so izbrali tehnične smeri in nekateri dosegli zavidljiva direktorska mesta. In komu gre vsa zahvala, da smo dosegli svoj življenjski cilj?

Na prvo mesto bi postavila našo priljubljeno, požrtvovalno učiteljico Ljudmilo Ribič. Učila nas je materni jezik, srbohrvaščino in ruščino. Prav tako nas je seznanjala s prirodopisom, kemijo, nas učila osnove risanja in nekaj časa poučevala tudi petje. Ni nam bila samo učiteljica, temveč tudi prijateljica in kot smo jo,

imenovali, mama. V zadnjem pismu, ki sem ga prejela, mi je napisala: ''Tako prisrčno lahko sprejmejo le ljudje, ki resnično ljubijo. Takega medsebojnega razumevanja, kot je bilo nekoč med nami, nisem nikdar več doživela.''

Na drugem mestu je bil naš učitelj Jože Krajnc. Znal nam je vtepsti v glavo matematične izreke, učil nas je geometrijo in postali smo priznani matematiki. Ko smo izpeljevali matematične naloge, nam je včasih pomagal z znano mislijo: ''Treba ni!'' ali pa: ''Kaj je tega treba bilo!'' Kako smo z njim doživljali rojstvo njegovega sina Jožeta! Ker nas je tistega dne poučeval več ur, je vsake toliko časa pogledal k ženi, saj je stanoval v šoli, in nas končno razveselil z novico o rojstvu sina. S poskusi pri fiziki nas je seznanjal z najosnovnejšimi pripomočki. Takrat šola še ni imela nobenih učil. Nekaj časa nas je poučeval tudi zemljepis.

Z zgodovino nas je seznanjal naš ravnatelj Andrej Mesarič. Popeljal nas je v svet grško-rimske preteklosti, srednjega in novega veka. Omeniti moram tudi Slavico Prosenc, ki je nekaj časa poučevala prirodopis. Leto dni nas je poučeval petje priznani kulturni delavec, zborovodja Janko Živko.

Koliko spominov se še poraja v moji glavi, a bom zaključila z izrekom, ki mi ga je napisal v spominsko knjigo pokojni učitelj Jože Krajnc in bi ga položila v srca vsem sedanjim in prihodnjim učencem Osnovne šole Poljčane:

''Zdaj mlada leta ti teko,
posveti jih učenju,
pozneje vsak te vprašal bo,
zakaj ti lepše je v življenju.''

Sonja Belec, roj. Petek

KRATKE PRIPOVEDI IZ POLJČANSKE IN STUDENIŠKE ŠOLE

V tretjem razredu je bilo 56 učencev. Odpravili so se na zaključni izlet, ki je bil nekaj posebnega. Trajal je kar dva dni, vendar na svojstven način. Prvi dan je učiteljica sama peljala na izlet deklice, naslednji dan pa dečke. Odšli so na kopališče v Laškem, plavati pa ni znal nobeden. Vsakega posebej je učiteljica prijela pod pazduho in ga zapeljala preko bazena. Tam so se učenci oprijeli kovinske ograje in z nogami čofotali po vodi. Vrnitev iz bazena je potekala na enak način.

Naslednji dogodek se je zgodil v 7. razredu. Sredi pouka se je sošolec iz Studenic spomnil, da je pozabil doma nekaj zelo pomembnega. Učilnica je bila je v pritličju, zato se je učenec splazil skozi okno, hitro skočil na kolo in se odpeljal domov. Še pred koncem ure se je vrnil v učilnico po isti poti. Učiteljica izostanka ni niti opazila.

Pleskar je na novo prebarval šolske table. Za potrebe glasbenega pouka je na tablo narisal notno črtovje. Ko je v učilnico prišel učitelj, ki je na šoli dolgo časa vodil pevski zbor in tamburaški orkester, se je začudil, ko je videl na tabli le štiri notne črte. Seveda je takoj poklical pleskarja. Pleskar pa mu je odgovoril: ''Kaj se razburjate, saj jih lahko narišem še več, tri ali štiri, to pa res ni noben problem.''

Na poljčanski šoli je po prvi svetovni vojni učil zelo strog učitelj. Ker je bila palica njegova zvesta pomočnica, so se ga vsi bali, vendar so ga spoštovali, ker jih je veliko naučil. Nekoč je šolo obiskal nadzornik Cepuder. V odmoru je učitelj zamišljeno hodil po hodniku s kazalcem na čelu. Nadzornik ga je nagovoril: ''No, gospod učitelj, kaj pa ste vi tako zamišljeni?'' ''Študiram puder. Imamo A puder, B puder, najhujši pa je Cepuder.'' Učitelji so se posrečenemu dovtipu od srca nasmejali. Na koncu je imel nadzornik Cepuder predavanje. Posebno je nastopal proti fizičnemu kaznovanju otrok in poudaril, da so telesne kazni v šoli prepovedane. Dodal je, da so potrebne sodobnejše vzgojne metode. Pa se je oglasil učitelj: ''Jaz pa pravim, da je najboljša vzgojna metoda dobra palica.''

Učenec je nekoč prinesel v šolo žive majske hrošče. Imel je spravljene v škatli za cikorijo in skrbno skrite pod klopjo. A hrošči niso hoteli ostati zaprti. Sredi pouka si je prvi izboril prostost in zabrnel pod strop, kmalu za njim drugi in tretji, čez nekaj trenutkov je letalo po razredu vse polno hroščev. Učenci so vriskali od veselja, a strogi učitelj je s palico v roki zarohnel: ''Kdo pa je to prinesel?'' Tedaj so vsi onemeli. Učenec se je držal smrtno resno, ni si upal seči pod klop in zapreti škatle s hrošči. Mučno situacijo je končno rešil učitelj sam, ko je naročil, naj odprejo okna. Hrošči so lahko odbrneli na prostost, zvonec pa je naznanil konec nepozabne ure.

V prejšnjih časih so bili poredni učenci kaznovani tudi tako, da so morali ostati zaprti v razredu po končanem pouku. Učitelj v Studenicah je tako učencem, ki jih je kaznoval, na tablo napisal račune in druge naloge, da bi jih rešili. Učilnico, ki je bila v prvem nadstropju, je zaklenil in odšel na kosilo. Ko se je čez kakšno uro vrnil, je bila učilnica prazna. Dečki so odprli okno, se po odtočnem žlebu spustili na tla in jo ucvrli domov. Naslednji dan učitelj ni rekel ničesar, iste fante pa je ponovno zaprl. Tokrat ni odšel domov, ampak je počakal v razredu.

Učenci poljčanske šole so bili uspešni športniki. Na republiškem mnogoboju v Ljubljani so dosegli 3. mesto. V ponedeljek so obujali spomine na ta uspeh in se veselili. Učitelj je dejal uspešnemu učencu: ''Tako si močan, da bi lahko Boč prestavil v Studenice.'' Fant se je znašel in odgovoril: ''Ja, če mi ga vi naložite.''

Pri računstvu so obravnavali deljenje. Četrtošolec je pri računanju opustil pisanje ostankov, ki so zavzemali veliko prostora. To je opazil učitelj in vprašal: ''Kaj pa ostanki?'' ''Varčujem papir!'' se je slišal odgovor.

Pozimi je bilo v razredih kar precej mrzlo. Zato so se učenci pred poukom stiskali okoli lončene peči. Nenadoma je nekaj zasmrdelo, začelo se je kaditi. Neki učenec se je s hrbtom preveč naslonil na peč, pa se mu je vnela suknja in skoraj zagorela. Moral je oditi domov, k sreči pa je bil njegov oče krojač.

V 6. razredu je bil učenec pri matematiki med ocenama ena in dve, bil pa je dober športnik. Na koncu leta je učitelju rekel: ''Bom imel matematiko dve, ker sem vse leto pomagal čistiti čevlje za naše nogometaše?''

Iz Poljčan v Slovenske Konjice je bila speljana ozkotirna železnica. Vlak se je imenoval konjičan. Vozil je zelo počasi. Nekega dne so šli otroci peš iz Spodnjih Laž v Poljčane. Sprevodnik jih je videl in jih povabil, da se lahko peljejo. Otroci so se mu lepo zahvalili in odgovorili: ''Gremo raje peš, se nam mudi, moramo biti pravočasno v šoli!''

Bila je pozna jesen leta 1969. Na šoli v Studenicah so pričakovali drva za zimo. Na učiteljičina vrata je nekdo potrkal. Vstopil je moški, obut v gojzerje in oblečen v tričetrt hlače. Učiteljica je vprašala: ''A ste pripeljali drva?'' Ker ni dobila nobenega odgovora, je zapustila razred in odšla k pomočnici ravnatelja sporočit, da so pripeljali drva. Med odmorom pa je učiteljica ugotovila, da je prišlek šolski inšpektor Pihler. Z vlakom se je pripeljal do Poljčan, nato pa se je napotil peš v Studenice.

Po lastnih spominih in po pripovedovanju Alojza Mesariča
ter ostalih sodelavcev zapisala Sonja Žitnik

ŠOLSKO LETO 2008/2009

Zaposleni na Osnovni šoli Poljčane leta 2009
Sedijo: Jožica Štauber, Marina Koražija, Tatjana Zgubič, Sonja Žitnik, Vincenc Zobec, Francka Mravlje, Irina Luganič, Jelka Regvart Voglar, Miran Voglar in Neda Fornezzi Kovačič
Stojijo: Anica Jančič, Tanja Jarc, Irena Mohorko, Jožica Pirš Pušaver, Marija Školc, Majda Gračnar, Danijela Soršak, Milena Pegan, Frančiška Starovasnik, Marjana Robnik, Tina Dimec Ivanjko, Anja Skerbiš, Suzana Kračun, Lidija Žnidar, Nada Druškovič, Valerija Vantur, Bogdana Drozg, Zdenka Kovačič, Ida Jus, Marija Vek, Renata Korošec, Milena Jerman Natek, Suzana Brumec, Silva Mesarič Gmeiner, Barbara Oder, Jelka Plošinjak Cigler, Tina Robnik Zalokar in Suzana Vošinek
Stojijo zadaj: Kristina Jelnikar Zakelšek, Danijela Krajnc, Elizabeta Ambrož, Majda Šlamberger, Marija Gajšek, Vikica Školc, Tina Simonič, Jelka Utenkar, Stanislav Pepelnak, Polona Bornšek, Irena Ternovšek, Goran Sabolič, Branko Fuchs, Polonca Kobale in Darja Krajnc
(Manjkata: Danica Cmager in Peter Ukman)

Prva vrsta z leve (sedijo): Lorena Topolovec, Nastja Plavčak, Taja Lorbek, Eva Detiček, Evita Valand, Žan Skerbiš, Blaž Flis, Tilen Čoh
Druga vrsta z leve: razredničarka Barbara Oder, Maša Jurgec, Kaja Kohne, Špela Modrič, Zala Savski, Ema Rupnik, Nika Ocvirk, vzgojiteljica Jožica Kancler
Tretja vrsta z leve: Klemen Žaucer, Luka Bračič, Niko Kovačič, Mario Gajšek, Ajdan Kores, Sebastjan Špes, Filip Leva

Prva vrsta z leve (sedijo): Aleš Berglez, Klemen Španring, Anej Veilguni, Žan Ganziti, Pia Košič, Patricija Kohne, Aljana Kodrič, Neli Kodrič
Druga vrsta z leve: Urban Bauman, Alojz Evelin Mikolič Sobotič, Nejc Zgubič, Leon Lorenci, Darjan Lončarič, Julija Lesnika, Lucija Macuh
Tretja vrsta z leve: razredničarka Suzana Brumec, Romando Košič, Amadeja Krhlanko, Urška Vuk, Rosana Vidnar, vzgojiteljica Irena Ternovšek

Prva vrsta z leve (sedijo): Kriristina Fermolšek, Anja Jančič, Gaja Gajšek, Lara Flisar, Aljaž Banfi, Ana Žmegač, Tisa Stegne, Lara Studenčnik
Druga vrsta z leve: Gašper Bedenik, Aljaž Smogavec, Tadej Mikolič Lorger, Gal Godec, Mavricio Sternad, Tilen Hribernik Brajlih, Valentina Ribič, razredničarka Marjana Robnik
Tretja vrsta z leve: Nina Hajdnik, Katja Kovačič, Ana Brence, Hanna Maria Urlep, Eva Bratuša (manjka Klara Kolar)

Prva vrsta z leve (sedijo): Miha Kropec, Amadej Vodušek, Nina Koritnik, Nika Majer, Tamara, Tina in Teja Belec
Druga vrsta z leve: Vito Ramadani, Tomaž Rebernak, Blaž Finžgar Vasja Felser, Davor Strelc, Miha Koritnik
Tretja vrsta z leve: spremljevalka Bogdana Drozg, Danijela Zrimšek, razredničarka Milena Pegan, Tina Zorman, Tjaša Goričan, spremljevalka Ida Jus (manjka Klara Jezovšek)

Prva vrsta z leve (sedijo): Špela Belec, Ana Samastur, Klara Brumec, Vesna Finžgar, Vita Korošec, Jerneja Čobec, Aja Kocbek, Mia Kos
Druga vrsta z leve (stojijo): Klementina Krajnc, Tajda Španring, Tim Berdnik, David Lesnika, Gašper Turšič, Aljaž Žnidar, Žiga Lopan, razredničarka Irena Mohorko
Tretja vrsta z leve (stojijo): Sara Ina Mikša, Sara Caf, Sara Ferjuc, Vito Šretl, Gregor Čobec, Jan Hmelina, Gregor Šraj, Aljaž Kojterer (manjka Timotej Šlamberger)

Prva vrsta z leve (sedijo): Anej Rupnik, Armando Košič, Žan Tič, Maja Babšek, Dina Košič, Danuša Kropec, Mojca Mesarič, Anja Vuk
Druga vrsta z leve: Simon Čelan, Žan Pliberšek, Jure Marzidovšek, Tit Marovt, Mihael Mikolič Sobotič, Klemen Flisar, Domen Mlinar, Luka Hribernik, razredničarka Tina Robnik Zalokar
Tretja vrsta z leve: Nuša Aler, Maja Purg, Tjaša Lorbek, Luka Kenda, Gašper Babšek, Ana Rupnik, Aljaž Kenda, Tjaša Sobotič

Prva vrsta z leve (sedijo): Mojca Hajdnik, Lina Košič, Urban Prah, Erik Kohne, Blaž Štumf, Mojca Korošec, Sara Cigler
Druga vrsta z leve: Tomo Flis, Maj Smogavec, Saša Guštin, Tadej Knez, Urška Modrič, Kristina Kaizer
Tretja vrsta z leve: razredničarka Valerija Vantur, Rok Štupica, Timotej Vošinek, Tomaž Belec, učiteljica Silva Mesarič Gmeiner

Prva vrsta z leve (sedijo): Manja Kekec, Sara Kodrič, Nastja Špelec, Sebastjan Arko, Luka Pahič, Blaž Skledar, Simon Ločnikar
Druga vrsta z leve: Klemen Robar, Anže Salmič, Tjaša Aler, Klara Vrščaj, Žan Polanec, Matjaž Čelan
Tretja vrsta z leve: razredničarka Suzana Vošinek, Rok Rozman, Laura Jurgec, Nika Zgubič, Monika Šega

Prva vrsta z leve (sedijo): Lea Korošec, Nika Kralj, Patricija Lovrenčič Rak, Ina Olup, Teja Jug, Sabina Rebernak, Nina Berglez
Druga vrsta z leve: Primož Stopar, Rok Skerbiš, David Rap, Daniel Babšek, Niko Turšič, Tilen Berglez
Tretja vrsta z leve: razredničarka Zdenka Kovačič, Matija Onič, Domen Hribernik, Luka Planinc, Amadej Kohne, Timotej Pahič in učiteljica angleščine Kristina Jelnikar Zakelšek (manjka Nastja Hribernik)

Prva vrsta z leve (sedijo): Jan Knez, Andrej Ogrizek, Domen Gradič, Anja Černigoj, Nives Pažon, Barbara Belec
Druga vrsta z leve: učiteljica angleščine Tina Simonič, Matic Lešnik, Nejc Belec, David Samastur, Alen Barbirič, Sara Lončarič, Alja Lopan, Nika Egartner, razredničarka Jelka Regvart Voglar
Tretja vrsta z leve: Žan Lopan, Jernej Špes, Leon Tadej Spolenak, Miša Šilc, Barbara Lešnik, Agneta Orešič

Prva vrsta z leve (sedijo): Manca Strmšek, Saša Babšek, Mihael Kodrič, Žiga Štraus, Vanessa Šuler, Sanja Lavrinšek
Druga vrsta z leve: Nika Pavlič, Lana Potočnik, razredničarka Darja Krajnc, Aljana Kohne, Alen Banfi,
Patrik Krhlanko, Bor Stegne, učitelj fizike Goran Sabolič, Michael Lorber
Tretja vrsta z leve: učiteljica angleščine Kristina Jelnikar Zakelšek, Tara Mesarič, Antonella Detiček,
Rebeka Krempl, Žan Ačko, Nejc Brodnjak, Teodor Vukčevič (manjkata Marina Kolar in Ana Skledar)

Prva vrsta z leve (sedita na tleh): Andrej Korošec, Gašper Smogavec
Druga vrsta z leve (sedijo): Tjaša Doberšek, Viviana Felser, Tea Mlaker, Anže Pongračič, Matej Kenda, Klemen Leva
Tretja vrsta z leve: Klara Košič Tadina, Nika Petelinšek, Matic Bezget, Jan Brence, Aljaž Doberšek,
Aleksander Klenovšek, razredničarka Tina Simonič
Četrta vrsta z leve: Anja Petelinšek, Nina Vodušek, Alen Kotnik, Rok Hmelina, Luka Kralj, Nejc Samastur, Tina Lešnik, Pia Kocbek

Prva vrsta z leve (sedijo): Jernej Pavlič, Sašo Čoh, Matic Mencinger, Ana Rečnik, Valentina Težak, Anja Kotnik
Druga vrsta z leve: Klemen Kovač, Martin Cvahte Kovačič, Andreja Golob, Tina Šilc, Rebeka Rap, Alja Rozman, Aleksander Hriberšek, razredničarka Marija Vek
Tretja vrsta z leve: Nejc Kovač, Nino Modrič, Lara Medik, Tjaša Motaln, Blaž Pirš, Sara Špes, Alja Vižintin, Maruša Čobec, Jasmina Korošec in Alenka Avguštin (Manjkata Oleksadr Pryymakov in Anastazya Bezuglova)

Prva vrsta z leve(sedijo): Matej Košič, Robi Moser, Ven Florjančič, Ino Ivič, Danijel Brglez
Druga vrsta z leve (sedijo): Dennis Erdemir, Mario Žmegač, Jasna Majhen, Daniela Berdnik, Sara Pšeničnik
Tretja vrsta z leve (stojijo): Iris Tatjana Spolenak, Jasna Pezdir, Nastja Verdenik, Sabina Močnik, razredničarka Milena Jerman Natek, Daniela Kolednik, Klavdija Lesnika, Petra Jurgec
Četrta vrsta z leve (stojijo): Isak Zečević, David Gustin, Urška Perkovič, Sara Rozman, Snežana Lovec, Tomaž Longar, Silvo Narat, Žan Vidali

Prva vrsta z leve (sedijo): Žiga Videčnik, Žan Keglevič, Alen Vouk, Tomi Kenda, Robi Žnidar
Druga vrsta z leve: Lara Mesarič, Saša Hribernik, Barbara Šurbek, Tamara Vehovar, Nika Mikša, razredničarka Tanja Jarc
Tretja vrsta z leve: Svarun Bratkovič, Alen Trantura, Nina Perhavec, Kristina Obrez

Prva vrsta z leve (sedijo): Anja Šega, Jasmina Narat, Denis Babšek, Žiga Turin, Aleš Vacac
Druga vrsta z leve: Julija Šošter, Alja Mlakar, Žan Bošak, Klemen Skledar, Neža Košič Tadina, razredničarka Kristina Jelnikar Zakelšek, Lavra Fajs
Tretja vrsta z leve: Alen Vodušek, Filip Trbulin, Nejc Plemenitaš, Valentina Korošec

Prva vrsta z leve (sedijo): Matevž Lešnik, Peter Hajdnik, Dominik Štumf, Sergej Hribernik, Tim Zorman
Druga vrsta z leve: Martina Jug, Špela Wussar, Vanesa Krajnc, Teja Vošinek, Lučka Goričan, Katarina Babšek, Anja Vodušek, razrednik Vincenc Zobec
Tretja vrsta z leve: Mitja Studenčnik, Luka Šilc, Kaja Lovec, Anita Pušnar, Valerija Kaizer

Zadnja vrsta z leve: razredničarka Tatjana Zgubič, Rebeka Vidali, Špela Berglez, Anja Verdenik, Špela Šurbek, Katja Kenda, Mina Bradarič, Nuša Matičič, Lara Arzenšek in Blažka Žerak
Sedijo: Niko Klenovšek, Miha Turin, Žan Cigler, Adi Bajrič in Matej Robar
Spredaj: Jan Strmšek in Jeton Rakaj

PRIREDITVE OB 200-LETNICI ŠOLSTVA V POLJČANAH

Korajža velja

Po skoraj desetih letih smo na Osnovni šoli Poljčane ponovno gostili otroški festival zabavne glasbe Korajža velja. Po prvem povabilu otrok k sodelovanju je bilo čutiti precejšnjo zadržanost. Naši šolarji so imeli premalo samozaupanja in premalo korajže. Potrebna je bila drugačna pot. Otroke smo spodbujali na hodnikih in po učilnicah. In potem je steklo. Prijavilo se je preko štirideset fantov in deklet, med njimi pa so kljub vsemu bili le redki, ki so se odločili, da bodo nastopili sami. Nekaj učencev je za nastop izbralo igranje na instrument.

Določili smo datum avdicije. V komisiji sta sodelovali učiteljici glasbene vzgoje Danijela Krajnc in Vikica Školc. Bilo je neverjetno, kakšna resnost je napolnila ozračje, zavedati smo se začele, da otrokom nastop zares pomeni nekaj velikega, posebnega. Komisija je bila navdušena nad prijavljenimi. Otroci so zažareli v še eni, drugačni luči. Po krajšem posvetovanju smo se enoglasno odločile, da bomo sprejele vse prijavljene, kar je sprožilo val navdušenja. Začetno zadržanost je kmalu zamenjalo nestrpno pričakovanje. Vsi skupaj smo se veselili 1. oktobra, ko bi naj šlo zares, za pravi nastop pred mikrofonom.

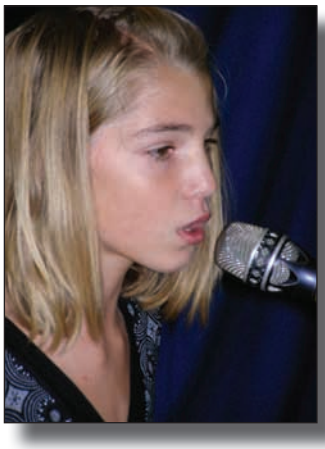

To šolsko leto pa Korajža velja ni bila povsem običajni splet nastopov mladih korajžnikov. S to prireditvijo se je namreč uradno začelo praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah. Odločitev, da prav zaradi svečanega leta na festival povabimo tudi nekdanje zmagovalce festivala, je bila povezovalna nit s preteklostjo, čeprav z ne tako daljno. Veselili smo se ponovnega srečanja z Damaris Potočnik, s Saro Kohne in z Danijelom Školcem.

1. oktobra se je dogajanje pričelo že ob sedmih zjutraj. Iz Studia H Trbovlje je prispela ekipa, ki je festival izvedla. Vse dopoldne so v telovadnici potekale priprave. Na šoli je bilo čutiti vznemirjenost, saj res ni kar tako, če se odvija otroški festival zabavne glasbe in se tudi zares tekmuje. Vsaka razredna skupnost je dobila glasovalna listka: enega za tekmovalca razredne stopnje in drugega za tekmovalca predmetne stopnje. O zmagovalcu smo z glasovalnim listkom lahko odločali vsi, tudi zaposleni na šoli.

In Korajža velja 2008 na Osnovni šoli Poljčane se je začela. Veliki in majhni smo uživali ob zvokih, ki so napolnili telovadnico. Zdelo se je, da tudi stene utripajo v ritmu glasbe in src. Učitelji smo se spogledovali, si prikimavali in vedeli, da je vrnitev Korajže med nas tisto pravo. Seveda je k uspešnim nastopom naših otrok pripomogla tudi dobra glasbena spremljava, ki jo je v živo izvajal Marjan Hvala, vodja festivala Korajža velja. Slovenska pevka Aleksandra Cavnik pa je povezovala celotno prireditev.

Ob koncu smo pobrali in prešteli glasovnice, na oder pa so stopili naši gostje. Pogovor z njimi sta pripravili novinarki Bliska in je bil objavljen na spletnih straneh Osnovne šole Poljčane.

Kadar nekje poteka tekmovanje, pač nekdo mora zmagati. Na razredni stopnji se je zmage veselila petošolka Ina Olup, ki je zapela pesem Tanje Žagar Tiho, tiho čas beži, na predmetni stopnji pa je zmagala šestošolka Lana Potočnik s pesmijo Alicie Keys No one. Lana je sama poskrbela za spremljavo in z zmago nadaljevala družinsko tradicijo.

Festival Korajža velja tako že 16 let potuje po slovenskih osnovnih šolah in spodbuja mlade talente, da preizkusijo svoje pevske sposobnosti pred mikrofonom ob živi spremljavi. Šolskemu festivalu sledi medšolski, zaključek pa predstavlja državni finale v mesecu juniju. Medšolski festival je potekal junija 2009 v Mariboru, izbrani učenci naše šole pa so bili: Lana Potočnik, Ina Olup, Katja Kenda, Mina Bradarič, Lara Arzenšek, Nuša Matičič, Teja Vošinek, Lučka Goričan, Katarina Babšek, Špela Wussar in Vanesa Krajnc. Učenka Lana Potočnik je gostovala kot predstavnica Slovenije na mednarodnem otroškem glasbenem festivalu v Črni gori, kjer ji je otroška žirija prisodila 1. mesto. Nastopila je tudi na mednarodnem festivalu na Madžarskem in dobila nagrado za najboljšo izvedbo skladbe No one. Za nagrado je posnela svojo prvo avtorsko skladbo Moja soba, s katero se je poleti tudi uspešno predstavila na festivalu v Kopru. Zaključna prireditev Korajža velja je bila avgusta v Podčetrtku. Udeležile so se ga Mina Bradarič, Katja Kenda in Lana Potočnik. Zmagovalka Korajže 2009 pa je Lana Potočnik.

Impresije iz učilne in s platna

Obisk Šolskega muzeja in učna ura lepega vedenja izpred stotih let

V začetku oktobra 2008 so se učenci sedmih, osmih in devetih razredov skupaj z učitelji odpravili v Ljubljano, da bi obiskali Šolski muzej in Narodno galerijo. Ta kulturni dan, poimenovan Impresije iz učilne in s platna, pa je združeval dvoje, ob Tednu otroka smo tako z drugo prireditvijo nadaljevali praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah.

V Šolskem muzeju smo si ogledali stalno razstavo, ki skozi zgodovinska obdobja predstavlja razvoj šolstva na Slovenskem do leta 1991. Ogledali smo si pisne vire, makete, zemljevide, preglednice in učne pripomočke.

Po muzeju nas je popeljala vodička Maja in nam pripovedovala o preteklosti šolstva na Slovenskem. Zvedeli smo, da sta se je s priključitvijo slovenskega narodnega ozemlja v zahodnoevropski krščanski svet začela prvo izobraževanje in verska vzgoja pri nas. V naše dežele je krščanstvo namreč prišlo brez meča in nasilja, s poukom in naukom. Vse do 19. stoletja je bilo najpomembnejše izobraževanje duhovnikov, prvi zapisi v slovenskem jeziku, Brižinski spomeniki, so nastali okrog leta 1000, tudi prvi slovenski knjigi, Trubarjev Abecednik in Katekizem iz leta 1550, sta nastali na podlagi verskega prizadevanja slovenskih reformatorjev. Katekizem so pogosto uporabljali tudi kot prvi učni pripomoček za pouk branja. Z reformami Marije Terezije in Jožefa II. je na šolsko področje prvič posegla država. Osnovna šola je postala obvezna za vse otroke, ob učiteljih duhovnikih pa je bilo vedno več posvetnih učiteljev. V času Ilirskih provinc, med leti 1809 in 1813, se je okrepila tudi vloga slovenščine v osnovni šoli. In ravno v leto 1809 segajo začetki poljčanske šole.

Leta 1848 so se prvič pojavile zahteve po združenju vseh Slovencev v eno politično upravno enoto in po večji vlogi slovenskega jezika v šolah. Povečeval se je pomen srednjih šol, še posebej gimnazij. Število šol je naraščalo, prav tako učiteljev. Učitelj tega časa je bil pogosto tudi organist in tako je bilo tudi v Poljčanah, ko je bil poljčanski učitelj Mihael Vrisk še mežnar.

Po prvi svetovni vojni je bilo slovensko narodno ozemlje razdeljeno med štiri države. Leta 1919 je bila ustanovljena prva slovenska univerza, pouk v srednjih šolah je potekal v slovenščini.

Med 2. svetovno vojno je vojaštvo pogosto zasedlo šolske prostore in uničevalo šolsko imetje. Slovenske šolarje so poučevali tuji učitelji v tujih jezikih, na Štajerskem in v Poljčanah je bila to nemščina. Pouk je bil pogosto prekinjen, otroci so veliko izostajali, vloga šole je bila predvsem potujčevalna.

Po letu 1945 je prišlo do mnogih sprememb, nova oblast je vnašala v šolstvo svojo ideologijo z učnimi načrti in učbeniki, s podržavljanjem zasebnih šol, s številnimi državnimi praznovanji in z delovnimi akcijami. Zaradi pomanjkanja učiteljev so uvedli po vojni kratke pedagoške tečaje. Leto 1958 je prineslo enotno osemletno osnovno šolo.

Po letu 1963 so tudi v šolstvo začeli vnašati tako imenovane samoupravne odnose, leta 1975 se je pojavila kasneje močno kritizirana celodnevna osnovna šola. Usmerjeno izobraževanje je negativno zaznamovalo srednje šolstvo in vnašalo politično ideologijo med srednješolce. Kritike številnih praznovanj takratnih državnih praznikov in delovanja pionirske in mladinske organizacije so se začele pojavljati po letu 1980.

Samostojna in neodvisna Republika Slovenija je sprejela svojo prvo ustavo leta 1991. Slovenski šolski sistem se nenehno spreminja in posodablja, tudi danes je tako. Skupna značilnost otrok in mladostnikov, zaradi katerih ta šolski sistem sploh obstaja, pa je mladost. Mladost, polna radovednosti, igrivosti, sanjarij, lepe ali neprijetne realnosti. Vsakodnevne življenjske izkušnje in znanje, pridobljeno v šoli, oblikujejo mlade v izobražene odrasle ljudi.

V muzeju smo doživeli še učno uro naših babic in dedkov, ki poteka v posebej opremljeni učilnici. Ob spoznavanju šolskega reda iz leta 1902 smo spoznali pravila, ki so določala obnašanje naših vrstnikov na poti v šolo, v njej in na poti domov. Šolski red so učenci morali upoštevati in ga izročiti staršem v vednost in podpis. Če so ga kršili, pa so bili kaznovani in so jih poslali sedet v oslovsko klop, klečali so na koruzi, dobili so jih s šibo po prstih, stali so v kotu … Šolski predmet vedenje je bil v preteklosti enako pomemben kot ostali šolski predmeti, saj so ga ocenjevali in z negativno oceno učenci niso mogli napredovati v višji razred.

Učno uro je izvedla gospodična učiteljica Taja Gubenšek. Lesene klopi z naslonjali, tablica in košček krede, učenke v predpasnikih in učenci v brezrokavnikih ... Bilo je, kot da bi zavrteli čas nazaj. Ko je zazvonil šolski zvonec, smo vstali in pozdravili. Učiteljica je imela v roki šibo za poredne, strogo je gledala okrog sebe in izpeljala uro, kot so jo doživljali otroci pred več kot sto leti.

Naših učiteljev ne zamenjamo!

Ko sva po vrnitvi v Poljčane povprašali sošolce, kakšni so njihovi vtisi iz Ljubljane, so nama zatrdili: Naših učiteljev ne zamenjamo!

Lučka, Jernej, Mitja, Peter, Špela in Dominik

Pri učni uri je bilo za današnje čase preveč strogo. Nekateri učenci so se tako vživeli, da jih je bilo kar strah, kaj bo naredila učiteljica. Ob koncu ure pa smo bili celo pohvaljeni, kar pomeni, da sploh nismo tako slabo vzgojeni, kajne?

Lučka Goričan

Če bi imeli takšne učitelje na naši šoli, bi bilo pa res težko hoditi v šolo.

Jernej Hribernik

Še sreča, da nimamo učiteljev iz prejšnjega stoletja. Slike v Narodni galeriji pa so mi bile všeč!

Dominik Štumf

Gospodična učiteljica je bila malo čudna, strogo je gledala in delila kazni.

Peter Hajdnik

Takšni učitelji naj se nikoli ne vrnejo v sedanjost! Zanje je primerna samo še preteklost.

Mitja Studenčnik

Najbolj všeč mi je bila učna ura v muzeju šolstva. Navdušila pa me je tudi slika Matija Jame Otroci pri obedu.

Rebeka Vidali

V Ljubljani smo se imeli lepo. Najboljša se mi je zdela učna ura v Šolskem muzeju. Zanimivo je bilo sedeti v starih šolskih klopeh in biti oblečen, kot so bili pred več kot 100 leti. Tudi gospodična učiteljica je bila zanimiva, ampak meni se je zdela prestroga.

Špela Berglez

Kako je, če poljčanski učitelji postanejo učenci in repetenti

Pri uri pouka skupaj z našimi sedmošolci sem doživel posebno izkušnjo kot učenec, ki ponavlja razred. Učiteljica me je poklicala: "Ti, repetent tam zadaj! Od kod izvor besede bonton?"
"Gospodična, beseda …" Učiteljica me prekine in nahruli, češ da je nisem pravilno nagovoril. Začutil sem, da me spreletava groza. Prebudil se je spomin na moj 1. razred iz leta 1956, ko me je dal učitelj na kolena in me našeškal po riti. Bil sem zmeden in šele ko je učiteljica ponovila vprašanje, sem se zbral in odgovoril: "Gospodična učiteljica, beseda je francoskega izvora." Na srečo pa me je pohvalila, ker sem imel pri pregledu rok čiste nohte.

Branko Fuchs

Kot učenka sem sedela v drugi vrsti z devetošolkami, oblečena v rožast predpasnik z naborki. Ob branju ene izmed šolskih postav sem morala gospodični učiteljici pred celim razredom razložiti, kako se doma uredim za šolo. V tistem trenutku se mi je še vse zdelo smešno, čeprav sem se držala zelo resno. Ob pregledu rok pa sem bila okarana, češ da imam predolge nohte. Takrat sem se spomnila na svoja prva šolska leta, ko so naše učiteljice redno pregledovale, kako imamo umite roke, noge in ušesa. Takrat sem vse jemala zelo resno in se trudila, da me ne bi bilo sram zaradi nečistoče. Preblisnil me je tudi grenak spomin na tepežko po prstih, ker nisem bila dovolj pridna.

Sonja Žitnik

Vznemirjenje se je rodilo že pred staro učilnico, ko smo si dekleta nadela predpasnike, fantje pa telovnike. Kot repetentka sem seveda sedla med sedmošolke v zadnjo klop. Učiteljica je delovala zelo strogo in treba jo je bilo ubogati. Roke na hrbtu so postajale vse težje, a sem se kar malo bala, da me gospodična učiteljica ne bi okarala. Celo uro sem se trudila pridno poslušati. Marsikateri učenec je dobil kazen ali bil vsaj okregan. "No, pa sem jo dobro odnesla!" sem si mislila, ko se je bližal konec. Takrat pa se je kot zakleto oglasilo glasno zvonjenje iz moje torbice. Preden sem uspela izključiti telefon, je izpred katedra zagrmelo: "Ti tam zadaj, takoj mi izroči svojo igračko!" Brez besed sem ji dala telefon, zraven pa sem se počutila prav neprijetno. Naslednji dan so me moji sedmošolci seveda najprej vprašali, kje imam tokrat svojo igračko.

Milena Jerman Natek

Najprej se mi je vse zdelo smešno. Ko pa se je gospodična učiteljica razjezila nad enim izmed sedmošolcev in močno udarila po mizi, mi ni bilo nič več do smeha. Spreletela me je bojazen, da me pokliče pred kateder. In res. Spredaj sem pred vsemi morala prebrati kar štiri šolske postave in jih pomagati razlagati. Čas se mi je vlekel, z njim pa neprijetni občutek pred budnim in strogim pogledom gospodične učiteljice. Ob njenih besedah: "Lahko sedeš!" sem si resnično oddahnila.

Naslednji dan so mi moji sedmošolci pripravili presenečenje. Že pri vratih sta me vzravnano čakala reditelja, drugi pa so istočasno vstali in oddrdrali v en glas: "Bog daj, gospodična učiteljica!" Seveda sem se kar hitro znašla in jim odgovorila: "Bog daj, sedite. Palico sem pa danes pozabila v zbornici!" Celo uro so bili potem pridni kot v starih časih.

Marija Vek

Z devetošolci sem sedel v zadnji klopi in prijetno podoživljal svoj 1. razred na Črešnjevcu, kjer smo imeli podobne šolske klopi. Ko je gospodična učiteljica vprašala, če ima kdo v žepu robec, sem se edini javil in ga pokazal. Ona pa je razlagala, kako ga moramo po postavi uporabljati. Ob pregledu nohtov sem dobil asociacijo na svoja prva delovna leta, ko so si učenke kar množično začele lakirati nohte. Po nekajkratnih opozorilih sem se pošalil, da si jih bodo morale pobrusiti na brusilnem kolutu v šolski delavnici, če si jih ne bodo doma očistile. Pa je bil mir pred nalakiranimi nohti.

Vinko Zobec

Ogled razstav Slovenski impresionisti in njihov čas 1890–1920 in Evropski slikarji v Narodni galeriji v Ljubljani

2. oktobra 2008 smo si v Narodni galeriji v Ljubljani ogledali tudi razstavo slovenskih impresionistov: Riharda Jakopiča, Matije Jame, Ivana Groharja in Mateja Sternena ter sopotnikov impresionizma, kot so Anton Ažbe, Ivana Kobilca, Ferdo Vesel.

Za primerjavo smo videli tudi nekaj realističnih del. Med ogledom smo se pri nekaterih slikah ustavili in jih podrobneje spoznali, se o njih pogovorili, izrazili svoja čustva, mnenja ... Spoznali smo slikarski pribor in sami analizirali slike z enakim motivom v različnih odtenkih. Sami smo morali ugotoviti, kakšno je bilo slikarjevo razpoloženje, v katerem delu dneva je slikal, v katerem letnem času ...
Skupina sedmošolcev pa si je ob strokovnem vodenju ogledala razstavo Evropski slikarji. Ob slikah so se ustavili, se o njih pogovorili in začutili delček popolnosti našega sveta. Čut za lepo je bil prebujen in topel jesenski dan v Ljubljani je obogatil vse nas.

Katarina Babšek in Teja Vošinek,
novinarki šolskega časopisa Blisk

Od Špelke do lušečkih vil

Tretja prireditev ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah je nosila naslov Od Špelke do lušečkih vil. Pravzaprav ni šlo le za prireditev, pač pa za pravi projekt zbiranja, zapisovanja, urejanja, tiskanja, gledaliških in pevskih vaj, nastopanja. Dejavnosti so se začele že meseca septembra, ko je Marina Koražija, programski vodja prireditev ob 200-letnici šolstva v Poljčanah, izbrala skupino sodelavcev in nas idejno popeljala na pot od Špelke do današnjih dni. V ožji skupini smo bili štirje: Branko Fuchs, Neda Kovačič-Fornezzi, Darja Krajnc in Zdenka Kovačič. Ker sva bila v tej skupini dva, ki sva kar nekaj ljudskih besedil že imela zapisanih, se je veselje nad tem, da bodo besedila lahko zaživela v zbirki, hitro razširilo še na ostale člane.

Že na našem prvem srečanju smo se dogovorili, kje bomo iskali gradivo in kdo bo šel na pogovor z ljudmi, ki se še spomnijo ljudskih pesmi ali pripovedi iz naših krajev. Iskali smo tudi najprimernejše mesto za prireditev, ki smo jo pripravili ob izidu knjižice. V mislih smo imeli prostor, ki bo spominjal na tiste čase, ko so ob dolgih zimskih večerih babice in dedki posedeli skupaj s svojo družino in si ob zakurjeni krušni peči pripovedovali in tudi zapeli. Pomislili smo na Turistično kmetijo Lovrenčič, domačijo Debelak, v Lovniku. Prijazno so nas sprejeli in nam zakurili krušno peč, ki simbolizira toplino, umirjenost in povezanost družinskih članov. Okoli te peči se je ob zaključku projekta odvijal naš program, dogodek pa smo zaključili ob domačih dobrotah prijaznih gostiteljev.

Pa se vrnimo k zbiranju gradiva. Branko Fuchs je prinesel svoje zapiske o plesih, ki jih je zabeležil že pred tridesetimi leti. Opisali smo štiri ljudske plese, ki so jih še pred stoletjem plesali v Poljčanah in okolici. Dodali smo fotografije treh informatork, ki so nam jih prijazno odstopile družine Krempl, Rap in Vošinek. Ker so ob plesih nekoč tudi peli, je Branko Fuchs pobrskal po svojih mapah in prinesel nekaj pesmi, ki so bile pri nas zapisane ali pa so jih peli drugače kot v ostalih slovenskih pokrajinah. Medtem je Neda Kovačič-Fornezzi skupaj z Živo Erdlen obiskala Zofko Kokovnik in ob njenem petju zapisala kar nekaj besedil. Ker se vse ljudske pesmi prenašajo samo od ust do ust, melodije pa še niso bile zapisane, smo si rekli, zakaj tega ne bi storili mi. Časovno in prostorsko smo bili omejeni, zato smo se odločili le za tri pesmi. Za pomoč smo prosili profesorico glasbene vzgoje, Danijelo Krajnc, da je ob petju Branka Fuchsa pripravila notni zapis, Milena Pegan pa je s posebnim računalniškim programom melodijo zapisala tudi v elektronski obliki.

Povezali smo se z ljudskimi pevkami iz Poljčan in Studenic. Vodja poljčanskih pevk, Jelka Korošec, je pobrskala po svojem izboru pesmi in našla naslova dveh, ki sta poljčanski. Besedili obeh je prinesla njihova nekdanja članica, Marija Školc. Dogovorili smo se, da bodo poljčanske pevke tudi zapele na naši prireditvi. Andreja Matuš, vodja studeniških ljudskih pevk, pa me je povabila na pevsko vajo v Kulturni dom Andreja Stefanciose. Tam smo po prijetnem druženju ugotovile, da ne pojejo nobene prav tipično njihove, studeniške, da pa je ena, ki je slovenska ljudska, a so jo priredili.

Istočasno s temi aktivnostmi je potekalo zbirateljstvo na tretjem področju, to je ljudsko pripovedništvo. Nekaj zgodb sem izpisala iz svoje diplomske naloge, dodali smo pravljico Topli potok Erne Starovasnik, ki jo je zapisala po ljudskem pripovedovanju in jo avtorsko preoblikovala. Nato smo iskali naprej. Brigita Berglez se je odzvala povabilu k sodelovanju, posredovanem staršem na roditeljskem sestanku, in prinesla pripoved o poljčanski Mariji. Upokojena učiteljica Nada Aranjoš je doma poiskala nekdanje šolsko literarno glasilo Iskrice izpod Boča in v njem našla razlago izvora imena Črna šola. Pred leti je učenka Estera Kohne po pripovedovanju domačih zapisala, zakaj je bila zgrajena kapela na Stanovskem. Renata Korošec je po pripovedi svoje babice zapisala vzrok za postavitev kapele v Beli, Branko Fuchs pa je našel izpis iz časopisa, kjer je bila opisana vloga vil pri barvanju platna v Lušečki vasi.

Vse razredničarke od 1. do 4. razreda in likovna pedagoginja Irina Luganič so pri urah likovne vzgoje učence usmerile v ilustriracijo nekaj zbranih pripovedi. Tako so nastali motivno ustrezni likovni izdelki. Pet izmed njih je bilo izbranih, da so obogatili zbirko z otroško domišljijo, nekaj pa smo jih po izidu knjižice razstavili v avli. Irina Luganič je izbrala sliko za naslovnico in predlagala barvno podobo, Vinko Zobec pa je gradivo prenesel v elektronsko obliko. Ker je bil naš uradni fotograf, je izbrane otroške izdelke tudi fotografiral.

Uresničili smo še zamisel o tem, da bi nekaj zgodb prevedli. Ker na naši šoli poučujemo tri evropske jezike, so se Kristina Jelnikar Zakelšek, Tina Dimec Ivanjko in Suzana Kračun prijazno odzvale povabilu in tako so nastali prevodi v angleščino, španščino in nemščino.
Naša knjižica je po samo dobrem mesecu dni intenzivnega dela mnogih med nami dobivala svojo končno podobo. Darja Krajnc je besedila jezikovno pregledala, recenzijo pa je opravila še Marina Koražija. Knjižničarka Polona Bornšek je zbirko v elektronski obliki poslala v Ljubljano, kjer so v NUK-u dodali kataloški zapis o publikaciji. Vinko Zobec, ki je sodeloval s tiskarskim podjetjem ARTPRO, je po elektronski pošti posredoval vseh 32 strani v Kamnik, kjer so knjižico natisnili. 19. novembra smo dobili celotno naklado, to je 500 izvodov. Z velikim pričakovanjem smo odprli zavoj in s ponosom ter radovednostjo prvič prelistali nam zelo dragoceno knjižico.
Tako je nastala dolgo pričakovana zbirka ljudske kulturne zapuščine iz Poljčan in okolice. Že mnogi pred nami so ljubiteljsko zapisovali ljudska besedila in pesmi, nihče na našem področju pa še ni zbral in izdal gradiva, ki bi bilo združeno v skupni knjižni izdaji. Zato smo toliko bolj zadovoljni, da to zbirko dodajamo ostalim knjižnim izdajam o Poljčanah in okolici. Zbranih je 13 ljudskih pripovedi, dodan je Topli potok Erne Starovasnik, opisani so štirje ljudski plesi, zapisanih pa je tudi osem ljudskih pesmi, za tri med njimi so prvič zapisane melodije. Zbrano gradivo sodi v zgodovinski okvir trajanja šolske dejavnosti v Poljčanah. Čas 19. stoletja in prve polovice 20. stoletja je namreč obdobje, ko so se pripovedi in pesmi še govorile in pele po domovih našega kraja in okolice. Zapisano gradivo izhaja iz pripovedi domačih informatorjev, rojenih med letoma 1896 in 1925. Zbirko smo pripravili ob 200-letnici šolstva v Poljča-

nah. Z njo smo zapolnili vrzel, saj tovrstno literaturo pogosto iščejo dijaki in študentje, naši nekdanji učenci. Nenazadnje smo tako obogatili tudi šolsko knjižnico, da bodo naši učenci lažje obujali duhovno ljudsko kulturo naših krajev.

S tem seveda našega dela še ni bilo konec. Ker smo želeli, da čim več ljudi izve, da bodo odslej lahko ljudska besedila iz naših krajev našli zbrana na enem mestu, smo že pred jesenskimi počitnicami začeli pripravljati prireditev, ki je zbirko pospremila v javnost. Dogovorili smo se, da bodo nastopili učenci razredne stopnje in ljudske pevke. Neda Kovačič-Fornezzi je izbrala nekaj učencev 2. in 3. razreda in z njimi pripravila dramatizacijo odlomka iz Toplega potoka. Pri scenariju in dramatizaciji ji je svetovala Milena Jerman Natek, koreografijo zadnjega plesa v igri pa je sestavil Branko Fuchs. Na prireditvi je pri predvajanju glasbe med igro pomagala naša nekdanja sodelavka, Tanja Kamenik. V 5. a razredu smo se naučili peti poljčansko ljudsko Petelinček se je oženil, iz 5. b razreda pa je bilo kar precej učencev, ki so osvežili svoj plesni spomin izpred dveh let, ko so obiskovali folklorno skupino pri Mileni Pegan. Pri plesih zibenšrit in špic polka sta jih spremljala harmonikar Alen Barbirič in klarinetist Luka Pahič. Darja Krajnc je pripravila povezovalca programa, Saro Kodrič in Urbana Praha, oba učenca 4. razreda. Žal je dva tedna pred prireditvijo vodja ljudskih pevk odpovedala udeležbo, ker so imeli ob istem času pomemben nastop v Slovenski Bistrici. Takoj sem pomislila na našo tajnico, Marijo Školc, ki je bila pred leti članica ljudskih pevk. Povabila se je razveselila, svoj čudoviti glas je združila s petjem hčerke, Vikice Školc, in ljudske pevke iz Laporja, Francke Otorepec.

Tako je prišel težko pričakovani petek, 21. novembra 2008, ko smo se nastopajoči že uro pred prireditvijo začeli zbirati v veliki sobi na Turistični kmetiji Lovrenčič. Ker je bilo otrok veliko in so mnogi med njimi morali obleči folklorno obleko ali kostume za dramski nastop, so pri tem pomagale učiteljice Silva Mesarič Gmeiner, Bogdana Drozg in Jelka Plošinjak Cigler. Opravili smo še zadnje vaje, prihajati so začeli prvi gostje. Skrbelo nas je, da bo premalo prostora za vse obiskovalce, in res so si mnogi morali prireditev ogledati stoje. Tako velikega obiska smo bili seveda veseli. Vsi nastopajoči so se zvrstili na odru okoli zakurjene krušne peči, nekaj besed knjižici na pot pa sem povedala tudi sama. Po prireditvi smo poskusili kulinarične dobrote, značilne za naše kraje, ki so nam jih pripravili prijazni domačini. Naši gostje, sodelavci, učenci, starši, nekdanji sodelavci in ostali obiskovalci smo večer zaključili ob prijaznih besedah in obljubi, da se dobimo na naslednji prireditvi praznovanja poljčanske šolske dvestoletnice.

Petelinček se je oženil

Pričetek kratkih zimskih dni in dolgih noči je najbrž najboljši čas za kvalitetne kulturne nastope, da nam krajšajo dolge večere. In takšna je bila prireditev Petelinček se je oženil v okviru 30-letnice delovanja folklore v kraju, 28-letnici delovanja otroške folklorne skupine in 200-letnici praznovanja šolstva v Poljčanah. Množica gledalcev je lani novembra napolnilo tribune šolske telovadnice, med obiskovalci so bili tudi številni gostje in priznani strokovnjaki s področja etnologije.

Že v snovanju in načrtovanju programa celoletnih prireditev ob 200-letnici šolstva v Poljčanah je bilo izkazanega veliko spoštovanja do ljudske zapuščine Poljčan in bližnje okolice, kar štiri prireditve so bile namreč tematsko vezane prav na to področje. V treh desetletjih delovanja poljčanskih folkoristov se je ohranjal tesen stik med šolo in njimi. Sam program prireditve je bil vezan na življenje ljudi med Pohorjem in Bočem v prvi polovici 20. stoletja. Spleti plesov, godčevskih viž in obredij so povezali ženitovanje, otroške plese z igrami, pustne plese z obredji, štelngo in botrinjo iz naše poljčanske okolice. Zelo kvaliteten je bil nastop otroške folklorne skupine iz Poljčan, ki je bila več kot dvajset let glavni vir novih članov za odraslo skupino. Tudi mnogi današnji folkloristi so bili poljčanski šolarji.

Otroška folklorna skupina deluje že 28 let, vsako leto mladi folkloristi vadijo in uspešno nastopajo na šoli in v širši okolici. Ustanovitelj skupine in dolgoletni mentor mladih plesalcev je bil Branko Fuchs. Otroška folklorna skupina pod mentorstvom Milene Pegan deluje že 10 let. V folklorni krožek so bili najprej vključeni učenci 3. in 4. razreda, z uvedbo devetletke pa se je folklorni krožek razširil na vso prvo triado. Plesi za to starostno obdobje izhajajo iz otroških iger, zato ohranjajo prav otroške igre, izštevanke, pa tudi plese, ki jih prilagajajo starosti otrok. Zasedba mladih folkloristov, ki so nastopili, je bila nova, skupina je kot takšna delovala šele od začetka leta 2008.

Prazniki so bili za otroke od nekdaj čas pričakovanja, prinašali so jim veselje, radost in smeh. Veselili so se dobrot, ki so jih bili deležni le ob prazničnih dneh. Ena takih je bila potica, ki je bila vedno na mizi ob božiču in veliki noči. Otroci so od nekdaj pri igri posnemali delo odraslih, tako so nastale številne igre, izštevanke, zbadljivke, pa tudi plesi, ki se nanašajo na peko potice. Mladi folkloristi so se predstavili s spletom Mat' potico pečejo. Ob jubilejnem letu pa se je poljčanska šolska folkorna skupina tudi prvič poimenovala, postali so Metuljčki.

Jubilejni nastop poljčanskih folkloristov je izpolnil pričakovanja ljubiteljev ljudskega plesnega izročila in obiskovalcev kulturnih prireditev ob praznovanju 200-letnice šolstva. Prireditev je z občutkom in profesionalno povezovala Vesna Vilčnik.

In za konec nekaj misli o prireditvi. Težko je strniti občutke, ki sem jih doživljal ta večer, ko sem kot ustvarjalec in gledalec opazoval jubilejni nastop. Najprej sem pomislil na vse tiste starejše informatorje, žene in može iz naše bližnje in daljne okolice, ki so mi nesebično in največkrat z nasmehom pripovedovali šege, obredja, plese in pesmi iz svoje mladosti. Zdaj pa so se te pripovedi odvijale pred mano na odru. Le na takšen in podoben način bodo naslednje generacije spoznavale in ohranjale preteklost svojih pradedov in prababic.

Praznične drobtinice

Božično-novoletni čas je čas prijaznih besed in toplih stiskov rok. To je čas, stkan iz nešteto čarobnih trenutkov, ki dišijo po cimetu in čaju. In to je tudi čas zdaj že tradicionalnih Prazničnih drobtinic. Za izdelki, ki jih predstavljamo, se skrivajo zgodbe, druženje, prijateljstvo. Dragoceni so zaradi časa, ki smo ga posvetili drug drugemu, zaradi vneme, s katero smo se lotili dela, zaradi izkušenj, ki so nas obogatile. Še posebej pa nas veseli, da je bil letošnji božično-novoletni sejem, obogaten z izdelki, ki so simbolizirali našo 200-letnico, ponovno tako množično obiskan.

Preden otroci na praznične stojnice postavijo svoje izdelke, preživijo skupaj veliko aktivnih ur. Sodelujejo vse razredne skupnosti in njihovi razredniki. Vse skupaj se ponavadi začne z dobro zamislijo, načrtovanjem in pripravo potrebnega materiala. Otroci so iskali, nabirali in prinašali različne naravne materiale, ki jih ponuja bogata jesen, spet drugi so se raje odločili za papir, modelirno maso, steklo, vosek … Ob popoldnevih ali sobotah so učenci z učitelji oblikovali najrazličnejše izdelke, namenjene božično-novoletnemu okraševanju domov. Nastajale so božično-novoletne voščilnice in okraski v različnih tehnikah in iz različnih materialov, učenci so pletli tudi adventne venčke, sami izdelali ptičje hišice, svečnike, prtičke, nakit …

Na dan sejma so učenci 8. b pripravili še zeliščni čaj in po cimetu dišeče kekse. In predpraznično druženje se je začelo. Med stojnicami sta se slišala prijazen pogovor in smeh, drobni izdelki pa so hitro našli svoje nove lastnike. Vsi skupaj smo se vrnili v svoje domove, obogateni z občutkom, da je za nami še en lep decembrski večer.

Dogodek že vsa leta organizirajo in pripravljajo učenci, ki so v prazničnem letu 2008/2009 obiskovali 8. b razred, z razredničarko Kristino Jelnikar Zakelšek. Predstavili pa so se učenci vseh razredov naše šole, ki so ustvarjali tudi doma, predvsem pa v šoli pod mentorstvom svojih učiteljev.

Rodi se čustvo, rodi se pesem

Zgornjepoljčanska cerkev, decembrski večer. Pričakovanja in šepet obiskovalcev. Ta večer, 12. decembra 2008, je prinašal skrivnosti in sporočila, obljubljal je preplet poezije, glasbe, spominov in nenehno prepletajočih se misli. Minilo je kar nekaj tednov priprav, preden smo lahko sedli drug k drugemu in zgradili most med nami in besedami ustvarjalcev poezije.

Pesniški večer je povezovala Vesna Težak, takrat še gimnazijka, sedaj študentka Pravne fakultete v Mariboru, in naša nekdanja učenka. Besede njenega povezovalnega besedila so sestavni del tega pisanja.

Pred začetkom branja poezije so se po cerkvi razlivali mogočni zvoki, ki jih je iz orgel izvabljal Sandi Dovar, organist iz Makol in že od leta 2001 član Godbe na pihala KUD-a Janko Živko iz Poljčan, kjer igra na pozavno. Piše priredbe in aranžmaje, igra na kitaro in klavir in je član skupine Gemaj. Branje pesmi je spremljal na kitari in kot je rekla Vesna Težak: ''Vsem izrečenim besedam je vdihnil še globlji podton – stvari niso bile samo slišane, začutili smo jih!''

Eden izmed vrhuncev večera je bil že sam začetek. Glasbenika Vikica Školc in Sandi Dovar sta nam vrhunsko predstavila Schubertovo Ave Mario.

Vesna Težak je takole začela s pripovedjo o prvi pesnici: ''Cvetka Špes, mama, babica in po novem upokojenka je že v otroštvu rada pisala, vendar je zaradi pomanjkanja časa šele zdaj uresničila marsikatero željo iz preteklosti: naredila je izpit za avto, se naučila igrati kitaro in začela pisati v posebej za to namenjen zvezek. Ta je z leti postajal polnejši in tako zdaj vse trenutke svojega življenja, ki tako ali drugače izstopajo, v besedah prelije na papir.
Včasih pomislim, da bi moral prav vsak od nas imeti takšen zvezek – popisan s spomini, občutji, smehom in solzami, hrepenenji in majhnimi, vsakdanjimi stvarmi, ki so osmislile nek čisto navaden dan – in ga potem, čez nekaj let, prebrati od začetka. In jokati z njim, se smejati in biti ponosni na vse, kar smo storili.''

Cvetka Špes je po končani prireditvi povedala še tole: ''Na tihem sem si želela, da bi tudi jaz prispevala k visoki obletnici naše šole. In ko sem dobila povabilo za sodelovanje na pesniškem večeru, sem vedela, da bom del nečesa lepega, čustvenega. Izbrala sem tri pesmi in se s tiho odgovornostjo in srečnim ponosom pripravljala na svoj veliki nastop. Sem samouk in pišem za svojo dušo, zaradi domačih poslušalcev pa je bila skrb, kako mi bo uspelo, še večja. Odrinila sem tremo in ko sem stala pred množico zbranih poslušalcev, sem vedela, da mi bo uspelo izvabiti iz src prisotnih njihova najgloblja čustva. Ta nastop mi bo ostal v posebnem spominu, saj je bila tudi moja družina ponosna name.''

Naslednja avtorica je bila Simona Kostanjšek. Pisati je začela že pri sedmih letih, nato je pesnila vedno več in vedno pogosteje. V osnovni šoli je svoja dela že objavljala v časopisih, tudi v šolskem Blisku, njena ustvarjalna moč pa ji je v gimnazijskih letih dvakrat prinesla Prešernovo nagrado. V okviru Kulturno-umetniškega društva Janko Živko Poljčane je s svojo poezijo sodelovala na prireditvah in literarnih večerih, ves ta čas pa je tudi slikala in igrala v gledaliških igrah. Zdaj končuje študij likovne umetnosti v Mariboru in sama pravi, da izpoved ostaja temelj njenega izražanja, le da so besede zamenjali čopiči in barve. Vesna je dodala: ''Tudi sama se strinjam z njo: saj ni nujno, da drugim slikamo občutja ravno z besedami – uporabimo barve, čopiče, odtenke, senčenja in z njimi naslikajmo najlepši sonet.''
Zdenka Detiček Opič ustvarja, kadar čuti preveč stvari naenkrat. Njena poezija je včasih razigrana, včasih žalostna, včasih pa v sebi nosi pridih skrbi ali bolečine. Pesniti je začela v osnovni šoli, njen pesniški žar pa je ponovno oživel po 30. letu. Pripravila je svojo prvo pesniško zbirko. Zanimata jo narava in ljudje, ki so njen navdih, notranji občutki pa se ji zdijo kot gibalo njene poezije. S poezijo tako ohranja dragocene trenutke iz svojega življenja, ob pesmih pa ustvarja tudi pravljice in jih ilustrira. Nekega dne bodo izšle v knjižni obliki. Več kot 15 let pa že piše članke za lokalni časopis Panorama.
Za Vikico Školc, nadarjeno vokalistko, ki je diplomirala na Akademiji za glasbo v Ljubljani, in sicer iz glasbene pedagogike, je Vesna povedala še tole: ''Uspešno je zaključila šolo solo petja pri prof. Ireni Baar, med njene največje dosežke pa sodi Zlata plaketa z državnega tekmovanja mladih glasbenikov Slovenije, ki jo je prejela leta 1998. Svoj talent je predstavila v mnogih opernih, gledaliških in koncertnih projektih, pri katerih je sodelovala v Slovenskem narodnem gledališču Maribor. Tudi ona piše pesmi in ne morem si kaj, da se ne bi strinjala z njo, ko pravi: ''Pride včasih kaj, kar pride in se odpre. Čudovito je tisto, česar ne iščeš.''

Branko Fuchs je začel pisati že v 70. letih prejšnjega stoletja, vendar ne zaradi želje po izidu lastne zbirke, temveč je pisal zase, za svoje prijatelje in prijateljice, pa tudi v spominske knjige svojim učenkam in učencem. Ker se mu zdijo klasične lirske oblike prestroge, raje ustvarja likovne pesmi in v njih večplastno

predstavi vsebino, ta pa je vedno priložnostna. Vesna Težak je še dodala: ''Če se torej počutimo utesnjene zaradi česarkali – pa naj bodo to pesemske oblike, čas ali prostor – enostavno odmislimo vse to. Vrzimo stran predpisane verze in kitice in spesnimo življenje.''

Majda Furman je hči poljčanske pisateljice Erne Starovasnik. Piše pesmi, ki jih namenja predvsem svojim vnukom. ''Naj se vas njena poezija dotakne in kot pravi sama: vse bo še dobro – češnje zorijo. Morda bi morali tudi mi, tako kot je ona, opaziti srečo in upanje v majhnih stvareh – v toplih večerih ali gosenicah, ki se pravkar preobražajo v čudovite metulje,'' je bila povezovalkina napoved branja pesmi Majde Furmanove.

Poezija Irine Luganič nam slika naravo, toplino, dišave v zraku, iskanje stikov z ljudmi … Pesnica pravi, da je ljubezen začimba njene ustvarjalnosti in da upesnjuje občutke lepega. Svoja doživljanja nam je razkrila v novi pesniški zbirki, ki nosi naslov Moja, moja. Irina Luganič je mama, babica, učiteljica likovne vzgoje, slikarka in pesnica, ki je prepričana, da človek zmeraj najde okrog sebe nekaj, da nahrani svojo dušo in telo.

Vesna Težak je prvi poljčanski pesniški večer zaključila z besedami: ''Upam, da ste se imeli lepo. Z vami smo želeli deliti svoje misli, vas spodbuditi k razmišljanju in morda tudi k pisanju. V vsakem človeku se skriva želja po izražanju, treba jo je le najti in ji pustiti na plano – v obliki glasbe, poezije, slikanja … Česarkoli! Nocoj slišane besede so le delček vsega, kar imamo v mislih in srcih, upam pa, da bo ta delček sčasoma zrasel v velik del, kajti nikoli ni dobro preveč stvari pustiti neizrečenih. Čas je preveč dragocen in skupni trenutki z ljubljenimi ljudmi ne smejo biti naključen makov cvet na polju – odnesimo ga s sabo s koreninicami vred, ga posadimo doma, postavimo na najlepše in najbolj sončno mesto in ga negujmo. Hvala, ker ste nas prišli poslušat.''
Branje pesmi poljčanskih pesnikov je izzvenelo s pesmima najmlajše pesnice tega večera, Vesne Težak:

Pravijo, da svet postaja drugačen.
Segrevanje in to.
Da čez nekaj let ne bo več zime,
ker pač vse lepo enkrat mine.
Pravijo,
da ljudje več niso enaki kot prej.
Torej si ne gradijo več neumnih mej?
Ne hitijo več po kamnitih cvetovih rož,
obokanih v temne podhode?
Ah, kje.
Pravijo tudi,
da ljubezen ni več enaka,
da je preveč dosegljiva in ne seže čez vse.
In mislijo, da večerni veter vsa vrata zapre.
Jaz vem, da jih ne.
Danes je dež.
Nič ne skrbi, imam vse.
Pelerino, da te skrijem pred svetom.
Dežnik, da naju ne zmoči.
In ogromen nasmeh,
da te opomnim, da ni
tam zgoraj tako črno, kot se zdi.

In potem je Vesna Težak prebrala še pesem Minevanja:

Brez odmeva in brez korakov
čez kamnite kocke drsim.
In ob meni temna okna
in za njimi nek spomin.

In nad mano še brlijo
majhne kresnice neba.
Zdaj razkrijejo mi hladna stekla
spomin, ko sva bila še dva.

Še vedno neslišno in brez obrisa
na konec ulice prispem.
Zvezde, okna – pogledam nazaj
in še zadnjič ti padem v objem.

In tako smo vsi, ki smo se zbrali na tem kulturnem dogodku, zares padli v objem, v objem čarobnega večera, plemenite glasbe in neskončne večnosti besed.

Do tega trenutka pa nismo povedali, kdo vse je še poskrbel, da je večer potekal, kot smo želeli. Jelka Plošinjak Cigler, ki je na začetku pozdravila prisotne in predstavila projekt, je živela s pripravami ter obvladovala in usklajevala stike s pesniki. Marija Školc pa je s svojim znanim, umirjenim občutkom za dobro opravljeno delo, izpeljala nekaj učinkovitih potez in med drugim poskrbela za šopke, ki jih je sodelujočim poklonila ravnateljica šole mag. Francka Mravlje. Za fotografsko gradivo s te prireditve pa je poskrbel Vincenc Zobec.

Uresničila pa se je še želja, da bi takšen pesniški večer postal tradicionalen. Decembra 2009 so učenke in učenci 2. triade pod vodstvom svojih učiteljic deklamirali svoje pesmi, ki so jih tudi zbrali v drobni pesniški zbirki Pesem ti podarim. Tako je besedna ustvarjalnost pognala svoje korenine in povezovala bo sedanje pesnike s prihodnjimi.

Podarjamo pot v prihodnost

V okviru številnih prireditev ob 200-letnici šolstva v Poljčanah je v predpraznični decembrskem jutru v Poljčane pripotovala še svetovna popotnica Benka Pulko. Skupaj z asistentko je pripravila vse potrebno za multimedijsko podprto predstavitev svoje humanitarne dejavnosti in poti z motorjem okoli sveta.

Prireditev je bila darilo šole našim učencem v tem prazničnem letu.

Veliko smo že slišali o Benki Pulko. Radovedni pa smo bili, kaj nam bo povedala ženska, ki je sama z motorjem več kot pet let potovala po vseh zemeljskih celinah in prispela celo na Antarktiko. Leta življenja na poti, med ljudmi z vseh vetrov, običajev in tegob so jo prepričala, kot pravi sama, da spoznanje ni vredno nič, dokler ga ne prenesemo v dejanje. Po vrnitvi domov je ustanovila mednarodni humanitarni sklad Verjemi vase in osvoji svet. Pomaga samo otrokom in podpira izključno izobraževanje, da si bodo ti otroci, ko odrastejo, znali pomagati sami. Benka Pulko bdi nad skladom in ga ob pomoči dobrovoljnih ljudi tudi upravlja. Vsako leto zberejo okoli 40.000 evrov in dokazujejo, da je moč z majhnimi prispevki zbrati veliko denarja in tako veliko narediti. Vsa zbrana sredstva, pravi Benka Pulko, do zadnjega centa, pošljejo prejemnikom. Skrbno določijo, kdo bo denar prejemal, in dosledno nadzirajo porabo sredstev ter učni uspeh in napredek otrok.

Tudi poljčanski šolarji so se želeli vključiti v ta projekt. Povezali smo se s svetovno popotnico in se dogovorili, da bodo učenci naše šole omogočili šolanje eni izmed tibetanskih deklic. Benka Pulko je razložila, da je cilj njenega projekta omogočiti šolanje kar se da velikemu številu tibetanskih deklet, saj je šolanje v državah tretjega sveta še vedno rezervirano za moške posameznike. Čeprav imajo Tibetanci tolerantnejši pogled na položaj žensk v družbi, je zaradi revščine in velikega števila Tibetancev v izgnanstvu položaj izobraževanja deklet zaskrbljujoč. Najbolj lahko pomagamo tako, da otrokom omogočimo šolanje. In sedaj so poljčanski šolarji s svojimi sredstvi postali botri tibetanski deklici Dhondub Wangmo, ki po njihovi zaslugi lahko obiskuje šolo v Tibetan Children's Village, Vasi tibetanskih otrok, v Indiji.

Z obiskom Benke Pulko na naši šoli pa smo želeli spoznati še njeno večletno pot okoli sveta, ki jo je opravila kar sama, in to z motorjem. Prevzele so nas njene besede in fotografije. Povedala je, da je vedno želela potovati, srečevati ljudi, obiskovati neznane kraje in se učiti novih reči. Njeno potovanje se je začelo junija 1997 in se končalo natančno 2000 dni kasneje, decembra 2002. Priprave so trajale skoraj pol leta. Na potovanju je vzljubila Novo Zelandijo, Japonsko in Kanado, tudi Namibija je bila po njenem mnenju čudovita. Najlepši trenutki njenega potovanja so bili pristanek na Antarktiki, praznovanje rojstnega dne pri Hillary Clinton, skok iz letala med lansiranjem vesoljske ladje, potapljanje z morskimi psi, vožnja po ledeni Rusiji in potepanje po prepovedani Savdski Arabiji. Na poti je sama poskrbela za menjavo gum, servisiranje motorja, urejanje spletne strani, načrtovanje poti, zbiranje vizumov in služenje denarja. Po vrnitvi v Slovenijo je napisala tri knjige, veliko nastopa v javnosti in načrtuje prihodnje avanture.

Nekoga moraš imeti rad …

… začenja pesem Ivan Minnati, na Osnovni šoli Poljčane pa smo tako poimenovali naše sklepno dogajanje ob letošnjem otroškem parlamentu. V Minatijevi pesmi smo našli temeljno sporočilo teme Ljubezen in spolnost, ki so jo marca lani določili mladi parlamentarci na nacionalni ravni. Začutili so, da se učitelji in starši z mladimi o tej temi preredko pogovarjamo.

Pri Zvezi prijateljev mladine Slovenije, organizatorici otroških parlamentov, se zavedajo, da moramo nenehno spodbujati ustrezne razmere za demokratični dialog o različnih temah. Takšnemu mnenju se pridružujemo tudi na Osnovni šoli Poljčane in zato sodelujemo na otroških parlamentih že osemnajst let.

Letošnje dogajanje je bilo še bolj poglobljeno in slovesno, saj je potekalo v luči 200-letnice šolstva v Poljčanah. Kot tako je bilo tudi medijsko precej zanimivo, saj so za informacije prosili radio Štajerski val, Radio Rogla in tednik Panorama ter nam namenili nekaj vrstic oziroma minut programa.

Temo Ljubezen in spolnost smo razdelili na naslednje podteme: Prijateljstvo, Prva ljubezen, Ljubezen nekoč, Zdravi medsebojni odnosi, Kdor hoče videti, mora gledati s srcem, Spolnost in nasilje, Vpliv medijev na mlade ter Ljubezen in spolnost v mladinski literaturi. Učenci so o temah temeljito in kritično razpravljali, izvedli več različnih dejavnosti, med njimi tudi nekaj raziskav. Ugotovitve so predstavili s plakati, skeči in pesmimi ter z referati, risbami in razstavo.

Da bi si prireditev lahko ogledalo čim več ljudi, se je odvijala popoldan, v petek, 23. januarja 2009, v avli Osnovne šole Poljčane. Predstavitev raziskav, plakatov, računalniške projekcije in razstave je popestril

zanimiv in pester program, v katerem je sodelovalo veliko mladih talentov. Igrali so na violino, klavir in harmoniko, se pokazali kot nadarjeni igralci v skečih ter pevci.

Povabilu k sodelovanju se je prijazno odzvala tudi glasbena družina Potočnik, oče Boris ter hčeri Damaris in Lana, ki je ob lastni spremljavi kitare in klavirja zapela dve ljubezenski pesmi. Dijak drugega letnika gimnazije v Slovenski Bistrici, naš nekdanji učenec Leon Lojze Zamuda, je deklamiral pesem z naslovom Ženska, ki jo je napisal učitelj Miran Voglar. Deklamacija druge pesmi, Minnatijeve Nekoga moraš imeti rad, pa je zaokrožila vse izrečeno v sklepno misel, da se ne bi smel nihče nikoli počutiti osamljenega. To je bilo tudi naše sporočilo letošnjega parlamenta.

Prireditev sta povezovali Špela Šurbek in Teja Vošinek

Parlamentarci in parlamentarke so se pred območnim otroškim parlamentom še srečali, se o letošnji temi pogovarjali ter izvolili dva predstavnika, ki sta Osnovno šolo Poljčane uspešno predstavljala na medobčinskem otroškem parlamentu, katerega prvi del je potekal na Osnovni šoli na Keblju, drugi pa na Občini Slovenska Bistrica 4. marca 2009. V mislih vseh nas je ponovno zaživelo sporočilo, naj se nihče nikoli ne počuti sam in da v življenju moramo imeti nekoga radi.

Bog žegnaj hrano in družino

Raziskovalna dejavnost je sestavni del življenja in dela osnovne šole, na Osnovni šoli Poljčane pa poteka predvsem na naravoslovnem področju. Spreminjajo se teme in načini dela, spreminjajo se generacije otrok in mentorji, a v zadnjih desetletjih so bile številne raziskovalne naloge nagrajene, tudi na državnem nivoju.
V prazničnem letu, ko praznujemo 200-letnico šolstva v Poljčanah, so v raziskovalnem projektu Hrana in zdravje sodelovali vsi devetošolci pod mentorstvom mentoric Tatjane Zgubič in Polone Kobale. Želeli so izvedeti več o zdravi prehrani in o zdravem načinu življenja.

V daljšem časovnem obdobju so izvedli različne dejavnosti. Poslušali so tudi predavanje mag. Silve Grobelnik Mlakar, asistentke na Fakulteti za kmetijstvo in biosistemske vede v Mariboru, o gensko spremenjenih organizmih in ekološkem kmetijstvu. Informacije so iskali na medmrežju in iz drugih strokovnih virov o gensko spremenjenih organizmih, aditivih, zdravilnih snoveh v hrani in o boleznih, ki nastanejo zaradi nepravilnega prehranjevanja. Pri eksperimentalnem delu so dokazali glavna hranila v živilih s kemijskimi dokaznimi reakcijami za ogljikove hidrate, beljakovine in maščobe. Pri raziskovalnem delu so ugotavljali, katere dodatke vsebujejo živila. Dodatke, označene s črko E, so uvrščali v skupine neškodljivih, pogojno škodljivih, škodljivih in zelo škodljivih dodatkov za zdravje človeka. Pri prebiranju deklaracij so opazili, da je hrane brez konzervansov, ojačevalcev arom, zgoščevalcev in dodanih umetnih arom zelo malo.

Anketirali so 100 učencev iz sedmih, osmih in devetih razredov o njihovih prehrambenih navadah. Izvedeli smo, da še vedno premalo otrok zajtrkuje, da pojedo premalo zelenjave in sadja, mnogi niso vedeli ničesar o aditivih v hrani in še nikoli niso prebrali deklaracije na živilu, ki so ga potem kupili. Mnogi pa že vedo, da se je dobro izogibati gaziranim pijačam in se ukvarjati s telesno dejavnostjo, saj nepravilna prehrana in nezdravi slog življenja vodita med ključne dejavnike tveganja pri nastanku bolezni. Učenci so izdelali plakate

in jih predstavili sošolcem, povzetke raziskovalne naloge pa so predstavili širši javnosti v knjižici z naslovom Zdrava prehrana. Z izvajanjem različnih dejavnosti so bogatili svoje znanje in na aktiven ter soustvarjalen način uresničevali zastavljene cilje.
Projekt o hrani je dopolnil projekt o družini. Družina namreč lahko v največji meri vpliva na zdrav razvoj otrok in ustrezen odnos do hranjenja. Pa ne samo to. Družina je, kot pogosto radi rečemo, temeljna celica družbe. Celica pa je osnovna enota vsakega organizma, sestavljena iz različnih organelov, ki ji omogočajo preživetje. Mitohondrij pa je tisti organel, ki sodeluje pri celičnem dihanju. Če povežemo podatke in metaforično primerjamo družino s celico, lahko rečemo, da je mitohondrij družinske celice ljubezen.

Ljubezen je tista, ki omogoča, da družina "diha". "Dihati" pa pomeni ljubiti tako močno, da članom družine pustiš živeti življenje z vsemi preprekami, padci in vzponi. Najvišji družinski cilj je znati preživeti preizkušnje na naši življenjski poti. Uživanje in blišč ne moreta biti kriterija, po katerih se meri uspeh družine v družbi. Prav je, da živimo polnost družinskega življenja in si oblikujmo lastna spoznanja, ki nas bodo vodila skozi življenje.

O življenju v družini smo skupaj z učenci razmišljali in se z njimi o tej temi pogovarjali. Otroke in odrasle smo tudi povprašali, kaj jim pomeni družina in izbrali smo nekaj odgovorov:

Življenje v družini je sijajno. Če se kdaj sporečemo, mi je potem žal. Žalostna sem, če slišim za otroke brez staršev. *Viviana, 11 let*

Družina je zame pomembna, saj si zaupamo in doma lahko povem vse, kar me teži, in vse tisto, kar me razveseljuje. *Nuša, 14 let*

Družina je nekaj svetega, to je prostor, v katerem se počutiš varnega, ljubljenega, dobrodošlega, pomeni pa tudi obvezo, odgovornost, spoštovanje. Vsekakor se sam držim načela the family first, družina je prva, kar pomeni, da imajo družinska srečanja in praznovanja ter rojstni dnevi prednost pred vsemi službenimi obveznostmi in prijatelji. *Matjaž, 29 let*

Družina je zame primarna skupnost, kraj podpore, zaupanja in ljubezni. Je kraj varnosti, topline in zavetja, v katerega se vedno lahko zatečem. Ravnanje enega člana vpliva na vse ostale. *Polona, 20 let*

Družina nekoč in danes ima še vedno isti pomen, le čas in način življenja sta se spremenila. V današnjem hitenju nudi vsem članom toplo in varno zavetje. V pogosto neprijaznem vsakdanjem svetu potrebujemo tople in prijazne besede, objeme in nasvete.

Silva, 49 let

Projekt o družini je bil načrtovan v več delih. Najprej je potekala raziskava med sedanjimi in nekdanjimi učenci ter učitelji naše šole o pomenu družine za vsakega posameznika. Kot rezultat raziskave je nastala zloženka, ki vključuje razmišljanja ter misli in pregovore o družini. Šestošolci so pod mentorstvom Tine Simonič, Darje Krajnc, Silve Mesarič Gmeiner in Bogdane Drozg izdelali plakate o družini, vlogi posameznih družinskih članov v preteklosti in danes, družinskih vrednotah in različnih vrstah družin.

Zaključek obeh projektov je predstavljala prireditev Bog žegnaj hrano in družino, na katero smo povabili gospo Živo Erdlen, našo nekdanjo učiteljico, in družino Samastur. V pogovoru, ki je potekal na prireditvi, je gospa Živa pripovedovala o družinskem življenju nekoč, Samasturjevi pa so nam odstrli zaveso svojega dru-

žinskega življenja danes. Odgovarjali so na vprašanja, kako živijo in kakšne so njihove družinske vrednote. Razmišljali smo tudi o prihodnosti in ugotovili, da je usoda družine predvsem v naših rokah, da smo sami najbolj soodgovorni za prenašanje vrednot na svoje otroke.

Prireditev sta povezovala devetošolca Špela Šurbek in Mitja Studenčnik. Nastopili so tudi mladi glasbeniki, poročevalci o projektih ter otroci 2. b razreda z mentorico Mileno Pegan. Po prireditvi so si naši obiskovalci lahko ogledali še razstavo starega denarja in znamk Filatelistično-numizmatične sekcije KUD-a Forma Viva iz Makol in razstavo stare posode in starih kuharskih knjig, ki jo je pripravila Renata Korošec s sodelavkami. Razstavljeni so bili vsi plakati projekta Hrana in zdravje ter plakati o družini. Za dovršeno scensko podobo je poskrbela Renata Korošec.

Soustvarjalci in gostje smo na dan izvedbe prireditve preživeli še prijeten družinski večer ob pogovorih, prijaznih mislih in kulinaričnih dobrotah, ki so jih pripravile kuharica naše šole Danijela Soršak, študentka na obvezni študijski praksi Darja Pelko ter članice Društva kmetic iz Poljčan.

Od zvona do čičke

Težko pričakovani čas veselja, pustnih norčij in našemljenih mask so otroci naše šole dočakali z velikim pričakovanjem. V letošnjem letu še toliko bolj, saj so vedeli, da bodo izbrane najbolj izvirne in najbolj skrbno izdelane maske in našemljenske skupine. Otvoritveni pustni karneval so organizirali Osnovna šola Poljčane v okviru praznovanja 200-letnice, Folklorno društvo Poljčane in Občina Poljčane.

Karneval se je odvijal na prizorišču ob pošti, kjer potekajo na prostem občinske prireditve naše občine. Na zbornem prostoru pri železniški postaji se je zbralo mnogo maškar in našemljenih skupin. V povorki so krenili skozi Poljčane. Karnevalska povorka je bila živa in pisana, vodili so jo godci Folklornega društva Košuta. Na prireditvenem prostoru se je med tem zbralo mnogo gledalcev, med njimi predvsem starši in prijatelji maškar. V kratkem kulturnem programu so se predstavile koledniške skupine Folklornega društva Lancova vas z orači in poskočnimi koranti ter koledniška skupina Košutarji iz Poljčan. Sledil je komični prenos dolžnosti župana našemljenemu županu in podžupanu. Dolžnosti našemljenega podžupana občine Poljčane je prevzel učenec osnovne šole, Peter Hajdnik. Sledil je mimohod otroških maškar in našemljenih skupin. Komisija je izbrala tri najboljše otroške maškare in jim podelila simbolične nagrade. Še enkrat so prizvonili haloški koranti iz Lancove vasi in veselo zaključili prireditev.

Otvoritveni pustni karneval je v celoti izpolnil naša pričakovanja. Številni in hvaležni obiskovalci so s ploskanjem nagradili maškare in našemljene skupine. Videli smo izvirne, avtohtone in etnografske maske. Otroci so predstavili paleto domiselnih, doma izdelanih, in kupljenih mask. Tako so etnografske maske povezale starejše slovensko ljudsko izročilo z novodobnimi primeri karnevalskih mask. Navsezadnje smo si to želeli organizatorji in učitelji Osnovne šole v Poljčanah. S karnevalom smo času primerno in v najlepši meri obogatili tudi 200-letnico delovanja šole na Poljčanskem.

Bistre glave tudi sanjajo

V petek, 6. 2. 2009, smo ob 11. uri s prireditvijo *Bistre glave tudi sanjajo* obeležili slovenski kulturni praznik v šolski avli. Letošnjo kulturno prireditev smo povezali z 200-letnico šolstva v Poljčanah. Kulturo lepega je popestrila scena prostora, ki jo je pripravila Irina Luganič. Ves čas prireditve je povezovalka Alja Rozman približevala preteklost sedanjosti. Poudarjala je našo dediščino, poštenost in delavnost slovenskega človeka.

V vsaki duhovno kulturni zgodovini imajo pomembno vlogo ustvarjalci resničnega, dobrega in lepega. Takšno vlogo so imeli tudi vsi nastopajoči. Pevci mladinskega pevskega zbora so prepevali pod mentorstvom Danijele Krajnc, v pomoč ji je bila Vikica Školc, na klavir pa jih je spremljala Tadeja Mlakar. Z glasbenimi točkami so sodelovali še Nejc Belec (klavir), Gašper Smogavec (harmonika) in Nika Kralj (violina). Učenci 4. b razreda (Žan Polanec, Rok Rozman, Sara Kodrič, Manja Kekec, Simon Ločnikar, Matjaž Čelan, Anže Slamič, Luka Pahič, Nika Zgubič) so pod mentorstvom Suzane Vošinek deklamirali dve pesmi. Igralci dramske skupine Bočko (Anže Pongračič, Gašper Smogavec, Valentina Težak, Alja Rozman, Matevž Lešnik, Teja Vošinek, Katarina Babšek, Špela Šurbek, Mina Bradarič) z mentorico Mileno Jerman Natek pa so pripravili prizor *Prešeren, bistra glava*. Sprehodili so se po poteh Prešernovega šolanja. Skozi spomine Prešernove sestre Lenke so spregovorili Prešernova mati, oče, stric, prastric, Francetov profesor in sam France. Spremljali smo Francetovo šolsko pot, ko je kot sedemletnik zapustil svoj dom in odšel k stricu Jožefu na Kopanj. Ta ga je poslal v šole, ki jih je zaključil s študijem na Dunaju in postal advokat.

Na prireditvi je vodja nagradnega natečaja za izbor šolske himne Milena Jerman Natek spregovorila o poteku natečaja in pohvalila vse sodelujoče učence, njihove starše in druge sorodnike, ki so jim pomagali ustvarjati besedilo. Članice za izbor šolske himne (Milena Jerman Natek, Marina Koražija, Irina Luganič, Zdenka Detiček Opič, Jelka Plošinjak, Erna Ivič) so podelile priznanja učencem, ki so se udeležili natečaja za izbor himne ob 200-letnici poljčanskega šolstva. 25 učencev je prejelo pisno priznanje za sodelovanje na natečaju in "sladko" nagrado.

Nagrajenki izbora, mati in hči, Simona in Špela Šurbek, sta dobili knjižno nagrado za izbrano himno *Dosanjajmo sanje.* Priznanje je prejel tudi professor Valter Kukovič, ki je za himno napisal glasbo in aranžma. Pisna priznanja je oblikovala učiteljica likovne vzgoje Renata Korošec. Učenci so v zahvalo članicam komisije in gostom poklonili rože.

Učenci in zaposleni na šoli smo pridno prebirali besedilo in prepevali pesem. Na Prešernov dan – slovenski kulturni praznik – smo ob pevcih šolskih pevskih zborov pod mentorstvom Danijele Krajnc vsi skupaj prvič uradno zapeli poljčansko šolsko himno.

Prva himna Osnovne šole Poljčane

Ko smo v začetku septembra načrtovali dejavnosti, povezane z 200-letnico šolstva v Poljčanah, se je med mnogimi idejami porodila zamisel, da bi tudi poljčanska šola dobila svojo šolsko himno. Marina Koražija je predlagala, da bi ustrezno besedilo poiskali in ga uglasbili. Letošnji visoki jubilej je zagotovo priložnost, ob kateri bi uresničenje take zamisli pridobilo še poseben čar.

Tako smo najprej pomislili, kako vključiti k sodelovanju čim več naših otrok in tudi njihovih staršev ter sorodnikov, ki so leta nazaj ravno tako obiskovali poljčansko šolo. Utrnila se je misel na natečaj, kmalu zatem smo ustanovili še posebno žirijo, ki je ta natečaj spremljala. Ob treh članicah ožjega odbora za praznovanje 200-letnice šolstva v Poljčanah iz naše šole, učiteljicah slovenščine Mileni Jerman Natek in Marini Koražija ter učiteljici likovne vzgoje in pesnici Irini Luganič, smo povabili k sodelovanju še tri zunanje članice, dve nekdanji učiteljici Jelko Plošinjak in Erno Ivič ter nekdanjo učenko, pesnico in sodelavko Panorame Zdenko Opič. Vse zunanje članice so se z veseljem odzvale našemu vabilu.

Ustanovljena žirija se je v septembru prvič sestala in ob prijetnem klepetu so kar švigale bogate zamisli. Tudi med članicami žirije so se prepletale medgeneracijske izkušnje. Tako smo na tem srečanju sklenile, da bo šola razpisala nagradni natečaj za izvirno besedilo šolske himne, v katerem naj bi sodelovali naši učenci skupaj s svojimi starši ali drugimi domačimi. Sprejele smo pravila natečaja:

- Pesem naj ima dve kitici besedila in kitico refrena (skupaj 3 kitice) ter naslov.
- V besedilo naj bo vključenih šest ključnih besed: Boč, znanje, svoboda, sonce, prijateljstvo, igrivost.
- Pod besedilom naj bodo zapisani: ime in priimek vseh ustvarjalcev, hišni naslov in razred učenca/ke.
- Poslana pesem ne sme biti že objavljeno besedilo.
- Besedilo naj bo poslano v pisemski ovojnici po učencu ali po pošti s pripisom Nagradni natečaj za šolsko himno.

Določile smo razpisni rok, od 1. do 10. oktobra 2008, in se dogovorile, da bo izbrano besedilo potem tudi uglasbeno.

Nagradni natečaj smo objavili na šolski spletni strani in z njim seznanili učence v šoli in starše na 1. roditeljskem sestanku konec septembra.
20. oktobra 2008 se je žirija ponovno sestala in pregledala vsa prejeta besedila. V razpisanem roku je prispelo 25 besedil za šolsko himno. Med njimi 8 besedil ni povsem ustrezalo razpisnim pogojem, 11 pa se jih je uvrstilo v ožji izbor. Žirija je soglasno izbrala pesem avtoric Špele in Simone Šurbek z naslovom Dosanjajmo sanje, ki je povsem ustrezalo vsem razpisnim pogojem. Ključne besede se ustvarjalno prepletajo v besedilno celoto, vsebina pa izraža šolski utrip, vpet v okolje, in nas popelje v prihodnost človeka. Besede odzvanjajo v igrivem ritmu, ki je kar klical po uglasbitvi.

Sklenili smo, da bo besedilo uglasbil učitelj glasbene šole Valter Kukovič, ki na naši šoli poučuje trobila. Tako se je v novembru rodila šolska himna v besedi in glasbi.

Pod vodstvom učiteljice glasbene vzgoje Danijele Krajnc smo se učitelji in drugi zaposleni na naši šoli lotili not in melodije. Potem so učiteljice od 1. do 5. razreda prepevale pesem skupaj z učenci pri glasbeni vzgoji, učiteljica Danijela Krajnc pa z učenci od 6. do 9. razreda, še posebej pa s pevci otroškega in mladinskega pevskega zbora ter z vokalno skupino zaposlenih Šolmoštri. Zadali smo si cilj, da se himno vsi naučimo lepo prepevati do kulturne prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku. 6. februarja 2009 smo prvič uradno vsi skupaj ponosno zapeli našo šolsko himno.

Šolsko himno smo peli tudi na naslednjih šolskih prireditvah. Najbolj množično pa je zadonela iz grl obeh šolskih pevskih pevskih zborov, vokalne skupine Šolmoštri in vseh nas 20. marca 2009 na osrednji prireditvi ob 200-letnici šolstva v Poljčanah z naslovom Stezice preteklosti za krila prihodnosti.

Povabili pa smo tudi starše in vse druge Poljčančane, da na naših prireditvah skupaj z nami zapojejo šolsko himno.

DOSANJAJMO SANJE

V dolini pod Bočem rastemo mi,
iz majhnih v velike ponosne ljudi.
Igrivost krasi otroški naš svet,
nosimo iskre nasmeha v očeh.
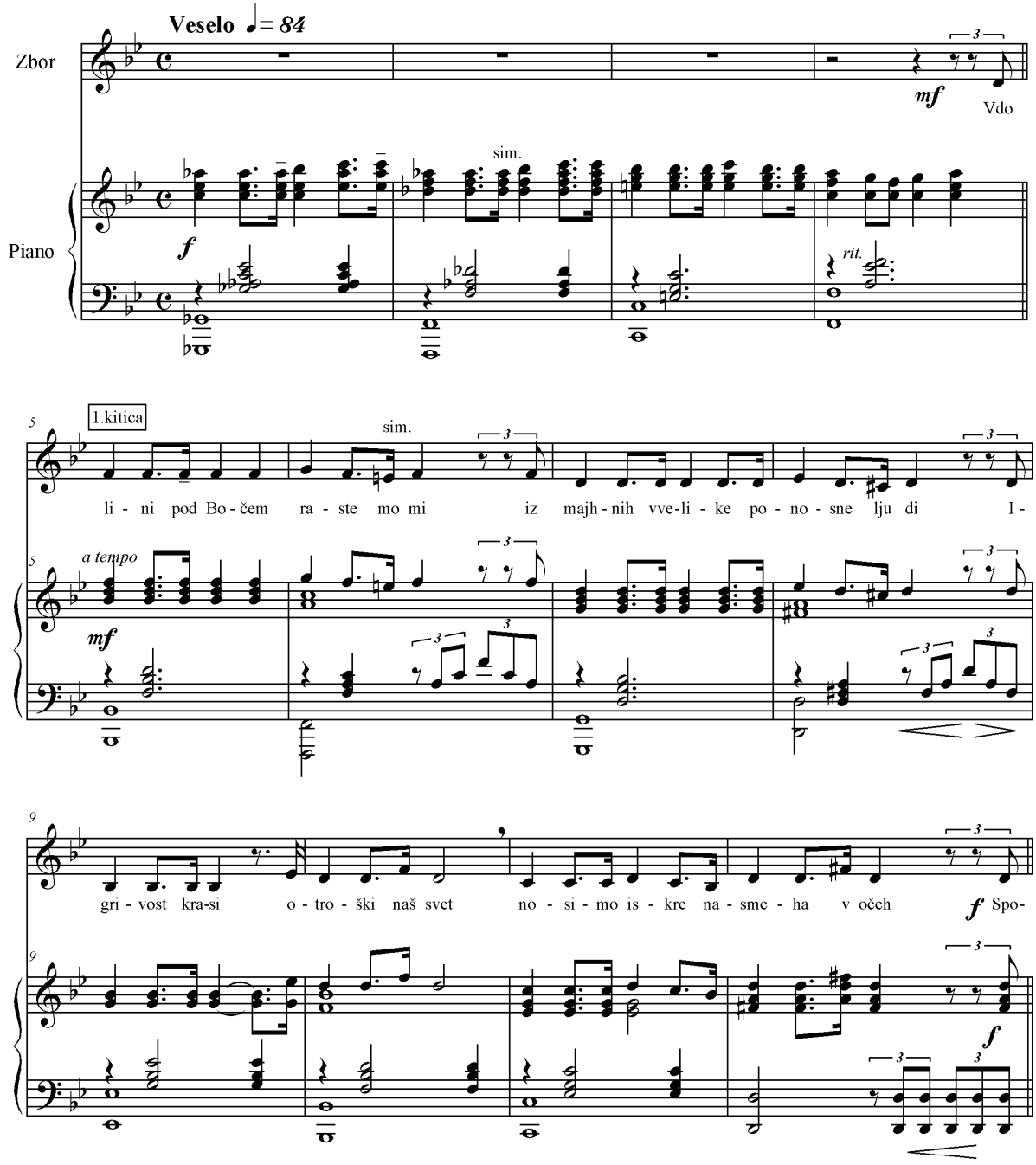
Spoštujmo to šolo in njene klopi,
Poljčane, naravo in njene ljudi.
Delajmo, trudimo vsi se za znanje,
da enkrat dosanjamo vsak svoje sanje.
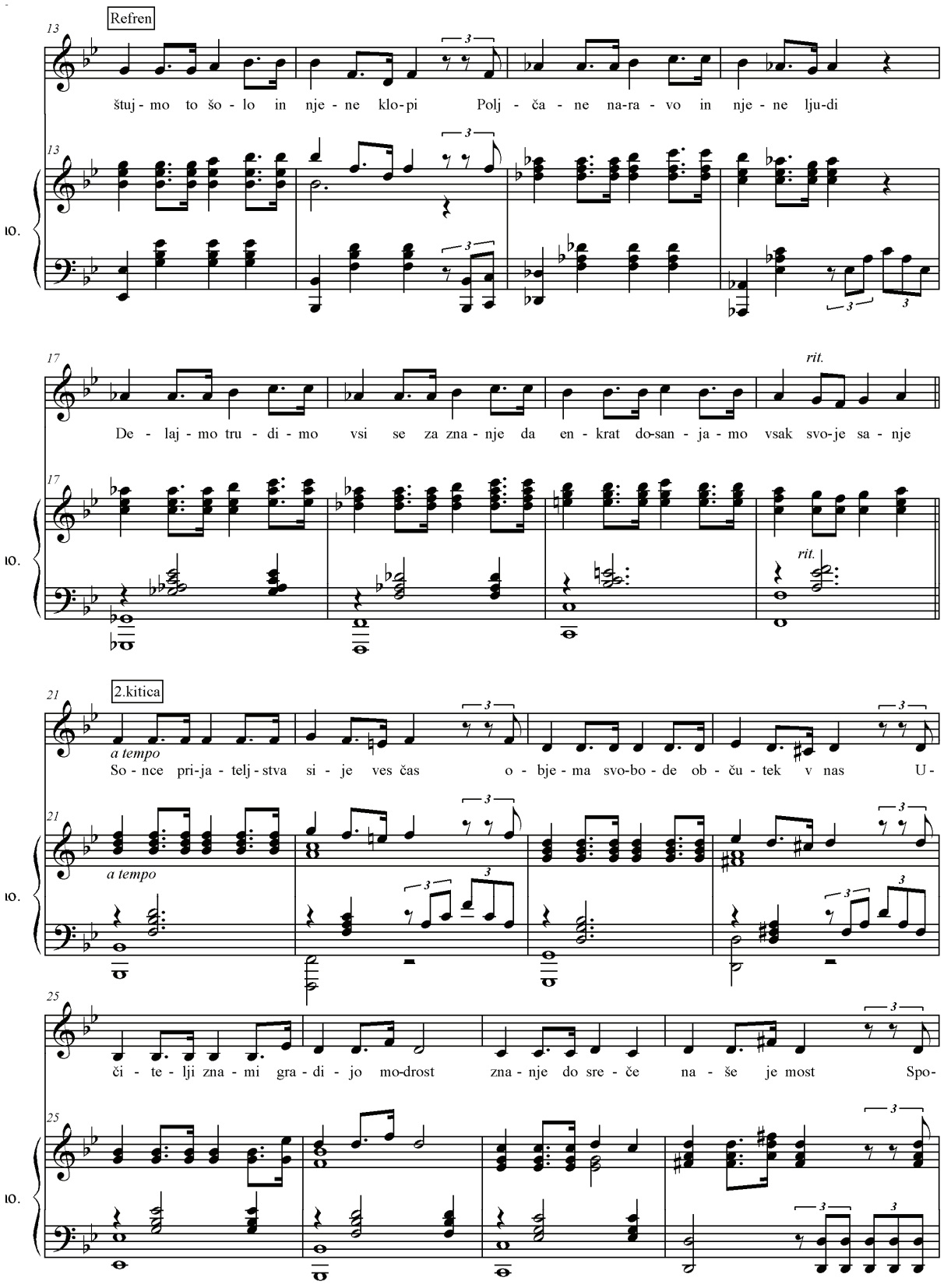
Sonce prijateljstva sije ves čas,
objema svobode občutek v nas.
Učitelji z nami gradijo modrost,
znanje do sreče naše je most.
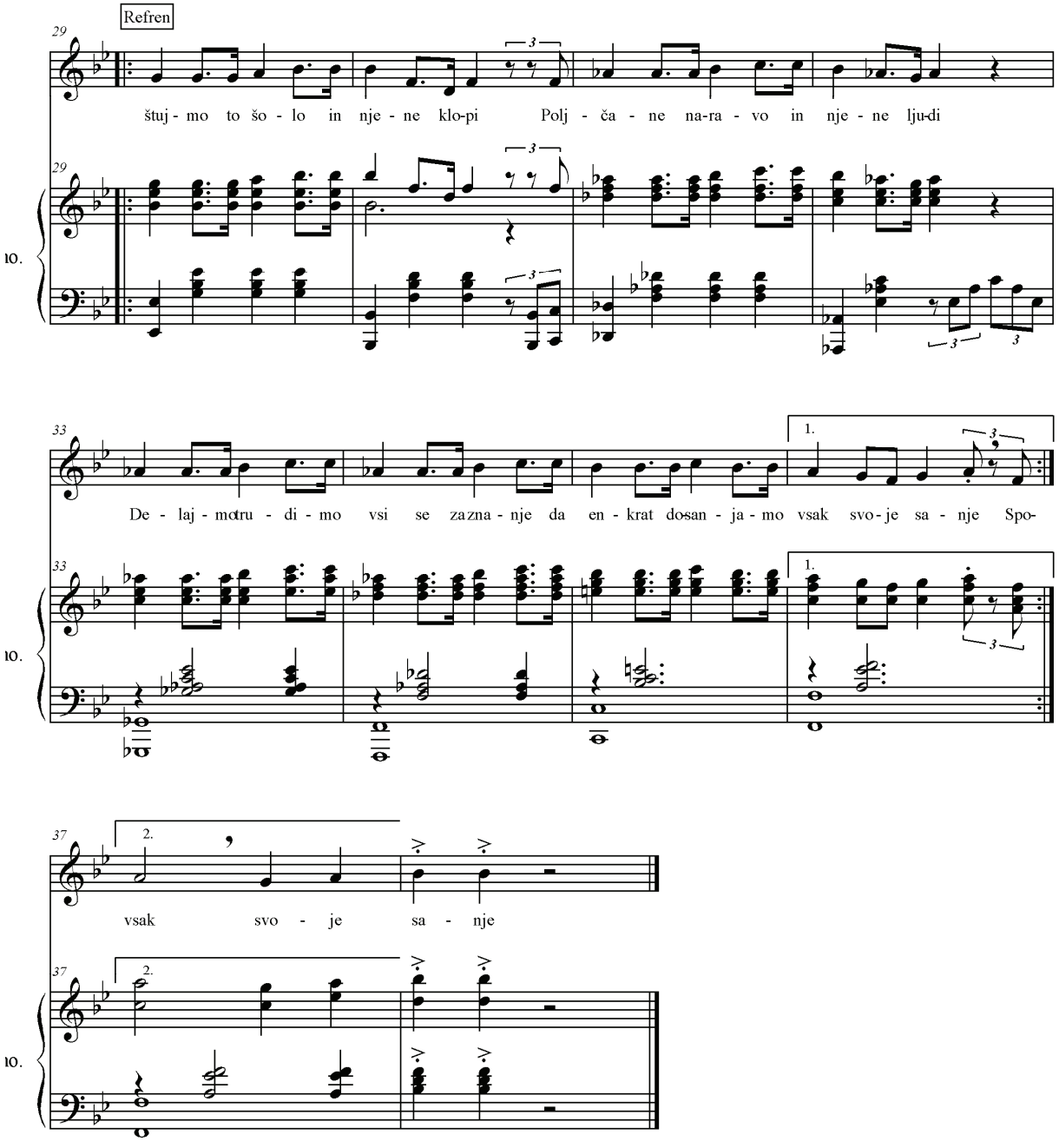
Spoštujmo to šolo in njene klopi,
Poljčane, naravo in njene ljudi.
Delajmo, trudimo vsi se za znanje,
da enkrat dosanjamo vsak svoje sanje.

DOSANJAJMO SANJE

Glasba in aranžman:
Valter Kukovič
Besedilo:
Špela in Simona Šurbek

Refren
štuj - mo to šo - lo in nje - ne klo - pi Polj - ča - ne na-ra - vo in nje - ne lju-di
De - laj - mo tru - di - mo vsi se za zna - nje da en - krat do-san - ja - mo vsak svo-je sa - nje
rit.
2.kitica
a tempo
So - nce pri-ja - telj - stva si - je ves čas o - bje - ma svo-bo - de ob - ču - tek v nas U -
či - te - lji zna - mi gra - di - jo mo-drost zna - nje do sre - če na - še je most Spo -

Refren
29
štuj - mo to šo - lo in nje - ne klo-pi Polj - ča - ne na-ra - vo in nje - ne lju-di
33
De - laj - mo tru - di - mo vsi se za zna - nje da en - krat do san - ja - mo vsak svo - je sa - nje Spo-
1.
37
2.
vsak svo - je sa - nje

Fotografije zrcalijo pretekle podobe

Pod naslovom Fotografije zrcalijo pretekle podobe smo na poljčanski šoli želeli v besedi in sliki predstaviti 200 let šolstva v Poljčanah. Zbrano fotografsko gradivo in ustrezni besedilni del smo meseca februarja razstavili na odmevni razstavi v Studenicah in potem še v prostorih Občine Poljčane. Marca 2009, ob osrednji prireditvi, pa smo razstavo postavili še v avli naše šole. Zbrano gradivo je sedaj na ogled tudi v tem zborniku. Postavitev vseh treh razstav je delo učiteljice likovne vzgoje Renate Korošec.

Prireditev ob otvoritvi razstave v Studenicah so obogatile Ljudske pevke domačega KUD-a Andrej Stefanciosa, s pesmijo in plesom pa še poljčanski prvošolčki ob mentorstvu Irene Trnovšek. Po razstavi smo fotografije s komentarji zbrali v petih zajetnih albumih, ki jih hranimo na Osnovni šoli Poljčane.

Jubilej, ki ga praznujemo, je zavidanja vreden. Le malo šol se lahko pohvali s tako dolgo in bogato zgodovino. Ta zgodovinski pregled pa nam je uspel samo s pomočjo skrbno vodenih šolskih kronik, ko govorimo o besedilnem delu razstave. Ohranjenih je kar sedem knjig s kronološkimi zapisi. Zelo zanimivo je bilo prebirati te kronike. Večina zapisanih podatkov je prav iz njih. Kronike ne govorijo samo o dogodkih, povezanih s šolo, ampak so prave zgodovinske knjige, ki imajo za našo občino velik zgodovinski pomen. Ob prebiranju se je bilo treba odločiti, kaj izbrati, kaj bi bilo zanimivo za širši krog ljudi in kaj je tisto, kar

bi največ povedalo o šoli in dogodkih, povezanih z njo. Izpostaviti je bilo treba tiste dogodke in tiste dejavnosti, ki so pustile najgloblje sledi. Vsak učitelj je pustil na šoli svojo sled. Kako globoka je le- ta, pa je odvisno predvsem od časa, ki ga je prebil na tej šoli, in seveda od kvalitete dela, ki ga je v šolstvu opravil.

Po kronikah smo ugotovili, da je šolo Poljčane od začetka do danes vodilo osem upraviteljev oziroma ravnateljev: Franc Ranner, Jožef Svetlin, Alojz Krajnc, Andrej Mesarič, Alojz Mesarič, Boris Plošinjak, Stanislav Kovačič in Francka Mravlje. Vsi so se ukvarjali s podobnimi težavami, spremljale so jih šolske reforme in prostorska stiska, vsi so poskrbeli za gradnjo in posodobitve šolskih prostorov in šolske opreme.

Prvi zapisovalec šolske kronike je bil upravitelj Franc Ranner. Kroniko je pisal v nemščini, in to v gotici. S pomočjo učiteljice Kristine Jelnikar Zakelšek nam je uspelo potrditi prvotni delni prevod uvodnega dela nemške kronike, ki ga je opravila učiteljica Avrelija Regoršek. Nesporno se je prva šola začela v privatni hiši kmeta Antona Prešerna v Zgornjih Poljčanah leta 1809. Prva privatna učitelja na tej šoli sta bila Vinko Leitgeb in Luka Keršpret.

Prvo šolsko poslopje je bilo zgrajeno leta 1828. Lavantinska škofija je na to šolo namestila Mihaela Vriska kot prvega definitivnega učitelja, ki pa je bil hkrati tudi organist in mežnar. Neposredno ob prvi šolski zgradbi so leta 1878 zgradili novo, večje poslopje, ki so ga leta 1902 dogradili. Zunanjost te zgradbe je ostala nespremenjena do današnjih dni.
V Peklu so leta 1911 zgradili nemško šolo, ki so jo obiskovali tudi slovenski otroci. Po prvi svetovni vojini sta se šoli združili, upravitelj te šole je postal Alojz Krajnc, ki je začel pisati kroniko v slovenščini.

V času druge svetovne vojne so na šoli poučevali nemški učitelji. Nemška oblast je del slovenskih učiteljev zaprla, nekatere izgnala, ostali so odšli iz Poljčan. Po drugi svetovni vojni je zaživelo kulturno in športno življenje, nastajala so šolska društva, ki so vodila različne dejavnosti. Učenci so se začeli udeleževati tekmovanj po vsej Sloveniji in izven meja. Prizadevanja so se iz leta v leto širila in dopolnjevala, dobivala so nove oblike in vsebine ter se nadaljevala skozi mnoge generacije učiteljev vse do današnjih dni.

Sedanja poljčanska šola sledi zahtevam sodobnega časa. Učenci uspešno pridobivajo znanje in se udeležujejo tekmovanj na ravni šole, regije in države. Ob pomoči mentorjev učenci tekmujejo na področju slovenščine, matematike, angleščine, nemščine, računalništva, logike, kemije, fizike, tehnike, zgodovine, biologije, športa, astronomije, vesele šole, znanja o sladkorni bolezni, šaha, prometa. Povsod dosegajo najboljša mesta, pogosto so naši učenci v samem državnem vrhu. Uspešni so tudi na področju raziskovalnega dela. Estetska urejenost šole pritegne obiskovalce in vse nas, ki veliko časa preživimo v njej. Prizadevamo pa si tudi za varnost v našem šolskem okolju, doslednost v ravnanjih in za razvijanje odgovornega vedenja naših šolarjev.

Otroci ob vodstvu mentorjev aktivno sodelujejo še na področju folklore in planinstva, izjemno uspešna sta naša pevska zbora, mladi novinarji izdajajo šolski časopis na papirju ali v elektronski obliki, kreativna in tudi izven šole uspešna je dramsko-recitacijska skupina.

Letos mineva že 40 let tekmovanja za Ingoličevo bralno značko. Šola učencem ob rednih dejavnostih omogoča udeležbo v nadstandardnih programih v organizaciji Centra šolskih in obšolskih dejavnosti.

Vseh teh uspehov pa ne bi bilo, če ne bi zelo uspešno, ustvarjalno in inovativno delali v prvem in drugem triletju, saj se brez odličnih temeljev ne da zgraditi tako kvalitetne nadgradnje.
Obstaja tudi kronika z imeni vseh učiteljev, ki so ali še poučujejo na poljčanski šoli. V vseh teh letih je na šoli Poljčane poučevalo 210 učiteljev.

Sestavni del zgodovine šolstva v Poljčanah je tudi kratek pregled razvoja studeniške šole, ki je bila dolga stoletja samostojna, leta 1962 pa je postala podružnica poljčanske šole. Podružnična šola je bila ukinjena leta 1975, otroci iz tega okoliša so tako postali poljčanski šolarji. Del razstave, ki govori o zgodovini studeniške šole, je ostal v Studenicah in bo trajno razstavljen v prostorih studeniškega samostana.

Zgodovinski pregled pa ne bi bil popoln brez fotografij. Zbrali in predstavili smo jih okrog 200. Le nekaj jih je iz kronik, ostale, predvsem starejše, so prispevali krajani iz svojih osebnih zbirk. Zanimivo je bilo prepoznavati obraze na fotografijah, iskati datume in zapisovati komentarje. Večino tega so prispevali starejši Poljčančani. Najbolj pa so bili zanimivi pogovori z njimi, ko so pripovedovali o svojih spominih na šolske dni.

Svečane listine za trideset ali več let dela na šoli Poljčane so prejeli učitelji: Nada Aranjoš, Breda Brezavšček, Branko Fuchs, Erna Ivič, Milena Kmecl, Martina Kovač, Irina Luganič, Franc Onič, Dragica Onič, Jelka Plošinjak, Irena Petek, Marjana Robnik, Anka Skerbiš, Majda Stepanič, Vera Švab, Silva Težak, Hilda Vižintin, Jelka Regvart Voglar in Sonja Žitnik, ravnatelj in učitelj Alojz Mesarič ter administrativno tehnični delavci Jožica Pirš Pušaver, Danijela Soršak, Frančiška Starovasnik in Marija Školc. Svečane listine pa so prejeli tudi svojci tistih, po katerih se imenujejo Kulturno umetniško društvo Andreja Stefanciose iz Studenic, Kulturno umetniško društvo Janka Živka iz Poljčan in Šolsko športno društvo Bogdana Krajnca Osnovne šole Poljčane, in sicer vnuk Bojan Pajek in vnukinja Saša Furman za Janka Živka, hči Živa Erdlen in sin Vojteh Stefanciosa za Andreja Stefanciosa ter nečak Janko Kovačič in nečakinja Metka Kovačič za Bogdana Krajnca.

Brezčasna govorica čopiča

Uganke – že od nekdaj me privlačijo, takšne miselne, besedne in vizualne. Spodbujale so razmišljanje z ugibanjem in obratno. Ljudje smo razmišljujoča bitja in le to, nič drugega, zahteva sodobna likovna umetnost od gledalca. Preneseni pomeni, preoblikovanje in drugi ustvarjalni postopki se v umetnosti prepletajo. Razumevanje slik, grafik, kipov je odvisno predvsem od naše pripravljenosti za sprejemanje drugačnega in raznolikega sveta. Likovno obdobje postmodernizma odpira nova poglavja v likovno-ustvarjalnem svetu. V tem pogledu nam sodobna tehnologija omogoča drugačne pristope k ustvarjanju in posledično tudi rezultate. A to ne pomeni, da se slikarstvo na platnu poslavlja – ravno nasprotno. Z namenom, da ohranjamo staro in se odpiramo novemu, se mnogi ustvarjalci še vedno zatekamo h klasični obliki likovnega izražanja.

V avli Osnovne šole Poljčane se je 20. februarja 2009 zgodil umetniški dogodek. Svoja likovna dela smo na ogled postavili nekdanji učenci in učiteljici likovne vzgoje. Večini med nami je že v osnovni šoli začetek likovne poti pomagala tlakovati Irina Luganič, mnogi so z ustvarjanjem nadaljevali, drugi pa so po kratkih premorih spet likovno poleteli. Tako razstavljalci kot obiskovalci smo bili očarani nad prepletom barv, tehnik in likovnih slogov. Na razstavi smo bili priča številnim likovnim izrazom, saj ima vsak sebi lastne poteze čopiča, ljubo velikost platna ali drugega nosilca in motive, ki nas pritegnejo. Ustvarjanja se vsak loti na svoj način, zaradi lastnih razlogov in ob svojem času. Slika kaže naše razmišljanje, zanimanja, čustva, zato vsaka razstava pomeni razkritje naše notranjosti – tako se odpira duša umetnika in se daje na ogled javnosti. Medtem ko slikamo, se predajamo svojemu notranjemu svetu, ki ga negujemo kot majhnega otroka in se k njemu pogosto vračamo z namenom, da nas navdihne za nove umetniške podvige. Vse to nam omogoča raziskovanje našega sveta, ne glede na to, ali gre za poustvarjanje ali preoblikovanje videnega. Umetnik v ustvarjalnem postopku iztisne iz sebe najboljše, kar zmore.

Vsak izmed umetnikov pa živi svoje življenje, nekateri že mnogo let daleč proč od Poljčan. In vse te umetnike je bilo potrebno poiskati, stopiti v stik z njimi, se z njimi dogovarjati. Številni telefonski pogovori, sporočila in elektronska pisma so potovala na različne naslove, pri vsem tem pa smo sodelovale Marina Koražija, Valerija Vantur in Renata Korošec. Z umetniki smo se pred odprtjem razstave tudi srečali in se dogovorili o vsem potrebnem za uspešno izvedbo. Večer pred razstavo je bilo na šoli živahno in ustvarjalno vzdušje, vsaka slika je našla svoj razstavni prostor in prireditev ob odprtju razstave se je lahko začela.

Na sprehodu po pisani paleti ustvarjalcev se najprej ustavimo pri Boštjanu Polancu, ki že, odkar pomni, izpoveduje svoje misli na drugačen način. Od izražanja v risbi in sliki je postopoma prešel tudi na druga področja ustvarjanja. Zadnja leta se ukvarja predvsem z dekoracijo na lesu in keramiki ter z raznovrstnim nakitom.

Še pred kratkim učenka osnovne šole, Tina Zidanšek, pravi, da ji slikanje predstavlja sprostitev. Največkrat slika, ko je vesela ali žalostna, ob tem pa ugotavlja, da jo ustvarjanje pomirja.

Slika kaže človekova čustva in ta opazno prepoznamo v delih Suzane Marovt. Najbolj jo prevzema tehnika olja na platnu, slika pa tudi z akrili in akvareli. Po navdih se odpravi v naravo, navdušuje jo predvsem upodabljanje vedut in graščin, a mika jo tudi abstrakcija.

Likovna dela Renate Korošec nas popeljejo na potovanje skozi igro oblik, barv in prostora. Slike včasih ne prikazujejo nič predmetnega, pripovednega za gledalca, zato naj vsak, ki želi vstopiti v umetnost, to stori s svojimi izkušnjami. Slika ni odgovorna za nerazumevanje, je le barva na platnu, ki nas lahko zvabi v prijeten klepet, če se ji le prepustimo.

Le redki se že v zgodnjem otroštvu zavedajo, kaj je tisto, kar jih pritegne in čemu bodo v svojem življenju dali prednost. Eden takih je Davor Marovt, ki je začel risati pri treh letih. Ustvarja v različnih likovnih tehnikah in barve, ki jih uporablja, so zelo dinamične, a njegova strast ostaja industrijsko oblikovanje.

Tudi Roman Ferlinc je že v zgodnji mladosti slutil, da bo njegovo življenje prepleteno z umetnostjo. Njegova dela se dotikajo nežnosti narave, aktov, portretov in drugih motivov. Vedno ga prevzame kaj novega, nekaj, kar je vredno izraziti s pomočjo barve. Saj je radovednost tista, ki ustvarjalcu pomaga živeti.

Vsak se slikanja loti drugače, tako so prve umetnine Tatjane Turin nastale na steni otroške sobe. Kot večina med nami je najraje obiskovala likovni pouk in prav umetnost jo je tako pritegnila, da je intenzivno ustvarjala do konca osnovne šole in po kratkem premoru je zopet našla čas za umetniško izražanje.

Barve so tiste, ki nas družijo in povezujejo, tako se Roman Studenčnik od barv ni tako rekoč nikoli poslovil, v poklicu ga spremljajo vseskozi. Kot mnogi likovniki se tudi Roman po motive pogosto zateka k naravi. Narava nam nudi toliko topline, mehkobe, čarobnosti in raznolikosti, da v njej zlahka najdemo motiv, ki ga je vredno »zapisati« za vedno.
Irina Luganič je nekoč v kolumni v Bistriških novicah zapisala, da je prebujanje narave ena najlepših lepot tega sveta. Za ustvarjalnost Irine Luganič je potreben trenutni navdih, zato so dela, ki jih ustvari, mnogokrat kot eksplozija. Slikanje je zanjo iskanje občutkov lepega. Človek zmeraj najde kaj, da nahrani svojo dušo, svoje telo in na nek način išče stike z drugimi v tem svetu.

Na pisani paleti ustvarjalcev se je znašla tudi Tanisa Jahič. Od nekdaj je občudovala umetnine svojega strica in tako je bila z umetnostjo povezana že v zgodnjem otroštvu. Čeprav njena pot še ni jasno začrtana, ve, da jo bo risanje in slikanje spremljalo vse življenje. In kako lepo je videti mlade z jasnim ciljem.

Še lepše je, če človek najde nekaj, kar ga izpopolnjuje, nekaj, za kar ve, da je del njega. Vsak bi moral imeti ta nekaj, saj je to tisto, kar nas vodi, kar daje smisel vsemu, kar počnemo. Ta nekaj je tudi Danijel Ferlinc našel v slikarstvu. V njegovih delih je moč srečati najrazličnejše motive in tehnike. Zanj je delo, ki ga ustvari, kot njegov otrok, zato ceni vsako stvaritev. Vsi ljudje smo ustvarjalci in vsa dela, ki pridejo izpod naših rok, so naši otroci. V njih je vedno del nas in prav je, da smo nanje ponosni.
Zelo podobno o svojem ustvarjanju razmišlja tudi Irma Turšič. Lepe in estetske stvari, posebno slike, so ji vedno ustavile korak. Tudi vsaka risba njenih petih vnukov je vredna njene pozornosti. Pravi, da se sama k likovnemu ustvarjanju zateka predvsem ponoči. Čas, ki je namenjen nam, da smo sami s seboj, z barvo in platnom – v tišini se porodijo čudovite ideje, ki kličejo k ustvarjanju.

Simona Kostanjšek prenaša v vizualnost svojo notranjost. Z barvo, formami in kompozicijo lahko pove vse tisto, česar ne more ubesediti. Tako so njene slike izpoved, projekcija njenih misli in čustev. Ne zahtevajo razumevanja, vsakemu posamezniku je prepuščeno, da jih sprejme in vidi na svoj način.

Toliko lepega, slabega, nebes in pekla prepleta življenje umetnika, preden začuti šepet, ki ga je vredno upodobiti. Tako so se na kulturni prireditvi prepletale številne vrste umetnosti. Večer sta nam s plesnimi ritmi čačačaja, džajfa in rumbe popestrila Anastazija Bezuglova in Svarun Bratkovič. Premierno se je predstavila tudi vokalna skupina Šolmoštri, ki jo sestavlja 13 učiteljev in ostalih zaposlenih Osnovne šole Poljčane in je nastala ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah. Vodila jih je Danijela Krajnc. Veselje jih je bilo poslušati, ko so svoje ubrane glasove združili v pesmi.

Tudi Lani Potočnik, takrat šestošolki Osnovne šole Poljčane, je bližje glasbena umetnost, zapela je pesem Alenke Godec Vsak je sam. Njena vzornica je starejša sestra Damaris. Letos obe že tretjič nastopata v okviru prireditev ob 200-letnici šolstva v Poljčanah. Damaris Potočnik, nekdanja učenka Osnovne šole Poljčane, hrani svojo dušo z glasbo, svojo glasbeno pot je začela že zelo zgodaj. Danes je uspešna študentka na Akademiji za glasbo, kjer študira kompozicijo. Je tudi pevka glasbene skupine Grooveland in učiteljica klavirja. Naša ušesa so razvajali še Marko Bračič, nekdanji učenec Osnovne šole Poljčane, ter glasbenici Dora Ožvald in Katja Lovrenčič. Vsi so

študentje Oddelka za glasbo na Pedagoški fakulteti v Mariboru. Marko se poleg študijskih obveznosti intenzivno ukvarja še z zborovodstvom. Slike, glasba, besede in ples, nerazdružljiva področja umetnosti, so nam polnila duše v tem večeru.

Ravnateljica mag. Francka Mravlje je ob koncu otvoritvenega programa pozdravila obiskovalce in ustvarjalce ter odprla razstavo. Prireditev Brezčasna govorica čopiča je pritegnila številno občinstvo in s tem so obiskovalci dokazali, da jih zanimajo tudi tovrstni kulturni dogodki. Veseli smo, da je temu tako. Prevzela me je toplina in hvaležnost tistih, ki so svoja likovna dela »skrivali« za štirimi stenami svojih hiš in so potrebovali majhno merico poguma, da so nam odkrili delček sebe. Po razstavi so tekli pogovori o tem, da bi likovni dogodek postal tradicionalen, upamo, da so besede padle na plodna tla, saj je umetnost nekaj, kar lahko nahrani dušo vsakega človeka, če se te dotakne; ničesar ne vzame, marveč da. Le prepustiti se ji je treba, s temi besedami nas je k razstavi, ki jo je postavila Renata Korošec, povabila Simona Kostanjšek, povezovalka prireditve.

Šport skozi čas

Športna vzgoja ima izreden pomen. Že narodi v preteklosti so posvečali telesnim vajam veliko pozornost. Le močni narodi s telesno dobro pripravljenimi posamezniki so lahko preživeli.

Danes je športna vzgoja v šolah najbolj množična oblika športne dejavnosti. S svojimi vsebinami in cilji je podlaga tako športni rekreaciji kot tekmovalnemu športu. Telesna ali športna vzgoja v šoli je sestavni del vsestranskega oblikovanja mladega človeka, preko katerega je mogoče vplivati na pozitiven razvoj človekove osebnosti. Šolska športna vzgoja, ki je sestavni del vzgojno-izobraževalnega procesa in tako tudi rednega šolskega pouka, pomeni najvišjo vsebinsko in organizacijsko stopnjo, na kateri lahko poteka razvoj narodove športne kulture.

Ob praznovanju 200-letnice organiziranega šolstva v Poljčanah smo se spomnili tudi 140-letnice uvedbe telovadbe v učne načrte na Slovenskem. Zakon je predpisoval telovadbo za dečke in deklice. Pogoji za izvajanje telovadbe so bili slabi, saj ni bilo telovadnic, igrišč in telovadišč. Do današnjega dne pa so se razmere tako izboljšale, da ima že skoraj vsaka šola svojo telovadnico.

Pouk telovadbe na poljčanski šoli ima svojo tradicijo, več je zapisano v zgodovinskem pregledu.

V začetku meseca marca smo izvedli v telovadnici zabavno-športno prireditev Šport skozi čas, v avli šole pa smo pripravili razstavo starih fotografij in kronik Šolskega športnega društva Bogdana Krajnca. Najzaslužnejšim športnim delavcem, nekdanjim in sedanjim učiteljem, smo podelili spominske športne plakete. Priznanja je podeljevala tudi ravnateljica, mag. Francka Mravlje. Najvišje priznanje je prejel Alojz Mesarič, nekdanji učitelj, ravnatelj, vse življenje pa športni delavec. Ves čas je bil naklonjen športu in se je z njim aktivno ukvarjal. O svojih športnih poteh je napisal knjigo Živeli smo s športom.

Na prireditev smo povabili veliko nekdanjih učiteljev, učiteljic in vaditeljev, ki so na poljčanski šoli pustili svoj pečat. Za njihovo delo smo jim podelili športno plaketo. Program prireditve, ki smo ga pripravili Jelka Regvart Voglar, Suzana Vošinek, Vinko Zobec in Miran Voglar, je sestavljal preplet gimnastičnih in plesnih nastopov, predstavljene so bile stare otroške igre, videli smo film z izjavami učencev in športne fotografije naše šole od najstarejše znane do sodobnih.

V današnjem, modernem času, ko smo ljudje znanstveno in tehnično napredovali in to nam lajša življenje. Ob vseh ugodnostih pa ne smemo pozabiti na gibanje. Prav je, da se ukvarjamo s športom, hodimo v naravo in uživamo v lepoti našega življenja in naše dežele.

Hvala izvršnemu odboru Šolskega športnega društva in vsem sodelavcem, ki so pomagali pripraviti to športno prireditev. Radi se je bodo spominjali starejši, saj smo jim za kratek čas, v sliki in besedi, približali čase, v katerih so živeli in ustvarjali. Namenjena pa je bila predvsem našim sedanjim učenkam in učencem.

Ustvarjamo, raziskujemo in potujemo s tokom reke Dravinje

V sredini marca smo na šoli pripravili obsežen dogodek, poimenovan Ustvarjamo, raziskujemo in potujemo s tokom reke Dravinje. Medse smo povabili naše nekdanje sodelavce Nado Aranjoš, Marijo Francki, Alojza Furmana in Jelko Plošinjak. Učencem so pripovedovali o življenju na poljčanski šoli nekoč, jih učili lepopisje in ugotavljali, da so poljčanski šolarji že od nekdaj odlični šahisti. Učenci so z zanimanjem prisluhnili pripovedim, pogovor je stekel, številna vprašanja pa so dobila izvirne, pogosto duhovite odgovore. Pripovedovalci so se v spominih vrnili v čas, ko so delali z otroki, in ugotovili so, da se je od takrat spremenilo marsikaj, otroška radovednost pa še vedno ostaja enaka.

Hkrati so potekale na šoli predstavitve na področju matematike in raziskovalnega dela. Ogledali smo si razstavo starih učbenikov, mnoge med njimi so uporabljali tudi poljčanski šolarji, in razstavo tematsko obarvanih likovnih izdelkov prvega triletja.

Učiteljici prvega razreda Marjana Robnik in Anja Skrbiš sta se za to dopoldne spremenili v strogo in resno gospodično učiteljico in nekoliko bolj popustljivo gospo učiteljico. Prvošolci in prvošolke so kar verjeli, da sta obe zares stopili v časovni stroj in postali tako resni, kot je to bilo pred več desetletji.

Mladi igralci in plesalci pod vodstvom učiteljice Nede Kovačič-Fornezzi pa so za mnoge, ki si na prireditvi Od Špelke do lušečkih vil niso mogli ogledati igre Topli potok, ponovili svojo predstavo.

Razstava starih učbenikov iz Univerzitetne knjižnice Maribor

Priprave na postavitev razstave starih učbenikov so se začele že zelo zgodaj, in to takoj po dogovoru, da si bo ob 200-letnici šolstva na Poljčanskem možno sposoditi potrebno gradivo. Učbenike hrani Univerzitetna knjižnica Maribor, oddelek za domoznanstvo, in izhajajo iz obdobja med leti 1848 in 1940.

Učbenike je bilo potrebno najprej poiskati ob pomoči kartotečnih lističev, ki so urejeni po abecednem redu avtorjev. Nekateri učbeniki so bili pisani v nemščini, kasneje v slovenščini. Učbeniki niso bili takšni kot danes, bili so po formatu manjši, tanjši, večinoma niso imeli fotografij, risb, preglednic, besedilo pa je bil zapisano zelo zgoščeno.

Zelo stare knjige imenujemo raritete. S temi knjigami je potrebno skrbno ravnati, kopiranje ni dovoljeno. In tudi takšne smo imeli na naši razstavi. V tem času so bili posebej pisani učbeniki za ljudske šole na deželi, med njimi so bili tudi učbeniki, ki so jih uporabljali za učenje branja in pisanja. Takšne so bile Bukvize za šolarje na deželi, izdane v Gradcu leta 1826. Učbenik je bil pisan dvojno, na eni strani je bilo besedilo, pisano v gotici in v nemškem jeziku, na drugi strani pa v slovenščini. V učbenikih se je spreminjal tudi pravopis. V eni izmed izdaj so določene besede pisane z veliko začetnico, v naslednji pa so uporabljali male črke. Poseben učbenik so imeli za ponovitev snovi v nedeljskih šolah, nosil je naslov Ponovilo potrebnih naukov za nedeljske šole na kmetih, izšel je v Beču (na Dunaju) leta 1854.

V tistem času je bil izredno pomemben verouk. V šolah so uporabljali Kratko zgodovino katoliške cerkve, izdano v Celovcu leta 1904. Učbeniki za matematiko, kot je Računica za ljudske šole, so imeli veliko nalog za ponavljanje in utrjevanje, napisani so bili zelo zgoščeno in v kratkih povedih, besedilne naloge pa so bile sestavljene na konkretnih primerih, prav tako tudi naloge iz geometrije.

Učbenike iz tega obdobja so večkrat ponatisnili, tiste iz obdobja Avstro- Ogrske so uporabljali še v Kraljevini Jugoslaviji. Zelo zanimivi so učbeniki za pouk nemščine, pisani so v gotici. Znanje nemščine je bilo potrebno za nadaljevanje šolanja. Učbeniki za naravoslovje so bili bogato ilustrirani. Najprej so bili pisani v nemščini, po letu 1900 pa tudi v slovenščini. Pri naravoslovju je imel učitelj že priročnik, pisan je bil v nemščini in je nosil naslov Leitfanden der Botanik, izdan je bil v Stuttgartu leta 1904.

Predmeta, kot sta geografija in zgodovina, so v preteklost imenovali različno: dominoslovje, domoznanstvo … Učbeniki iz tega časa so bili: Povesti iz štajerske zgodovine za štajerske ljudske šole, izdan v Gradci 1874; Dominoslovje za ljudske šole, izdan v Celovcu 1878; Zgodovina učne snovi za ljudske šole in Avstrijska zgodovina za ljudske šole, izdani v Ljubljani leta 1900.

Takrat smo Slovenci živeli v državi Avstro-Ogrski. Učenci v naših krajih so spoznavali predvsem Štajersko, ker se je država delila na dežele. Naslednji učbenik pa je bil izdan v Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, in to je bil Zemljepisne in zgodovinske slike iz kraljestva Srbov, Hrvatov in Slovencev. Čitanka za ljudske šole pa je bila izdana v Ljubljani leta 1919.

Učenci Avstro-Ogrske so spoznavali tudi Poljčane, omenjeni so bili Boč, železnica in rudnik premoga na Stanovskem. V današnjih učbenikih česa podobnega ne najdemo več. Josip Mešiček v svoji knjigi z naslovom Vojvodina Štajerska, ki je bila izdana v Celju leta 1913, piše prav o teh krajih: ''Iz Konjic je za Dravinjo izpeljana ozkotirna železnica mimo Loč v Poljčane (Poltschach), ki je zala vas z gosposkimi hišami in postajo Južne železnice. Pri Poljčanah se vzdiguje 980 m visoki Boč.« (Josip Mešiček, 1913, str. 13).

V Kraljevini Jugoslaviji so imeli zgodovino in geografijo zapisano v eni knjigi. Josip Brinar je napisal učbenik z naslovom Domoznanstvo in prav tako omenja Poljčane: ''Na položnem pobočju Pohorja so znameniti vinogradi, a na njih vznožju kraji Hoče, Fram … tudi južno ležeče Poljčane so zavezane po ozkotirni železnici s trgom Konjice (usnjarna, mizarstvo) in premogovnikom v Zrečah.'' (Josip Brinar, 1923, str. 4).

Slovenci smo živeli v državi Avstro-Ogrski do leta 1918, zato so učbenike izdajali na Dunaju, v Celovcu in Gradcu, kasneje tudi v Ljubljani. Cene so bile določene, tako je bila priporočena cena ponekod zapisana kar na učbeniku. Knjige so uporabljali v daljšem časovnem obdobju kot danes, tudi štirideset let. Takšen je bil učbenik za matematiko Računica za obče ljudske šole, Dunaj 1900, kasneje je bilo še več ponatisov istega učbenika, zadnji je iz leta1940 in je izšel v Ljubljani.

Računske naloge nekoč

Ob 200-letnici šolstva v Poljčanah smo se tudi pri matematiki preselili mnogo let nazaj in reševali naloge iz starih računic, najstarejša je bila iz leta 1857.

V 6. razredu smo reševali naloge iz Pete računice za jedno, dvo in tri-razredne ljudske šole, ki jo je napisal Franjo Močnik in je bila izdana na Dunaju leta 1892. Računali smo obseg in ploščino pravokotnika in kvadrata ter pri tem našli kar nekaj zanimivih besed, ki jih danes ne uporabljamo več: dolgostna mera, stran kvadratova, zemljemersko oblikoslovje, temeljnica, delišča …

V 7. razredu smo računali z ulomki iz Računice iz leta 1857. Reševali smo besedilne naloge in se spomnili na staro denarno enoto iz tistega časa, to je goldinar.

V 8. razredu smo računali naloge o premem in obratnem sorazmerju. Naloge

sem našla v Računici Franja Močnika iz leta 1905. Vsebina nalog je bila s področja kmetijstva in starih obrti, mlinarstva in pekarstva. Naloge so bile po mnenju učencev zanimive in lahke.

V 9. razredu smo se ukvarjali z geometrijskimi telesi, s prizmo in z valjem. Pri reševanju smo našli zanimive izraze iz tistega časa: telesnina, visokost, dolgost, valec …

Ugotovili smo, da s svojim znanjem matematike lahko rešimo tedanje naloge, vendar pa smo se morali zelo potruditi, da smo razumeli nekatere stare izraze, ki jih sedaj ne uporabljamo več. Stare naloge so nas spomnile na tiste čase in na takratno šolstvo.

Vse te naloge in njihove rešitve smo predstavili na plakatih. Pripravili smo tudi razstavo starih učbenikov in učnih pripomočkov, ki so jih uporabljali pri pouku matematike pred približno šestdesetimi leti. Pri pripravah in izvedbi so pomagale učenke Alja Vižintin, Valentina Težak, Alja Rozman in Rebeka Rap. Vse štiri so tudi pripravile kratko predstavitev matematike iz leta 1857.

Potujemo in ustvarjamo s tokom Dravinje

Učenke, učenci in učiteljice prve triade smo se prepustili toku Dravinje, ki nas je popeljal v zgodovino Poljčan. Z veseljem smo se odpravili na težko pričakovano pot, ob njej smo se naučili in spoznali veliko zanimivega o naši preteklosti. Skupaj smo potovali in spoznavali Poljčane, takšne kot so bile nekoč. Nekaj več časa smo se zadržali pri opazovanju šole in šolskih zgradb, ki so se skozi čas spreminjale. Vse te spremembe, ki smo jih opazovali na naši poti, smo želeli predstaviti tudi ostalim.

Pri likovnem pouku smo tako skupaj ustvarjali na temo Šola v Poljčanah nekoč. Učenci prvih razredov so predstavili zgradbo stare šole v črno-beli tehniki lavirane risbe in z ogljem risali stare predmete. Učenci

drugih razredov so na isto temo slikali in izdelovali grafike. Učenci tretjih razredov pa so se poskusili v reliefnem oblikovanju in izdelavi pročelja stare šole. Izdelali so tudi praskanke, na katerih so upodobili stare igrače. Vse izdelke smo razstavili in tako obogatili prireditve ob 200-letnici šolstva v Poljčanah.

Pri projektu so sodelovali učenke in učenci prve triade z učiteljicami in vzgojiteljicama: Suzano Brumec, Jelko Cigler Plošinjak, Jožico Kancler, Ireno Mohorko, Barbaro Oder, Mileno Pegam, Marjano Robnik, Tino Robnik Zalokar in Ireno Ternovšek.

Dravinjska učna pot

Projekt Dravinjska učna pot se je začel snovati leta 2006. Skupini mladih raziskovalcev pod vodstvom mentorjev Gorana Saboliča in Branka Fuchsa sta na področju Dravinjske doline v poljčanski občini nekaj let izvajali raziskovalne projekte. Pri tem je nastalo precej znanstvenega gradiva, raziskovalni nalogi pa sta bili uspešni na državni ravni.

Nadgradnja raziskovalnih projektov bi bila izdelava učne poti, ki bi vključevala značilnosti dravinjske pokrajine. Učna pot naj bi vsebovala deset postaj, ki bi se vrstile od Poljčan, preko Hošnice v Križečo vas in Studenice, od koder naj bi se ob severni strani Boča nadaljevale do Podboča in naselja Zgornje Poljčane, nato po ravnini ob poljih in travnikih, preko reke Dravinje in se mimo šole zaključile na izhodišču. Vsebina postaj naj bi vsebovala razlago učne poti, geoloških značilnosti Dravinjske doline, lokalnega vinogradništva in etnoloških značilnosti, opis kulturnih objektov, pomen lovske družine, značilnosti naselja Zgornje Poljčane, živalstva in rastlinstva ob reki Dravinji, reke Dravinje ter poplavnega območja.

Projekt Dravinjske učne poti smo predstavili predstavnikom Občine Poljčane in Zavoda za varstvo naravne in kulturne dediščine Območne enote Maribor. Ti so v naši občini vzporedno oblikovali projekt učnih poti in učilnice v naravi, ki je bil podprt s strani Evropskega sklada za regionalni razvoj. Izvedbo Dravinjske učne poti, prvotno zasnovane na naši šoli, smo zaradi podvajanja učnih vsebin žal opustili.

Stezice preteklosti za krila prihodnosti

Osrednja prireditev ob 200-letnici praznovanja šolstva v Poljčanah

Celoletni sklop prireditev ob 200-letnici šolstva v Poljčanah smo poetično naslovili STEZICE PRETEKLOSTI ZA KRILA PRIHODNOSTI, saj je rdeča nit vseh aktivnosti ravno prepletanje preteklosti, sedanjosti in prihodnosti.

Osrednja prireditev nosi enak naslov, ki ga utemeljuje misel, napisana na vabilu za osrednjo prireditev: ''Po stezicah naše bogate PRETEKLOSTI smo z vso gorečnostjo zaživeli svoj SEDANJIK, iz katerega rastejo krila za skupno PRIHODNOST.'' Poetični naslov in misel Milene Jerman Natek na svečanem vabilu bogati likovna podoba Irine Luganič.

Ideje za osrednjo prireditev so se rojevale skozi vse leto. Za uresničevanje le-teh pa je bilo potrebno združiti skupne moči vseh zaposlenih na šoli ter mnogih sedanjih in nekaterih nekdanjih učencev naše šole. Kdo vse je pri prireditvi sodeloval, je bilo razvidno iz programske zloženke, ki sta jo oblikovali Renata Korošec in Milena Jerman Natek, namenjeni vsem obiskovalcem prireditve, da so lažje spremljali naš bogati program. Zloženke so pred prireditvijo občinstvu iz pletenih košaric razdeljevale učenke 7. b razreda, oblečene v narodne noše.

Pred uradnim začetkom prireditve 20. marca 2009 je obiskovalce pred šolo pozdravila Godba na pihala Kud-a Janka Živka Poljčane pod vodstvom dirigenta Matjaža Lorencija. Za presenečenje je poskrbelo letalo, ki je preletavalo Poljčane in nad šolo odvrglo letake s pozdravno pesmijo ob 200-letnici:

200-letnica sem prav debela,
letos le bom jaz živela.
Častitljiva stara sem gospa,
v šoli pod Bočem sem doma.
Danes rajala bom in pela
s šolarji res vsa vesela.
Z vami v preteklost bom odšla
in prihodnosti nazdravila.
Iz Poljčan pozdravljam te, Slovenija!
(Avtorica: Milena Jerman Natek)

Program v šolski telovadnici se je odvijal na prireditvenem prostoru, katerega sceno je ustvarila Irina Luganič. Sporočilo, ki ga je pričarala s svojo domiselno kreacijo, se je vsebinsko dopolnjevalo s prireditvijo: ''Na vrata trka že pomlad, sonce vse močneje greje. In tisti petkov večer je sijalo samo za nas. Množica otroških rokic se vzpenja k soncu. Želijo si naprej, višje. V toplo in uspešno prihodnost. In zadišalo je po sreči, srečnem otroštvu, ki ga danes živijo naši otroci.''

Prireditev je bila razdeljena na tri dele: sedanjost, preteklost in prihodnost. Živo besedo, glasbo, igro in

ples je dopolnjevala računalniška projekcija, ki jo je pripravila Tanja Jarc. Ob izbrani glasbeni spremljavi (izbrala Danijela Krajnc) so se vrstili predvsem posnetki fotografij iz preteklosti, ki so prikazovale dogodke, osebe in zgradbe, povezane s šolo. Le-tem se je pridružila tudi podoba sedanje šole. Posnetki so bili opremljeni še s krajšim ustreznim besedilom.

V prvem delu prireditve – SEDANJOST – sta najprej zazveneli slovenska in evropska himna v izvedbi mladinskega pevskega zbora z mentorico Danijelo Krajnc ob klavirski spremljavi Tadeje Mlakar. Velika 200-letnica, ki so jo sestavljali učenci obeh prvih razredov, je zaživela in svečano pozdravila vse navzoče. Pripravljale so jih mentorice Barbara Oder, Jožica Kancler, Suzana Brumec in Irena Ternovšek.

Odlična povezovalca programa, devetošolka Špela Šurbek in nekdanji učenec naše šole, sedaj dijak gimnazije, Leon Lojze Zamuda, sta v prijetnem klepetu pozvala ravnateljico Francko Mravlje k uvodnemu pozdravu in govoru. Ravnateljica je spregovorila o prehojeni poti od leta 1809 naprej. Povedala je tudi: ''Iz tisočerih stezic preteklosti je nastala steza, po kateri sedanji šolski objekt hodi že 36 let.'' Napovedala je slavnostnega govorca, ministra za šolstvo in šport Igorja Lukšiča, ki je med drugim dejal: ''Ta dan ni velik dan le za Poljčane, ampak tudi za vso Slovenijo, saj častimo slovensko šolstvo.'' Zaželel je poljčanski šoli še na mnoga leta.

Plesna skupina iz 7. a je zaplesala ob moderni koreografiji učenke Sare Špes. Povezovalca programa sta razodela, da so se v 200 letih na poljčanski šoli prvič zbrali odrasli pevci in sestavili vokalno skupino s simbolnim imenom Šolmoštri (nekdaj učitelji). 13 pevcev je navdušilo s petjem pod vodstvom Danijele Krajnc: Branko Fuchs, Renata Korošec, Zdenka Kovačič, Danijela Krajnc, Vilijem Novak, Milena Pegan, Jelka Regvrat Voglar, Goran Sabolič, Marija Školc, Vikica Školc, Valerija Vantur, Suzana Vošinek in Vincenc Zobec. Povezovalcu Leonu Zamudi tudi ob njihovi pesmi San se šetao ni zadišalo po preteklosti, zato bi ga povezovalka Špela najraje premestila vsaj 100 let nazaj.

Zatemnitev in učinkovit glasbeni posnetek sta nas res popeljala v 2. del prireditve – PRETEKLOST – ki jo je priklicala nežna glasba, izvabljena iz violine petošolke Nike Kralj pod mentorstvom Tanje Hojnik. Otroški pevski zbor z mentorico Danijelo Krajnc je s sprehodom v parih odstrinjal pretekle stezice s pesmijo Kje so tiste stezice in kasneje priklical staro šolo s prirejenim besedilom Milene Jerman Natek Kje je tista zdaj šola:

Kje je tista zdaj šola,
k' je včasih bila?
Zdaj pa nova se dviga
do modrega neba.

Čas bom ustavil,
pogledal nazaj.
Bom spomine pozdravil
na stari šolski raj.

Člani dramske skupine Bočko (tako so se poimenovali ravno v tem jubilejnem letu) Mina Bradarič, Luka Šilc in Rok Skerbiš, ki jih je pripravila mentorica Milena Jerman Natek, so skupaj z rožicami, učenci 2. a, 3. a in b razreda z mentoricami Tino Robnik Zalokar, Marjano Robnik in Ireno Mohorko, oživili čas naših prednikov. Stara šola pa je zaživela v malem igrokazu Šolski zvonec (del igre je nastal po resničnih podatkih iz šolske kronike leta 1920), ki so ga odigrali člani dramske skupine Bočko Matic Bezget, Mina Bradarič, Tina Lešnik, Nika Petelinšek, Anže Pongračič, Nejc Samastur in Luka Šilc, nekdanji učenci naše šole Saša Babšek, Aljaž Brodnjak in Miha Pirš ter zaposleni na šoli Nada Druškovič, Goran Sabolič in Anja Skerbiš.

Z mentorico Mileno Jerman Natek so skozi igro obudili življenje v stari šoli, kjer so vladali skromnost, poslušnost, veliko spoštovanje do odraslih in v vseh ozirih stroga disciplina. Če so učenci kršili sprejete šolske postave, pa je zapela šiba ali so sledile javne kazni, kot so stanje v kotu, klečanje na koruzi ali sedenje na oslu. Doma pa je še enkrat pela šiba. Začetek in konec šolskih ur v igrokazu je naznanjal še danes ohranjeni studeniški šolski zvon, ki je bil nabavljen leta 1910 v Mariboru.

Med posameznimi prizori so s spletom folklornih plesov zaplesali in zaigrali člani mlajše folklorne skupina (učenci iz 2. b) in starejši folklorniki (učenci iz 4. in 5. b razreda). Šolsko folklorno skupino Metuljčki uspešno vodi mentorica Milena Pegan.

V tretji del prireditve – SEDANJOST IN PRIHODNOST – sta nas popeljali ponovna osvetlitev in glasba. Povezovalec Leon Zamuda je ugotovil, kako zanimivo in poučno je bilo postopanje po stezicah preteklosti. Še posebej si je vtisnil v spomin klečanje na koruzi. Špela pa je napovedala sedanjost, ki je že nakazovala našo skupno prihodnost. Najprej je iz grl vseh pevcev zadonela prva poljčanska šolska himna Dosanjajmo sanje, nastala ob letošnjem visokem šolskem jubileju (avtorici besedila Špela in Simona Šurbek, glasba in aranžma Valter Kukovič).

V zadnjem delu je najprej spregovoril slavnostni govorec župan Občine Poljčane Stanislav Kovačič, ki je med drugim zagotovil, da bo občina še naprej imela posluh za šolo, in napovedal novo naložbo v šolski prostor. Kasneje je vse zbrane pozdravil še predstavnik mariborske enote Zavoda za šolstvo in šport Iztok Hrastar. Besede sta glasbeno obogatila Teja Vošinek s klavirsko skladbo (mentorica Tadeja Mlakar) in baritonist Žiga Rojs iz Osnovne šole Anice Černejeve iz Makol (mentor Valter Kukovič).

Sledila je slavnostna podelitev spominskih daril nekdanjim petim ravnateljem. Spremno besedo, v kateri je obrazložila namen spominskih daril nekdanjim ravnateljem, je povedala Sonja Žitnik, ki je skupaj s sedanjo ravnateljico podelila darila, ki jih je pripravila Irina Luganič. Ravnatelja Alojz Mesarič in Stanislav Kovačič sta darila prejela osebno, Jelka Plošinjak pa v imenu pokojnega moža, ravnatelja Borisa Plošinjaka. Za ravnatelja Alojza Krajnca in Andreja Mesariča naj bi darilo prevzela njuna sorodnika, ki se prireditve žal nista mogla udeležiti.

Sonja Žitnik je ob teh svečanih trenutkih pozdravila še posebnega slavnostnega gosta, našega rojaka, pesnika in pisatelja Kajetana Koviča, ki nas je vse prijetno presenetil s svojim obiskom, saj je kljub

svoji bolezni z veseljem prišel med nas. Povezovalca programa sta se zahvalila za uspešno vodenje šole sedanji ravnateljici Francki Mravlje, ki se je naštetim ravnateljem pridružila kot prva ravnateljica poljčanske šole. Povedala sta, da je naša šola v zanesljivih rokah, ki nas bodo zagotovo ponesle v uspešno prihodnost.

Zaključna perujska pesem Sariri, ki so jo zapeli vsi pevci, je zadonela v španskem jeziku s sporočilom (v slovenščino ga je prevedla Tina Dimec Ivanjko), naj bomo vsi popotniki in naj se prepustimo vetru prihodnosti, hkrati pa se zmeraj vračajmo k svojim koreninam. Tako smo se v živahnem ritmu pevcem pridružili vsi nastopajoči in skozi pesem odprli krila za skupno prihodnost. S to pesmijo se je osrednja prireditev izpela.

Vodja prireditve Milena Jerman Natek je zaključila prireditev z zahvalo v imenu 200 nastopajočih sončec – otrok, ki so sijali za vse obiskovalce skupaj s svojimi mentorji. Obiskovalce je povabila k ogledu razstav Fotografije zrcalijo pretekle podobe (nosilci: Sonja Žitnik, Marina Koražija, Renata Korošec, Vincenc Zobec in Tanja Jarc) ter Ustvarjamo, raziskujemo in potujemo s tokom Dravinje (nosilci Suzana Brumec, Jožica Kancler, Irena Mohorko, Barbara Oder, Milena Pegan, Marjana Robnik, Tina Robnik Zalokar, Irena Ternovšek, Jožica Štauber, Marija Vek, Branko Fuchs, Goran Sabolič in učenci Osnovne šole Poljčane).

Po prireditvi so si obiskovalci ogledali obe razstavi, potem pa so prijetno pokramljali ob prigrizku, ki so ga pripravile naše kuharice Danica Soršak, Majda Gračnar in Jožica Pušaver. Potice in domači kruh pa so spekle članice Društva kmetic iz Poljčan Jožica Polanec, Danica Rojs in Julijana Cvahte. Mnogi med gosti so pred odhodom domov zapisali še svoje prijetne vtise ob prireditvi v našo knjigo vtisov, namenjeno letošnjemu praznovanju ob 200-letnici.

Osrednji kulturni dogodek so napovedovali številni mediji že veliko pred 20. marcem. O njem pa so odmevno poročali po uspešno izpeljani prireditvi. Za stike z različnimi mediji je ves čas skrbela Marina Koražija, ki je pripravila tudi besedilni del vabila, katerega je računalniško oblikoval Vincenc Zobec.

Da se je lahko celotna prireditev tako uspešno realizirala, je poskrbel Vincenc Zobec, ki je bil odgovoren za odlično tehnično izvedbo. Pri tem sta mu pomagala Slavko Pepelnak in Peter Ukman.

Sodelovali smo tudi z Občino Poljčane. Ozvočenje in osvetlitev pa smo zaupali zunanjemu strokovnjaku Ivanu Repcu.

Pri sprejemu slavnostnih gostov so sodelovali predsednica Sveta šole Kristina Jelnikar Zakelšek, predsednik Sveta staršev Karl Petelinšek in ravnateljica Francka Mravlje. Kot pomoč pri protokolarnem delu so nam pomagali predstavniki Zavoda za kulturo iz Slovenske Bistrice.

In nazadnje naj še zapišemo, da smo pri izvedbi prireditve zložno, požrtvovalno, ustvarjalno in uspešno sodelovali prav VSI ZAPOSLENI na Osnovni šoli Poljčane. Zagotovo ne bi šlo brez mnogih drobnih nasvetov, prijaznih besed in spodbud ter pomoči pri marsičem: izdelava kostumov, rekvizitov, scenskih elementov, frizur, spremstvo nastopajočih, dežurstvo med publiko, priprava in čiščenje vseh prostorov, priprava razstav, kulinaričnih dobrot in še kaj …

In ravno zato bo osrednja prireditev še dolgo odmevala v vseh nas. Vsakdo med nami je pristavil svoj kamenček, vsi delčki pa so se združili v enkratno in nepozabno stvaritev, ki bo vsakemu med nami zapustila sledi lepega, srčnega in srečnega. Hvala prav vsem.

Podajmo si besede

"Staro zmeraj nepreklicno odhaja in novo zmeraj nezadržno raste. V tistih, nekoč za nekaj let mojih krajih, živijo zdaj novi otroci in doživljajo svoje zgodnje zgodbe."

(Kajetan Kovič)

Letošnjo podelitev bralne značke smo naslovili Podajmo si besede in jo še posebej praznično obarvali, saj je ena izmed številnih prireditev v okviru 200-letnice šolstva v Poljčanah.

Hkrati letos mineva okroglih 40 let, odkar učenci na poljčanski šoli berejo za bralno značko. Zato smo tekmovanje zaključili še z naslovom 40 let po stezicah bralne značke. V avli šole sta ob tej priložnosti pripravili jubilejno razstavo knjižničarka Polona Bornšek in učiteljica Sonja Žitnik.

Marsikaj zanimivega o zgodnjih letih bralne značke na naši šoli smo izvedeli iz spominov prvih mentoric, Nade Aranjoš in Jelke Plošinjak. Nekaj pa smo izbrskali v šolskih kronikah, ki so jih pisali ravnatelji poljčanske šole.

Svoj prvi rojstni dan je v Poljčanah spomladi 1969 doživela podelitev Ingoličeve bralne značke, imenovane po pisatelju Antonu Ingoliču, ki se je rodil v naši bližnji okolici. Prvo leto so nas obiskali štirje besedni umetniki: Tone Seliškar, Niko Grafenauer, Kajetan Kovič in Anton Ingolič, ki je bil kar nekajkrat gost ob podelitvi bralnih značk na naši šoli. Leta 1971 nam je zapisal v spomin:

"Tu pod zelenim Bočem v osončenih Poljčanah so doma izredni otroci, saj ne ljubijo samo lepih knjig, marveč tudi svoj Boč in vse druge naše planine in gore. Ali bi bili takšni, če ne bi imeli sijajnih vzgojiteljev?"

Od leta 1969 na naši šoli vztrajno beremo in vsako pomlad pripravimo svečano kulturno prireditev ob podelitvi bralne značke. Ta dan je za nas pravi kulturni praznik. Prvim dolgoletnim mentoricam, Nadi Aranjoš, Mileni Kmecl, Jelki Plošinjak in Silvi Težak, so pomagali številni sodelavci in ravnatelji. Po dolgih letih so njihovo delo prevzele nove mentorice, knjižničarke in razredničarke. Vsakoletno prireditev vedno obogati kakšen gost ali več iz sveta pesnikov, pisateljev in ilustratorjev ter drugih umetnikov, ki ustvarjajo za otroke.

Najpomembnejši gost, ki nas je v teh štiridesetih letih večkrat počastil s svojim obiskom, je zagotovo naš rojak, pesnik, pisatelj in prevajalec Kajetan Kovič, ki je nekdaj napisal:

"Hiša, v kateri smo živeli v Poljčanah, še stoji, vendar jo je težko prepoznati. Nekdanja podoba hiše je torej samo še v spominu in na fotografijah. S stopnic se je videlo naravnost na goro. To je bil najlepši pogled. Za travniki, kjer je tekla Dravinja, se je v ozadju vzdigovala zelena kopa, vsa ščetinasta od drevja. To je bil Boč."

Stopnice so medtem podrli, prednji vhod pa zazidali. Nasproti hiše, na nekdanjem travniku, stoji zdaj nova šola. In v njej se učijo, družijo in pojejo današnji otroci s svojimi učitelji in mentorji.

V Poljčanah pa je živela in ustvarjala tudi pisateljica Erna Starovasnik. Tudi ona je bila večkrat gostja

na naši šoli ob podelitvi bralne značke. Le kdo od naših šolarjev ne bi poznal zgodbe Topli potok? V letošnjem šolskem letu je zaživela v nekajkrat zaigrani gledališki predstavi učencev 3. in 2. a razreda pod mentorstvom učiteljice Nede Kovačič-Fornezzi.

Letošnja prireditev ob bralni znački, ki sta jo pripravili učiteljica Milena Jerman Natek in knjižničarka Polona Bornšek, je potekala 2. 4. 2009, na mednarodni dan mladinske knjige, ob 11. uri v šolski avli. Kot osrednji gost je bil povabljen naš rojak, pesnik, pisatelj in prevajalec Kajetan Kovič, ki se je povabilu kljub zdravstvenim težavam z veseljem odzval. Bil je veselo presenečen, ko je na prireditvi doživljal svoje pesmi skozi deklamacije in krajše uprizoritve. Najprej so nastopili drugošolci, ki so z razredničarko Marjano Robnik prebirali Kovičeve pesmice in se jih nekaj naučili na pamet. Četrtošolci so skupaj z razredničarko Valerijo Vantur brali Kovičeve Zgodnje zgodbe. Izbrali so zgodbo Mačji brivec, ob kateri so se najbolj nasmejali, in jo dramatizirali. Učenci 5. b z razredničarko Jelko Regvart Voglar so Kovičevi pesmi Popotnika vdihnili svojo ustvarjalno podobo in jo odigrali pisatelju v veselje.

Za pomladno obarvan dan smo izbrali Kovičevo Zeleno pesem. V slovenščini jo je interpretiral devetošolec Žan Cigler. Po eno kitico iz pesmi pa so deklamirale učenke v tujih prevodih. V ruščini je nastopila Anastazija Bezuglova, v nemščini Tatjana Iris Spolenak, v angleščini Jasna Majhen in v španščini Špela Wussar. Pripravile so jih mentorice Jelka Cigler Plošinjak, Polona Bornšek, Suzana Kračun, Kristina Jelnikar in Tina Dimec Ivanjko. Besede, ki jih je zapisal Kovič, pa so zazvenele v interpretaciji učitelja Gorana Saboliča.

Kajetan Kovič žal ni mogel spregovoriti z besedami, svoje veselje pa je izrazil s ploskanjem in solzami ganjenosti. V njegovem imenu se nam je zahvalila njegova spremljevalka, ki je po prireditvi v knjigo vtisov tudi zapisala Kovičeve prijetne vtise. Pesniku smo se ob tej priložnosti zahvalili s spominskim albumom.

Gostja prireditve je bila tudi hči naše rojakinje in pisateljice Erne Starovasnik Majda Furman. Spregovorila je o svoji mami. Povedala je, kako je bila skrbna mati, ki je z ljubeznijo skrbela za svoje otroke. A je našla čas, da je napisala kaj za mlade. Večkrat je na prošnjo poljčanskih učiteljic zložila kakšno pesem ali napisala igrico za šolo. Njihov dom so v materinih časih obiskovali nekateri slovenski besedni umetniki in uredniki časopisov. Erna Starovasnik je obiskovala ob podelitvi bralne značke tudi številne druge šole v okolici Poljčan. Ravno 2. aprila pa je pred 32 leti komaj 58-letna pisateljica umrla. Hčerka Majda je prebrala svojo pesem, namenjeno materi Erni z naslovom Pogrešam te.

Prireditve so se udeležile tudi vse prve mentorice bralne značke na poljčanski šoli: Nada Aranjoš, Milena Kmecl, Jelka Plošinjak in Silva Težak, ki so svečano podelile bralna priznanja prvošolcem in zlatim bralcem iz devetega razreda.

Program so pod vodstvom mentorice Danijele Krajnc popestrili še pevci mladinskega pevskega zbora in pevci vokalne skupine Šolmoštri. Na violino je ponovno zaigrala Nika Kralj (mentorica Tatjana Hojnik), klavirsko skladbo pa sta odigrali Teja Vošinek in Špela Šurbek (mentorica Tadeja Mlakar). Prireditev so povezovale učenke Katarina Babšek, Nika Petelinšek, Alja Rozman in Valentina Težak.

Živo besedo in pesem je dopolnjevala projekcija starih fotografij in drugega gradiva, ki jo je oblikovala učiteljica Tanja Jarc. Scensko podobo prireditve pa je ustvarila učiteljica Renata Korošec. Za ozvočenje je skrbel učitelj Miran Voglar, za fotografiranje pa učiteljica Darja Zbil.

Mentorica bralne značke, knjižničarka Polona Bornšek, je pripravila poročilo o bralni znački v šolskem letu 2008/2009. Tekmovanje je letos potekalo od 17. septembra 2008 do 20. marca 2009. Tekmovalci so lahko vsak ponedeljek in torek zjutraj pripovedovali o prebranih knjigah, se pogovarjali s sošolci in izdelovali plakate o prebrani knjigi ter pripravljali razstave v knjižnici. Bralno značko je osvojilo 252 učencev, to je 72% vseh učencev naše šole. Vsi učenci v razredu so osvojili bralno značko v obeh 1. in 2. razredih ter v 4. b. V 3. triletju pa so bili najuspešnejši učenci 9. a razreda, kjer je bralno značko med 17 učenci osvojilo 11 učencev. V 1. triletju je osvojilo bralno značko 94% učencev, v 2. triletju 73% in v 3. triletju 45% učencev.

Zadnja leta pa na šoli poteka tudi angleška in nemška bralna značka. Učenci preberejo različno število knjig glede na razred, ki ga obiskujejo, in rešujejo pisne naloge. Najboljši osvojijo zlata in srebrna priznanja, ostali priznanja za sodelovanje. Cilji angleške bralne načke, pri kateri naši učenci sodelujejo v velikem številu, so omogočiti branje izvirnih knjig v angleščini, povečati priljubljenost branja v tujem jeziku, odkrivati in spodbujati nadarjene učence, predvsem pa učencem pokazati, kaj zmorejo in znajo.

Po prireditvi smo ob zakuski naših kuharic z gosti prireditve prijetno pokramljali.

Travniki so že zeleni, s poljskim cvetjem razcveteni

Čeprav je bilo tovrstno pomladno koledovanje na Štajerskem v preteklosti redko, se je občasno pojavljalo na območju vzhodnih Haloz v bližini vasi Strug pri Makolah. To je tudi razlog, da smo v Poljčanah rekonstruirali Jurekovo koledovanje, saj del naše občine meji na Haloze. Tako že nekaj let Folklorno društvo Košuta natančno na dan svetega Jurija v mesecu juniju koleduje po Lušečki vasi. Zelenega Jureka z vozičkom vozijo od domačije do domačije in ljudem voščijo zdravje, srečo, visoko travo in žito s polnimi klasi zrnja.

V letu 2009, prav na Jurjevo, smo združili svoje moči otroci in učitelji osnovne šole v Poljčanah in Jurekovi koledniki Folklornega društva Košuta iz Poljčan. Na ta način smo hkrati s koledovanjem ponovno praznično obeležili 200-letnico šolstva v Poljčanah. Odgovorno nalogo priprave kostumske podobe otrok 5. b razreda in priprave programa je prevzela razredničarka Jelka Regvart Voglar. Učiteljici Jelka Cigler in Bogdana Drozg sta folkloristom pomagali plesti venčke iz svežega cvetja. Kulturno prireditev prihoda Jureka h kapeli sredi Lušečke vasi so obogatili otroci s petjem in plesom. Na koncu so nastopajoče otroke in odrasle

Jurekove kolednike s ploskanjem nagradili številni gledalci iz vasi in okolice. Vse prisotne so pogostile kmečke žene iz Lušečke vasi pod vodstvom prizadevne Dragice Štih, ''župnje Lušečke vasi''. Domače dobrote je pripravila tudi Danijela Soršak, kuharica iz Osnovne šole Poljčane.

Celotno prireditev smo postavili v naravno okolje sredi vasi, na podeželju, in s tem pričarali prisrčno vzdušje, ki so ga otroci le še polepšali. Posebna zahvala gre sodelavcem Marini Koražija, Vincencu Zobcu in ravnateljici mag. Francki Mravlje ter prisotnim članom iz Folklorne skupine Košuta.

Pomladno jurjevanje je bilo ena zadnjih prireditev ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah. Celoletni projekt je za izvedbo zahteval dobre zamisli in precej truda za izvedbo, pa tudi odrekanja, strpnost do sodelavcev med pripravami in na prireditvah, prijateljsko sodelovanje. Vendar so uspešne prireditve opravičile vloženi trud. Pisno gradivo, fotografije, posnetki in drugo dokumentarno gradivo bodo ostali dragocen dokument današnjega časa.

Pesem, poj mi

Mesec september leta 2009 je bil tisti mesec, ko se je na Osnovni šoli Poljčane začelo pomembno šolsko leto, leto, v katerem smo slavnostno praznovali 200-letnico šolstva v Poljčanah. V vseh teh mesecih smo pripravili in izvedli številne prireditve, ki so bogatile naše slavnostno leto.

Predzadnji dogodek pa je bil tradicionalni zaključni koncert obeh šolskih zborov, Otroškega pevskega zbora in Mladinskega pevskega zbora Osnovne šole Poljčane. Začetki organiziranega poljčanskega šolskega zborovskega petja segajo v prva povojna leta, ko je začel z vodenjem zbora Jože Krajnc, čeprav je že leta 1924 pod vodstvom učitelja Franca Bratoše prvič nastopil pevski zbor poljčanskih šolarjev. V šolskem letu 1967/1968 se je zborovsko petje kvalitetno razmahnilo, to leto se je namreč na poljčanski šoli zaposlila učiteljica glasbe Majda Stepanič in oba zbora popeljala na pot uspeha. Vodenje obeh zborov sem prevzela leta 2003, ko sem nasledila Majdo Stepanič. To delo je pomenilo velik izziv, saj še nisem imela veliko tovrstnih izkušenj, poljčanska zbora pa sta že vrsto let sodila med najboljše. Sprva smo izvajali bolj tradicionalni repertoar, ki je obsegal tako ljudske kot umetne pesmi, v zadnjem času pa smo začeli tradicionalni repertoar pesmi prepletati z glasbo tujih narodov in etničnih skupin ter zabavno glasbo. Klavirsko spremljavo velikokrat popestrimo z različnimi inštrumenti. Vodenje pevskih zborov mi pomeni velik izziv, neizmerno veselje, predvsem pa druženje s pevkami in pevci. Kljub nenehnim spremembam, ki smo jih deležni v šolstvu in v vsakdanjem življenju, me veseli, da se zboroma vsako leto pridruži večje število otrok. Zavedajo se pomembnosti petja in moči glasbe. Mlade pevce je treba začeti vzgajati čim bolj

zgodaj, tako da v otroški pevski zbor vključujem tudi otroke iz 1. razreda, najmlajše pevce pa pripravljam na zborovsko petje zahtevnejšega programa, ki ga izvajamo v triglasnem mladinskem pevskem zboru.

Med šolskim letom pripravljamo revialni program, program pesmi za šolske nastope ter program tradicionalnega zaključnega koncerta, ki ga izvajamo v mesecu maju. Želim si, da bi mladi pevci in pevke še bolj vključevali petje v svoje življenje, da bi dovolili, da glasba vstopi v njihov ustvarjalni svet in da bi znali to zavedanje uporabiti skozi igro in delo v vsakdanjem življenju.

Na prireditvi Pesem, poj mi so nastopili pevke in pevci otroškega in mladinskega pevskega zbora z izvajanjem slovenskih ljudskih in umetnih pesmi, prav tako smo se predstavili z repertoarjem pesmi iz Mehike, Škotske in Severne Amerike. Nastopila je še vokalna skupina učiteljev in ostalih zaposlenih Šolmoštri, ki se je predstavila s petjem ljudskih in umetnih pesmi ter s sodobnejšo skladbo v džezovskem stilu. Vse tri skupine je na klavirju spremljala profesorica glasbene pedagogike Tadeja Mlakar, nastop pa je potekal pod vodstvom zborovodkinje Danijele Krajnc. Koncert smo popestrili z glasbenimi gosti, in sicer z nekdanjima učenkama in učencem Osnovne šole Poljčane. Z nežnim vokalom se je predstavila Barbara Pihler, ki jo je na kitari spremljal Marko Opič, svojo virtuoznost na harmoniki pa je predstavila Nadja Knez.

Posebno noto je prireditvi dodala avtorica scenarija Jelka Regvart Voglar. Njeni učenci Alen Barbirič, Nejc Belec, Barbara Lešnik in Tamara Sobotič so posamezne nastope povezovali kar sami z iskrivimi vložki in intervjujema z gostjama. Igriva scenska podoba Renate Korošec se je dopolnjevala z baloni v treh različnih barvah, ki so povezovali preteklost, sedanjost in prihodnost in jih je Jelka Regvart Voglar kot simbolne elemente vnesla v vizualno kuliso dogodka. Tri barve, tri obdobja, tri različnosti in tri skladnosti. Preteklost je že za nami, prihodnost lebdi nekje pred nami, sami živimo sedanjost in smo povezovalni člen v bežečem času in prostoru.

Koncert smo zaključili z združitvijo vseh treh skupin in zapeli šolsko himno Dosanjajmo sanje. Kot dodatek smo izvedli še perujsko pesem, ki je s pridihom prazničnosti izzvenela med navdušenimi poslušalci.

ZAHVALA DANAŠNJIM IN SPOMIN PRIHODNJIM

Če razmišljamo o času, je 200 let le drobna pika na časovnem traku zemeljske zgodovine, lahko pa je pomembno zgodovinsko obdobje v zavedanju neke skupnosti. Družba in svet se spreminjata, silnice, ki delujejo na zgodovinsko zavest, so spodbudne ali zavirajoče. Zgodovinsko zavest nekega kraja skozi obdobja časa pomembno oblikujejo lokalna skupnost, šola, družina, zgodovinske izkušnje ljudi ... Vsak izmed nas in vsi skupaj doživljamo svoj življenjski čas kot enkraten, neponovljiv, pomemben, a tudi časovno omejen. Minevanje pa presega nadčasna večnost idej in duha. In prav to dvoje je tesno povezano z zadnjimi dvesto leti na Poljčanskem, v katerih je nastala in ostala, se spreminjala in prilagajala ter dozorevala poljčanska šola.

V tej knjigi smo objektivno predstavili zgodovino šolstva na Poljčanskem in 20 prireditev, ki so potekale od oktobra 2008 do aprila 2010. Zadnja prireditev z naslovom Zahvala današnjim in spomin prihodnjim zaključuje čas praznovanja. Živimo sedaj in tukaj, Avrelij Avguštin pa je razmišljal takole: *"Sedanjost glede preteklosti je spomin, sedanjost glede sedanjosti je vpogled, sedanjost glede prihodnosti je pričakovanje."* Spomin, vpogled in pričakovanje pa je troje prepletajočih se elementov, ki so sooblikovali Stezice preteklosti za krila prihodnosti, to je vse dogodke ob 200-letnici šolstva v Poljčanah. Tako smo naslovili tudi knjigo, ki je pred vami, in dodali še zvočni in video digitalni zapis osemnajstih prireditev na dveh DVD-jih.

Izid knjige in dveh DVD-jev pa ni bilo edino, zaradi česar smo pripravili kratko zaključno prireditev. Na njej smo se zahvalili sodelavcem, s katerimi smo v resničnosti sedanjega časa potovali po stezicah preteklosti in sedanjosti, in donatorjem, ki so nam omogočili prehoditi marsikatero pot. Donatorji ob praznovanju 200-letnice šolstva v Poljčanah, s katerimi je sodelovala ravnateljica šole mag. Francka Mravlje in ki je tudi pripravila spodnji seznam, so bili:

* Občina Poljčane, Poljčane
* Foto video studio Brbre, Slovenska Bistrica
* Brodnjak Bojan, s. p., Poljčane
* Stupica Jože, s.p., Poljčane
* Petrol d. d., OE Maribor
* Razboršek Anton, Kovinostrugarstvo, Poljčane
* Nova KBM, OE Slovenska Bistrica
* Apl, d. o. o., Poljčane
* Slikopleskarstvo Damjan Perko, Poljčane
* Mercator, Poljčane
* Turistična kmetija Lovrenčič, domačija Debelak, Lovnik
* Artpro, d.o.o., Kamnik
* Gselman&Gselman, d.o.o, Poljčane
* Impos, d.o.o, Slovenska Bistrica
* Gostilna Kidrič pri dvojčicah, Križeča vas
* Era Good, d.o.o, Velenje
* MSK, kartonaža, proizvodnja kartonske embalaže iz valovite lepenke, d.o.o., Slov. Bistrica
* Gostilna Kajtna, s. p., Zgornje Poljčane
* Studenčnik Jože, Alukit, s.p., Poljčane
* Zidanšek Ivan, s.p., Lušečka vas
* Gajšek Ivan, s.p., Poljčane
* Prostovoljno gasilsko društvo Poljčane, Poljčane
* Zveza šoferjev in avtomehanikov, Poljčane
* Godba na pihala, Kulturno umetniško društvo Janko Živko, Poljčane
* Društvo kmetic, Poljčane
* Kulturno umetniško društvo Andrej Stefanciosa, Studenice
* Repec Ivan, s.p., Ptuj
* Frizerski studio Breda, s.p., Poljčane
* Cvetličarstvo Jelka Verhovnik, s.p., Poljčane
* Papirnica Polonca, s.p., Poljčane
* Cvahte Julijana
* Polanec Jožica
* Rojs Danica
* Štefan Hodnik, župnik Župnije Poljčane, Zgornje Poljčane

Ravnateljica šole, mag. Francka Mravlje, je poudarila tudi pomembno vlogo staršev in zapisala zahvalo zanje:

Iskreno se zahvaljujemo vsem staršem, ki ste na različne načine poskrbeli za pomembne podrobnosti, kot so: prevozi in spremstva otrok na vaje in prireditve, skrb za dogovorjena oblačila, pripomočke, spodbujanje otrok za sodelovanje in seveda za vašo udeležbo na prireditvah ter mnoge spodbudne in tople odzive.

Marina Koražija

